LEGENDELE
CLANULUI
OTORI
CARTEA I

SĂ NU TREZEȘTI PODEAUA-PRIVIGHETOARE

LIAN HEARN

„O carte fantastică, plasată în inima unei Japonii feudale mitice — originală, plină de aventură și minunat povestită...”
– The Observer

„Cea mai reușită poveste despre magie, iubire, răzbunare și aventură... de la Philip Pullman încoace.”
– Independent on Sunday

„Nimic nu-i lipsește acestei povești fantastice cu ecouri din Shōgun, *care-i va captiva deopotrivă pe adolescenți și pe adulți.”*
– Lire

„[o carte] complexă... antrenantă, imaginând o aventură ce amintește de legendele arthuriene, dar spusă cu tonul alert al unui thriller contemporan.”
– Book Magazine

ISBN: 978-973-102-209-3

Între zidurile întunecate ale cetății Inuyama, stăpânul războinic Iida Sadamu își păzește faimoasa podea-privighetoare. Construită cu deosebită măiestrie, aceasta cântă la atingerea oricărui pas omenesc. Nici un ucigaș nu o poate străbate fără a fi auzit.

Dar într-un sat de munte îndepărtat, în bătrânul ținut al Celor Trei Țări, trăiește Takeo, un băiat cu însușiri excepționale. Mai are până să-și descopere adevărata identitate și secretele care îi vor da puterea de a zădărnici planurile criminale ale lui Iida. Crescut printre Hiddeni, un neam izolat și credincios, Takeo nu a cunoscut decât pacea. Dar are calitățile supranaturale ale Tribului — un auz nemaipomenit, capacitatea de a fi în două locuri în același timp și de a se face nevăzut. După ce misteriosul senior Otori Shigeru îi salvează viața, Takeo își începe călătoria care-l va aduce în fața destinului. O călătorie presărată cu răzbunare și trădare, onoare și loialitate, frumusețe și magie, dar și pasiunea tulburătoare a iubirii.

Să nu trezești podeaua-privighetoare este o poveste plină de forță, o operă de ficțiune de mare originalitate, scrisă cu suflu epic și o fantezie sclipitoare. Lumea mitică a clanului Otori este de neuitat.

LIAN HEARN (pseudonimul literar al lui Gillian Rubinstein) s-a născut în 1942 în Anglia. A studiat limbile moderne la Universitatea Oxford și a lucrat ca redactor și critic de film la Londra, înainte de a se stabili în Australia în 1973. Este autoarea a opt piese de teatru, numeroase povestiri, articole și peste treizeci de cărți, multe dintre ele pentru copii. Interesul de o viață pentru spațiul nipon a determinat-o să studieze limba japoneză, să întreprindă mai multe călătorii în Japonia și a culminat cu scrierea ciclului de romane fantasy *Legendele clanului Otori*, publicat cu mare succes în 36 de țări. *Să nu trezești podeaua-privighetoare* este primul volum al acestui ciclu.

LEDA, *imprint al*
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Designul copertei: Ellie Exarchos/Scooter Design

LIAN HEARN

SĂ NU TREZEȘTI PODEAUA-PRIVIGHETOARE

LEGENDELE CLANULUI OTORI

CARTEA I

Traducere din limba engleză de
Lidia Grădinaru

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: Daria Bârsan
Tehnoredactare computerizată: Andreea Apostol, Dana Diaconescu

ACROSS THE NIGHTINGALE FLOOR

Text design by Ellie Exarchos

ISBN 978-973-102-209-3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HEARN, LIAN
Să nu trezești podeaua-privighetoare : Legendele clanului Otori /
Lian Hearn; trad.: Lidia Grădinaru. - București:
Leda, 2009
ISBN 978-973-102-209-3

I. Grădinaru, Lidia (trad.)

821.111(31)-31=135.1

Cele trei cărți care alcătuiesc LEGENDELE CLANULUI OTORI sunt plasate într-o țară imaginară, într-o epocă feudală. Nici locul de desfășurare, nici timpul acțiunii nu au fost menite să corespundă unei perioade istorice adevărate, cu toate că vor fi întâlnite asemănări cu multe tradiții și obiceiuri nipone, iar peisajele și anotimpurile sunt într-adevăr cele din Japonia. Podelele-privighetoare *(uguisubari)* sunt invenții adevărate și au fost construite în jurul multor locuințe și temple; cele mai cunoscute exemple pot fi văzute în Kyōto, la Castelul Nijo și la templul Chion-in. Am folosit toponime japoneze, dar acestea nu prea au legătură cu cele reale, în afară de Hagi și Matsue, care au, mai mult sau mai puțin aceeași așezare geografică. În ce privește personajele, acestea sunt inventate, cu excepția artistului Sesshū care se pare că nu putea fi copiat.

Sper ca puriștii să-mi ierte libertatea pe care mi-am luat-o. Singura mea scuză este că această operă este rodul imaginației.

LIAN HEARN

天平五年癸酉、遣唐使の船、難波
を発ちて海に入る時に、親母の、子に
贈る歌一首　短歌を并せたり

秋萩を　妻問ふ鹿こそ　独子に
子持てりといへ　鹿児じもの　我が
独子の　草枕　旅にし行けば
竹珠を　しじに貫き垂れ　斎瓮に
木綿取り垂でて　斎ひつつ　我が
思ふ吾子　真幸くありこそ

「万葉集」巻九
一七九〇
一七九一

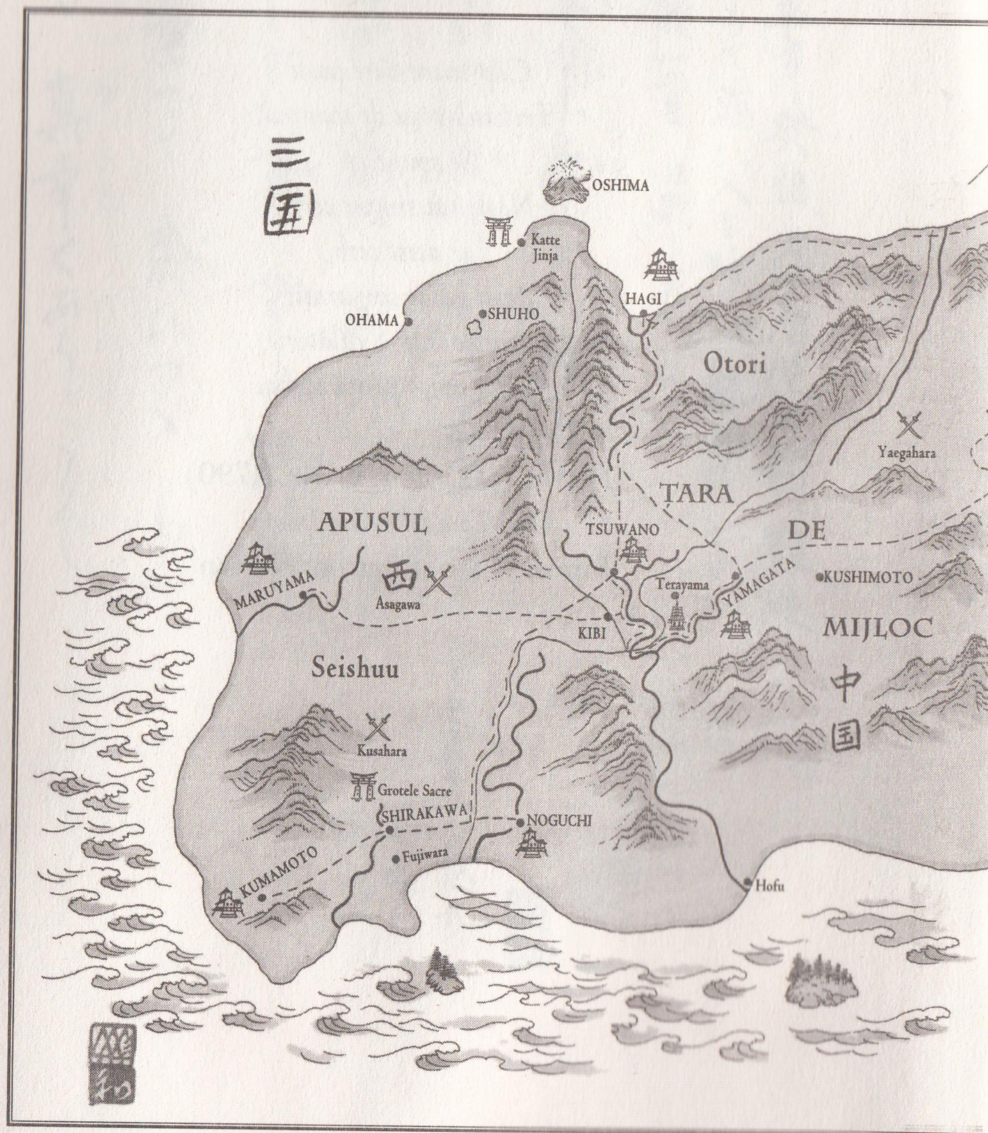

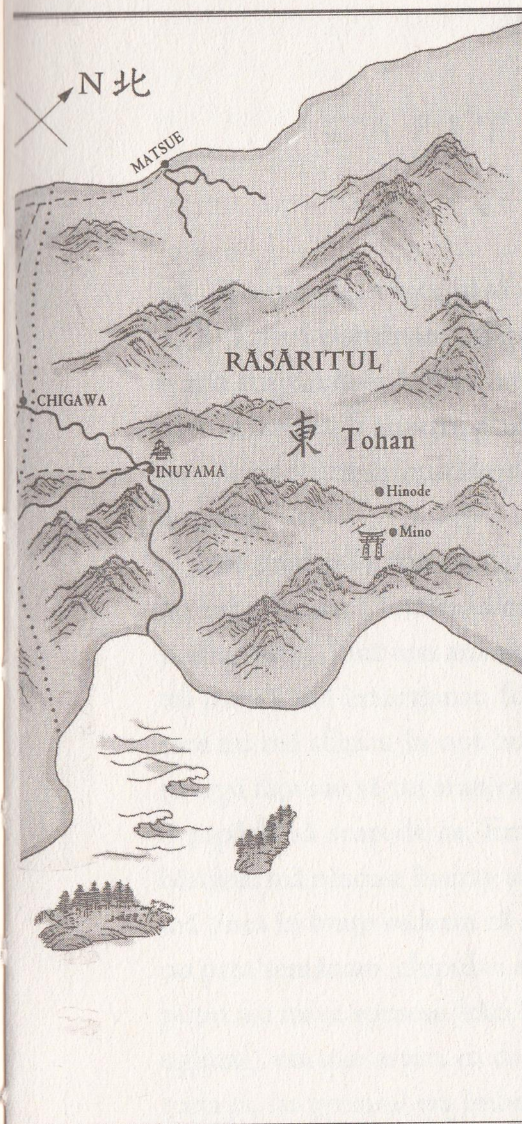
Căprioara care paște
Trifoiul-roșu de toamnă
Se spune că
Naște un singur cerb,
Iar acest cerb,
Acest băiat singuratic,
Pornește într-o călătorie,
Având drept pernă iarba.

(MANYŌ-SHŪ VOL. 9. NR. 1790)
Din *Țara celor Opt Insule*
Hiroaki Sato și Burton Watson

pentru E

CELE TREI ȚĂRI

granițele feudelor

granițele feudelor înainte de Yaegahara

drum principal

câmp de luptă

cetate

sanctuar

templu

CAPITOLUL UNU

Mama avea obiceiul să mă amenințe că mă sfâșie în opt bucăți dacă răsturnam găleata cu apă, sau dacă mă prefăceam că nu o aud strigându-mă să vin acasă, când se lăsa seara și țârâitul greierilor se întețea. Îi auzeam glasul, aspru și aprig, răsunând în valea pustie. „Unde-i amărâtul ăla de băiat? Am să-l fac bucăți când s-o întoarce."

Însă când mă întorceam, plin de noroi de la atâta tăvălit pe dealuri, învinețit în urma încăierărilor, o dată chiar cu capul lovit de o piatră și sângerând (încă mai am cicatricea, ca o unghie argintie de la degetul mare), mă întâmpinau focul, mirosul de supă și brațele mamei, care nu mă sfâșiau în opt bucăți, ci încercau să mă cuprindă, să-mi șteargă fața sau să-mi aranjeze părul, în timp ce eu mă zvârcoleam ca o șopârlă să scap de ea. Era puternică de la atâta trudă și nu era bătrână: mă născuse înainte să împlinească șaptesprezece ani, iar când mă ținea în brațe vedeam că aveam aceeași piele, deși în alte privințe nu prea semănam, chipul ei era neted și senin, în timp ce al meu, cel puțin așa mi se spusese (căci în izolatul sat de munte Mino nu aveam oglinzi), era mai aspru, ca de șoim. Lupta se sfârșea de obicei cu victoria ei, iar premiul era îmbrățișarea de care nu puteam scăpa. Apoi

glasul ei îmi șoptea la ureche cuvintele de binecuvântare ale Hiddenilor, în timp ce tatăl meu vitreg bombănea cu jumătate de gură că mama mă răsfăța, iar fetițele, surorile mele vitrege, săreau în jurul nostru pentru a fi și ele îmbrățișate și binecuvântate.

Așa vedeam eu lucrurile. Mino era un loc liniștit, prea izolat pentru ca sălbatica luptă dintre clanuri să ajungă până acolo. Niciodată nu îmi imaginasem că bărbații și femeile chiar puteau fi sfâșiați în opt bucăți, că membrele lor puternice, de culoarea mierii, chiar puteau fi smulse din încheieturi și azvârlite la câinii care așteptau prin jur. Crescut printre Hiddeni, care erau foarte blajini, nu știam că oamenii chiar își făceau unii altora așa ceva.

Am împlinit cincisprezece ani și mama a început să piardă în luptele corp la corp cu mine. Am crescut cincisprezece centimetri într-un an și, la șaisprezece ani, eram mai înalt decât tatăl meu vitreg. El bombănea și mai des că trebuie să mă potolesc, să nu mai cutreier munții ca o maimuță sălbatică, să mă însor cu o fată din sat. Nu aveam nimic împotriva însurătorii cu una dintre fetele cu care crescusem, și în vara aceea am muncit mai cu sârg alături de tatăl meu vitreg, gata să-mi iau locul printre bărbații satului. Dar, din când în când, nu puteam să rezist atracției muntelui și, la sfârșitul zilei, plecam pe furiș, străbăteam păduricea de bambuși, în care lumina verde cădea pieziș printre trunchiurile înalte și netede, urcam cărarea stâncoasă pe lângă sanctuarul zeului muntelui, unde sătenii lăsau ca ofrandă mei și portocale, intram în pădurea de cedri și mesteceni, unde cucul și privighetoarea te ademeneau cu trilurile lor, unde pândeam vulpile și cerbii și auzeam deasupra capului țipătul melancolic al uliilor.

În seara aceea, fusesem pe munte, într-un loc unde creșteau cele mai bune ciuperci. Aveam o legătură plină de ciuperci mici, albe și subțiri, precum și din acelea portocaliu-închis, ca niște evantaie. Mă gândeam că mama o să fie încântată, iar ciupercile o să amuțească bombănitul

tatălui meu vitreg. Parcă le simțeam deja gustul. Când am trecut în fugă prin păduricea de bambuși și am ieșit în lanurile de orez, unde crinii roșii, de toamnă, erau deja în floare, mi s-a părut că simt în aer miros de mâncare gătită.

Câinii din sat lătrau, așa cum făceau la sfârșitul zilei. Mirosul devenea tot mai puternic și înțepător. Nu eram speriat, nu încă, dar o anume presimțire mi-a făcut inima să bată mai repede. În fața mea vedeam un pârjol.

În sat izbucneau deseori incendii: aproape tot ce aveam era făcut din lemn sau paie. Însă nu auzeam strigăte, nici zăngănit de găleți date din mână în mână, nici unul dintre țipetele și blestemele obișnuite. Greierii țârâiau la fel de tare ca întotdeauna; broaștele orăcăiau în orezării. În depărtare, tunetul stârnea ecouri prin munți. Aerul era apăsător și umed.

Transpiram, dar sudoarea mi se răcea pe frunte. Am sărit peste șanțul ultimului câmp terasat și m-am uitat în jos, spre locul unde fusese întotdeauna casa mea, însă aceasta dispăruse.

M-am apropiat. Flăcările încă se mai strecurau și mușcau din grinzile înnegrite. Nici urmă de mama sau de surorile mele. Am încercat să strig, dar dintr-odată buzele parcă-mi erau lipite, fumul mă îneca și ochii îmi lăcrimau. Tot satul ardea, dar unde erau oamenii?

Atunci a început urletul.

Venea din direcția sanctuarului, în jurul căruia erau îngrămădite cele mai multe case. Semăna cu urletul de durere al unui câine, numai că acest câine rostea cuvinte omenești, scotea țipete de moarte. Mi s-a părut că recunosc rugăciunile Hiddenilor și mi s-a zbârlit tot părul pe ceafă și brațe. Furișându-mă ca o stafie printre casele care ardeau, m-am îndreptat spre locul din care venea urletul.

Satul era pustiu. Nu pricepeam unde plecase toată lumea. M-am gândit că fugiseră toți: poate că mama le dusese pe surorile mele în pădure, la loc sigur. Aveam să le caut de îndată ce aflam cine urla.

Dar când am ieșit în uliță, am văzut doi bărbați întinși pe pământ. Era seară, începuse o ploaie ușoară, iar ei păreau mirați, de parcă habar n-aveau de ce zăceau acolo, în ploaie. Nu aveau să se mai scoale niciodată și nu conta că li se udau straiele.

Unul dintre ei era tatăl meu vitreg.

În acea clipă, lumea s-a schimbat pentru mine. Înaintea ochilor mei s-a ridicat un fel de ceață, iar când s-a risipit, nimic nu mai părea real. Am simțit că trecusem în lumea cealaltă, cea care se află alături de a noastră, pe care o vizităm în vis. Tatăl meu vitreg era îmbrăcat cu cele mai bune veșminte ale lui. Postavul indigo era înnegrit de ploaie și sânge. Îmi părea rău că i se stricau hainele: fusese tare mândru de ele.

Am trecut pe lângă cadavre, am intrat pe poartă și apoi în sanctuar. Simțeam stropii de ploaie reci pe față. Urletul s-a întrerupt brusc.

În jurul sanctuarului erau bărbați pe care nu-i știam. Parcă săvârșeau un ritual de sărbătoare. Aveau cârpe legate în jurul capului; își scoseseră surtucele și brațele le luceau de sudoare și ploaie. Gâfâiau și mormăiau, rânjind cu dinții lor albi, de parcă omorul era o treabă la fel de grea ca recoltatul orezului.

Din cișmeaua unde îți spălai gura și mâinile, ca să te purifici înainte de a intra în sanctuar, picura apă. Mai devreme, când toate erau la locul lor, cineva pesemne că aprinsese tămâie în cazanul cel mare. O adiere de tămâie încă plutea prin curte, acoperind mirosul amar de sânge și moarte.

Bărbatul care fusese sfâșiat zăcea pe pietrele ude. Am izbutit cu greu să disting al cui era capul retezat. Al lui Isao, căpetenia Hiddenilor. Gura îi era încă deschisă, încremenită într-o ultimă grimasă de durere.

Asasinii își lăsaseră surtucele lângă un stâlp, rânduite cu grijă. Am văzut clar însemnul frunzei de stejar cu trei lobi. Aceștia erau oameni de-ai Tohanilor, din Inuyama, capitala clanului. Mi-am adus

aminte de un călător care trecuse prin sat la sfârșitul celei de-a șaptea luni. Rămăsese peste noapte în casa noastră, iar când mama rostise rugăciunea înainte de masă, încercase s-o oprească. „Nu știi că Tohanii îi urăsc pe Hiddeni și plănuiesc să pornească împotriva noastră? Seniorul Iida a jurat să ne nimicească", a șoptit el. A doua zi, părinții mei se duseseră la Isao să-i spună, dar nimeni nu-i crezuse. Eram departe de capitală, iar luptele pentru putere dintre clanuri nu ne preocupaseră niciodată. În satul nostru, Hiddenii trăiau laolaltă cu ceilalți, arătând la fel, purtându-se la fel, doar rugându-se altfel. De ce ar fi vrut cineva să ne facă rău? Părea de neînchipuit.

Și încă mi se părea așa, în timp ce stăteam împietrit lângă cișmea. Apa picura întruna și îmi venea să iau puțină ca să spăl sângele de pe fața lui Isao și să-i închid cu blândețe gura, dar nu puteam să mă mișc. Știam că în orice clipă bărbații din clanul Tohanilor au să se întoarcă, privirea lor o să cadă asupra mea și or să mă sfâșie. N-ar fi avut milă, nici iertare. Erau deja pângăriți de moarte, după ce uciseseră un om chiar în sanctuar.

Am auzit foarte clar, în depărtare, tropotul ritmat al unui cal în galop. Când zgomotul copitelor s-a apropiat, am avut senzația unor lucruri deja trăite, ca în vis. Știam cine avea să apară în cadrul porților sanctuarului. Nu-l văzusem în viața mea, însă mama ni-l pomenea tot timpul, ca pe un fel de căpcăun cu care ne speria ca să fim cuminți: *nu hoinăriți pe munte, nu vă jucați lângă râu, altfel vă ia Iida!* L-am recunoscut imediat. Iida Sadamu, conducătorul clanului Tohanilor.

La mirosul de sânge, calul s-a cabrat și a nechezat. Iida a rămas neclintit, de parcă ar fi fost turnat în fier. Era înveșmântat din cap până-n picioare în armură neagră și coiful îi era încoronat cu coarne de cerb. Sub gura crudă, avea o barbă scurtă, neagră. Ochii îi străluceau, ca ai unui vânător de căprioare.

Ochii aceia strălucitori i-au întâlnit pe ai mei. Am știut imediat două lucruri despre el: în primul rând, că nu-i era frică de nimic din

cer sau de pe pământ; în al doilea, că-i plăcea nespus să ucidă de dragul de-a ucide. Acum că mă văzuse, eram pierdut.

Avea sabia în mână. Singurul lucru care m-a salvat a fost împotrivirea calului de a trece pe sub porți. S-a cabrat iar, dându-se înapoi. Iida a strigat. Oamenii care se aflau deja în sanctuar s-au întors și m-au văzut, răcnind în graiul aspru al Tohanilor. Am apucat restul de tămâie, fără să bag de seamă că îmi ardea mâna, și am fugit pe poartă. Când calul a sărit în lături, spre mine, i-am înfipt tămâia în coaste. S-a ridicat deasupra mea, dând din picioarele uriașe pe lângă obrajii mei. Am auzit șuieratul sabiei tăind aerul. Mi-am dat seama că sunt înconjurat de Tohani. Părea cu neputință să scap de ei, dar mă simțeam ca împărțit în două. Am văzut sabia lui Iida abătându-se asupra mea, însă nu m-a atins. M-am repezit din nou la cal. A scos un fornăit de durere și a lovit sălbatic cu copitele de mai multe ori. Iida, dezechilibrat de lovitura de sabie, care prin nu știu ce minune ratase ținta, a alunecat peste gâtul calului și a căzut greoi la pământ.

M-a cuprins groaza și apoi panica. Îl doborâsem de pe cal pe conducătorul Tohanilor. Ca să plătesc pentru o asemenea faptă, tortura și durerea aveau să fie fără margini. Ar fi trebuit să mă arunc la pământ și să cer moartea. Însă știam că nu vreau să mor. Ceva mi-a făcut sângele să fiarbă în vine, spunându-mi că nu o să mor înaintea lui Iida. Aveam să-l văd pe el mort mai întâi.

Nu știam nimic despre războaiele dintre clanuri, despre vrajba dintre ele și despre codurile lor rigide. Îmi petrecusem toată viața printre Hiddeni, cărora le este interzis să ucidă și care sunt învățați să se ierte unii pe alții. Însă în acea clipă, Răzbunarea m-a luat ca învățăcel. Am recunoscut-o pe loc și i-am învățat imediat lecțiile. Era ce îmi doream; ea avea să mă scape de sentimentul că sunt o stafie vie. În acea fracțiune de secundă, am primit-o în inima mea. I-am tras un picior bărbatului care era cel mai aproape de mine,

nimerindu-l între picioare, mi-am înfipt dinții într-o mână care mă apucase de încheietură, am scăpat de ei și am fugit spre pădure.

Trei s-au luat după mine. Erau mai vânjoși decât mine și alergau mai repede, însă eu cunoșteam ținutul și se lăsa întunericul. Ploua acum și mai tare, iar cărările abrupte ale muntelui erau alunecoase și nesigure. Doi dintre bărbați strigau întruna după mine, spunându-mi ce îmi vor face cu mare plăcere, înjurându-mă cu vorbe al căror înțeles puteam doar să-l bănuiesc, dar al treilea alerga în tăcere, și el era cel de care mă temeam mai mult. Ceilalți doi puteau să renunțe după un timp și să se întoarcă la licoarea lor din porumb sau din ce o fi fost băutura proastă cu care se îmbătau Tohanii, dar acesta n-ar fi cedat niciodată.

Când, în apropierea cascadei, cărarea a devenit mai abruptă, cei doi bărbați zgomotoși au rămas puțin în urmă, dar al treilea a iuțit pasul, cum face un animal când aleargă în susul dealului. Am trecut pe lângă sanctuar; o pasăre care ciugulea meiul și-a luat zborul cu o străfulgerare de verde și alb în aripi. Cărarea cotea puțin pe după trunchiul unui cedru uriaș și, în timp ce treceam în fugă pe lângă copac, cu picioarele amorțite și răsuflarea întretăiată, cineva s-a ridicat din umbra lui și mi-a tăiat calea.

În fugă, m-am izbit de el. A gemut de parcă îi tăiasem respirația, dar m-a prins imediat. M-a privit în față și în ochii lui am văzut licărind ceva: mirare, recunoaștere. Acel ceva, orice o fi fost, l-a făcut să mă țină mai strâns. De data asta nu mai aveam scăpare. L-am auzit pe bărbatul Tohan oprindu-se, apoi am auzit tropăitul greoi al celorlalți doi care veneau în urma lui.

— Scuzați-mă, domnule, a spus cu glas ferm bărbatul de care mă temeam. Ați pus mâna pe criminalul pe care îl urmărim. Vă mulțumesc.

Bărbatul care mă ținea m-a întors cu fața la urmăritorii mei. Îmi venea să strig la el, să mă rog de el, dar știam că nu are rost. Îi simțeam

țesătura moale a veșmintelor, finețea mâinilor. Era vreun conducător, fără îndoială, exact ca Iida. Toți erau din același aluat. N-ar fi făcut nimic să mă ajute. N-am scos o vorbă, m-am gândit la rugăciunile învățate de la mama, m-am gândit trecător la pasăre.

— Ce a făcut acest criminal? a întrebat seniorul.

Bărbatul dinaintea mea avea o față lungă, ca de lup.

— Scuzați-mă, a spus el, acum mai puțin politicos. Asta nu vă privește. Este numai treaba lui Iida Sadamu și a clanului Tohanilor.

— Hm! a mormăit seniorul. Și cine ei fi tu să-mi spui ce mă privește și ce nu?

— Predați-l! a mârâit omul-lup, renunțând de tot la politețe.

Când a făcut un pas înainte, am fost dintr-odată sigur că seniorul nu o să mă predea. Cu o mișcare sigură, m-a răsucit la spatele lui și mi-a dat drumul. Pentru a doua oară în viață am auzit șuieratul sabiei de războinic prinzând viață. Omul-lup a scos un cuțit. Ceilalți doi erau înarmați cu pari. Seniorul a ridicat sabia cu ambele mâini, a evitat una dintre lovituri, a zburat capul bărbatului care-l atacase, s-a întors spre omul-lup și i-a retezat brațul drept, care încă mai ținea cuțitul.

Totul s-a petrecut într-o clipă, dar a părut să dureze o veșnicie. S-a întâmplat la căderea serii, pe ploaie, însă când închid ochii, încă mai văd fiecare detaliu.

Trupul decapitat a căzut cu o bufnitură și un șuvoi de sânge, iar capul s-a rostogolit la vale. Al treilea bărbat a aruncat parul și a rupt-o la fugă înapoi, strigând după ajutor. Omul-lup era în genunchi și încerca să oprească sângele care-i șiroia din ciotul de la cot. Nu gemea, nici nu vorbea.

Seniorul și-a șters sabia și a băgat-o la loc în teaca de la cingătoare.

— Vino, mi-a spus.

Am rămas pe loc tremurând, incapabil să mă mișc. Omul acesta apăruse din senin. Omorâse în fața ochilor mei ca să-mi salveze

viaţa. M-am aruncat la pământ dinaintea lui, încercând să găsesc cuvinte să-i mulţumesc.

— Ridică-te, a spus el. Ceilalţi vor veni după noi într-o clipă.

— Nu pot să plec, am reuşit să spun. Trebuie s-o găsesc pe mama.

— Nu acum. Acum e vremea să fugim! Mă trase în picioare şi mă zori să urc povârnişul. Ce s-a întâmplat acolo jos?

— Au dat foc satului şi au ucis...

Mi-am amintit de tatăl meu vitreg şi n-am mai putut continua.

— Hiddeni?

— Da, am şoptit.

— Asta se-ntâmplă pe toată feuda. Peste tot Iida stârneşte ură împotriva lor. Eşti unul dintre ei, bănuiesc.

— Da, am răspuns dârdâind. Deşi era încă sfârşit de vară şi ploaia era caldă, niciodată nu îmi fusese atât de frig. Dar nu numai de asta mă urmăreau. L-am făcut pe seniorul Iida să cadă de pe cal.

Spre uimirea mea, seniorul a început să râdă zgomotos.

— Ar fi meritat să văd una ca asta. Însă te pune de două ori în pericol. E o insultă pe care va trebui să o şteargă. Totuşi, acum eşti sub protecţia mea. Nu-l voi lăsa pe Iida să mi te ia.

— M-aţi salvat, am spus. De azi înainte viaţa mea vă aparţine.

Din nu ştiu ce motiv, asta l-a făcut să râdă iar.

— Avem drum lung de făcut, pe stomacul gol şi cu hainele ude. Trebuie să ajungem dincolo de munţi înainte de revărsatul zorilor, când vor veni după noi.

A pornit la drum în mare grabă, iar eu am alergat după el dorindu-mi să nu-mi tremure picioarele, să nu-mi clănţănească dinţi. Nu ştiam nici măcar cum îl cheamă, însă voiam să fie mândru de mine, să nu regrete niciodată că mi-a salvat viaţa.

— Sunt Otori Shigeru, a spus el când am început să urcăm spre trecătoare. Din clanul Otori, oraşul Hagi. Dar când sunt la drum nu folosesc numele ăsta, aşa că nu-l folosi nici tu.

Pentru mine, Hagi era tot atât de îndepărtat ca luna și, cu toate că auzisem de Otori, nu știam nimic despre ei, doar că fuseseră înfrânți de Tohani într-o mare bătălie care avusese loc în urmă cu zece ani pe câmpia Yaegahara.

— Cum te cheamă, băiete?

— Tomasu.

— E un nume răspândit printre Hiddeni. Ar fi bine să scapi de el. Un timp nu spuse nimic, apoi rosti scurt, în întuneric: Numele tău poate fi Takeo.

Și astfel, între cascadă și vârful muntelui, mi-am pierdut numele, am devenit altcineva și mi-am unit destinul cu cel al Otorilor.

Zorile ne-au găsit, rebegiți și flămânzi, în satul Hinode, renumit pentru izvoarele lui calde. Eram deja mai departe de casă decât fusesem vreodată în viața mea. Tot ce știam despre Hinode era ce îmi spuseseră băieții din satul meu: că bărbații erau pungași, iar femeile la fel de fierbinți ca izvoarele și s-ar fi culcat cu tine la prețul unei cupe cu vin. N-am avut prilejul să aflu dacă era adevărat. Nimeni nu a îndrăznit să-l înșele pe seniorul Otori, iar singura femeie pe care am văzut-o era nevasta hangiului, care ne-a adus mâncarea.

Îmi era rușine de cum arătam, în hainele vechi pe care mama mi le peticise atât de des, încât era cu neputință să-ți dai seama ce culoare avuseseră la început, jegoase, pătate de sânge. Nu-mi venea să cred că seniorul dorea să dorm în han cu el. Credeam că am să rămân în grajd. Însă părea că nu vrea să mă scape prea mult din ochi. I-a spus femeii să-mi spele hainele și să mă trimită la izvorul cald să mă îmbăiez. Când m-am întors, aproape adormit de la apa fierbinte și după noaptea de nesomn, masa de dimineață era pusă în cameră și el mânca deja. Mi-a făcut semn să fac și eu la fel. Am îngenuncheat pe podea și am spus rugăciunile pe care le rosteam mereu înainte de prima masă a zilei.

— Nu poți să faci asta, spuse seniorul Otori, cu gura plină de orez și murături. Nici măcar singur. Dacă vrei să trăiești, trebuie să uiți acea parte a vieții tale. Pentru totdeauna. Înghiți și mai luă o gură. Există lucruri mai bune pentru care să mori.

Cred că un credincios adevărat ar fi insistat asupra rugăciunilor. M-am întrebat dacă morții din satul meu ar fi făcut la fel. Mi-am adus aminte de ochii lor goi și mirați în același timp. Mi-a pierit pofta de mâncare.

— Mănâncă, spuse seniorul, fără asprime. Nu vreau să te car tot drumul până la Hagi.

M-am forțat să mănânc puțin, ca să nu mă disprețuiască. Pe urmă m-a trimis să-i spun femeii să aștearnă paturile. M-am simțit prost să-i dau acesteia ordine, nu numai fiindcă mă gândeam că o să râdă de mine și o să mă întrebe dacă eu nu aveam mâini, ci și fiindcă ceva se petrecea cu glasul meu. Simțeam că mă lasă încetul cu încetul, de parcă vorbele erau prea neputincioase pentru a spune ce văzuseră ochii mei. Oricum, după ce a priceput ce vreau să spun, s-a închinat aproape la fel de adânc cum se închinase în fața seniorului Otori și a dat zor să îndeplinească poruncile.

Seniorul Otori s-a întins în pat și a închis ochii. Părea că a adormit imediat.

Credeam că și eu o să adorm îndată, dar mintea mea, tulburată și istovită, nu avea deloc astâmpăr. Mâna arsă zvâcnea și auzeam totul în jurul meu cu o claritate neobișnuită și ușor alarmantă — fiecare vorbă ce se rostea în bucătărie, fiecare zgomot venit dinspre oraș. Gândurile mele se întorceau întruna la mama și la fetițe. Mi-am spus că, de fapt, nu le văzusem moarte. Probabil fugiseră; erau în siguranță. Toată lumea din satul nostru o îndrăgea pe mama. Ea n-ar fi ales moartea. Cu toate că se născuse într-o familie de Hiddeni, nu era fanatică. Aprindea tămâie în sanctuar și aducea ofrande zeului muntelui. De bună seamă că mama, cu fața ei lată, cu mâinile aspre

și pielea de culoarea mierii, nu era moartă, nu zăcea undeva sub cerul liber, cu ochii ei ageri, goi și mirați, cu fetele ei lângă ea!

Ochii mei nu erau goi, ci, spre rușinea mea, plini de lacrimi. Mi-am îndesat fața în saltea și am încercat să mi le stăpânesc. Nu-mi puteam opri zgâlțâitul umerilor, nici respirația întretăiată de hohote. După câteva clipe, am simțit o mână pe umăr și seniorul Otori mi-a spus încet:

— Moartea vine pe neașteptate, iar viața e scurtă și plăpândă. Nimeni nu poate să schimbe asta, nici prin rugăciuni, nici prin vrăji. Copiii plâng, dar bărbații și femeile nu. Ei trebuie să îndure.

Glasul i s-a frânt la acest ultim cuvânt. Seniorul Otori era la fel de îndurerat ca mine. Fața îi era împietrită, însă din ochi i se prelingeau lacrimi. Eu știam pentru cine plâng, dar pe el n-am îndrăznit să-l întreb.

Trebuie să fi adormit, căci mă visam acasă, mâncând dintr-un castron pe care-l știam la fel de bine ca pe propriile mâini. În supă era un crab negru, care a sărit din castron și a fugit în pădure. Am alergat după el și în scurt timp n-am mai știut unde mă aflu. Am încercat să strig „M-am rătăcit!”, dar crabul îmi luase glasul.

M-am trezit de zgâlțâiturile seniorului Otori.

— Scoală-te!

Ploaia nu se mai auzea. După lumină mi-am dat seama că era miezul zilei. Odaia părea închisă și umedă, aerul greu și stătut. Rogojina de paie avea un miros ușor acru.

— Nu vreau ca Iida să vină după mine cu o sută de războinici doar fiindcă un băiat l-a făcut să cadă de pe cal, a bombănit cu blândețe seniorul Otori. Trebuie să ne mișcăm repede.

N-am spus nimic. Hainele mele, spălate și uscate, zăceau pe podea. M-am îmbrăcat în tăcere.

— Nu știu cum ai îndrăznit să-l înfrunți pe Sadamu când ești prea speriat ca să-mi spui o vorbă...

N-aş zice că eram speriat de el, ci mai degrabă copleșit de respect și uimire. Era ca și cum un înger de-al lui Dumnezeu, sau un spirit al pădurii, sau un erou de demult apăruse pe neașteptate în fața mea și mă luase sub protecția lui. Abia dacă puteam să spun atunci cum arăta, căci nu îndrăzneam să-l privesc direct. Când i-am aruncat pe furiș o privire, fața lui odihnită era calmă — nu chiar severă, ci fără expresie. Atunci încă nu știam cum se transforma când zâmbea. Să fi avut treizeci de ani, sau ceva mai puțin, avea cu mult peste înălțimea medie și era lat în umeri. Mâinile deschise la culoare, aproape albe, îi erau frumoase, cu degete lungi, nervoase, care păreau făcute să se potrivească perfect pe mânerul sabiei.

Ceea ce au și făcut acum, ridicând sabia de pe rogojină, unde se afla. La vederea ei, m-a străbătut un fior. Am bănuit că sabia aceasta cunoscuse carnea și sângele multor bărbați, le auzise ultimele strigăte. Mă fascina și mă îngrozea.

— Jato, a spus seniorul Otori, observându-mi privirea. Râse și mângâie teaca neagră, tocită. E în ținută de călătorie, ca și mine. Acasă, amândoi ne îmbrăcăm mai elegant!

Jato, am repetat în surdină. Sabia-șarpe, care îmi salvase viața luând viața cuiva.

Am părăsit hanul și ne-am reluat drumul trecând pe lângă izvoarele calde din Hinode, care miroseau a sulf, și urcând alt munte. Lanurile de orez au făcut loc crângurilor de bambus, la fel ca acelea din jurul satului meu; au urmat nucii, arțarii și cedrii. Pădurea era plină de aburi de la căldura soarelui, deși era atât de deasă încât lumina aproape că nu pătrundea până jos, la noi. Doi șerpi s-au târât din calea noastră, o viperă neagră, mică, și un șarpe mai mare, de culoarea ceaiului. Acesta s-a încolăcit ca într-o buclă și a sărit în lăstăriș, ca și cum ar fi știut că Jato putea să-i zboare capul. Greierii cântau strident, iar cicadele jeleau cu o monotonie cumplită.

În ciuda căldurii, mergeam în pas vioi. Uneori seniorul Otori mi-o lua înainte, iar eu continuam să urc cărarea ca și cum aș fi fost singur-singurel, auzind doar pașii lui în față, iar apoi dădeam de el în vârful trecătorii, uitându-se la priveliștea munților, dincolo de care se întindeau alți munți și pădurea de nepătruns.

Părea să cunoască drumul prin acest ținut sălbatic. Am mers zile întregi de dimineața până seara și am dormit doar câteva ore pe noapte, uneori într-o casă de țară mai retrasă, alteori într-o colibă de munte părăsită. În afară de locurile în care ne-am oprit, am întâlnit puțini oameni pe acest drum singuratic: un tăietor de lemne, două fete care culegeau ciuperci și care la vederea noastră au fugit, un călugăr în drum spre un templu îndepărtat. După câteva zile, am trecut de creasta muntelui. Tot mai aveam de urcat dealuri pieptișe, dar mai mult am coborât. A început să se vadă marea, o licărire îndepărtată la început, apoi o întindere mătăsoasă cu insule care se ițeau ca niște munți înecați. Nu o mai văzusem până atunci și nu mă săturam să mă uit la ea. Uneori semăna cu un zid înalt, gata să se prăvălească peste pământ.

Mâna mi s-a vindecat încet, dar mi-a rămas o cicatrice argintie de-a curmezișul palmei drepte.

Satele au devenit mai mari și, în cele din urmă, am înnoptat în ceea ce putea fi numit un oraș. Era pe drumul principal dintre Inuyama și coastă, și avea multe hanuri și birturi. Încă ne aflam pe teritoriul Tohanilor și frunza de stejar cu trei lobi era peste tot, făcându-mă să-mi fie frică să ies pe străzi, dar am simțit că oamenii de la han l-au recunoscut oarecum pe seniorul Otori. Respectul obișnuit pe care i-l acorda lumea avea o nuanță mai profundă, o veche loialitate ce trebuia ținută ascunsă. Pe mine mă tratau cu afecțiune, chiar dacă nu vorbeam cu ei. Nu schimbasem o vorbă de zile întregi, nici chiar cu seniorul Otori. Asta nu prea părea să-l supere. El însuși era un om tăcut, cufundat în propriile gânduri, dar

când şi când mă uitam pe furiş la el şi îl vedeam cercetându-mă cu o expresie care ar fi putut să fie milă. Părea pe cale să vorbească, apoi mormăia şi bombănea:

— Lasă, lasă, n-ai ce să faci.

Servitorii ştiau o grămadă de bârfe şi îmi plăcea să-i ascult. Îi interesa foarte mult o femeie care sosise în noaptea dinainte şi mai stătea o noapte. Călătorea singură la Inuyama, aparent pentru a se întâlni chiar cu seniorul Iida, însoţită de servitori, fireşte, dar fără soţ, frate sau tată. Era foarte frumoasă, deşi bătrâioară, treizeci de ani cel puţin, foarte binevoitoare, prietenoasă şi politicoasă cu toată lumea, dar... călătorea singură! Ce mister! Bucătăreasa susţinea că aceasta rămăsese văduvă de curând şi mergea la fiul ei, în capitală, dar cea mai mare dintre slujnice spunea că asta era o prostie, că femeia nu avea copii, nici nu fusese măritată, iar pe urmă băiatul de la cai, cu nasul adâncit în farfuria lui, a povestit că auzise de la purtătorii palanchinului că femeia avusese doi copii, un băiat care murise şi o fată care era ostatică în Inuyama.

Slujnicele au oftat şi au spus că nici bogăţia, nici obârşia nobilă nu te pot apăra de soartă, iar băiatul de la cai a zis:

— Măcar fata trăieşte, căci e din familia Maruyama, iar la ei moştenirea se lasă pe linie femeiască.

Această veste a stârnit un amestec de mirare, înţelegere şi un nou val de curiozitate cu privire la doamna Maruyama, care era stăpâna de drept a pământului ei, singurul domeniu care se lăsa moştenire fiicelor, nu fiilor.

— Nu e de mirare că se încumetă să călătorească singură, a spus bucătăreasa.

Încurajat de succesul lui, băiatul de la cai a continuat.

— Dar seniorul Iida crede că acest lucru e jignitor. El încearcă să pună mâna pe domeniul ei fie cu forţa, fie, se spune, prin căsătorie.

Bucătăreasa l-a tras de ureche.

— Ai grijă ce spui! Nu se știe niciodată cine ascultă!

— Am fost cândva Otori și o să fim iar, a mormăit băiatul.

Slujnica șefă m-a văzut zăbovind în prag și mi-a făcut semn să intru.

— Încotro mergi? Trebuie să fi venit de departe!

Am zâmbit și am clătinat din cap. Una dintre slujnice, în drum spre odăile pentru oaspeți, m-a bătut ușurel pe braț și a spus:

— El nu vorbește. Păcat, nu-i așa?

— Ce ai pățit? a întrebat bucătăreasa. Ți-a aruncat cineva colb în gură precum câinelui Ainu?

Mă luau în râs, dar nu cu răutate, apoi slujnica s-a întors, urmată de un bărbat care, din câte am înțeles, era unul dintre servitorii doamnei Maruyama, căci avea pe surtuc însemnul muntelui înscris într-un cerc. Spre mirarea mea, mi s-a adresat pe un ton politicos:

— Stăpâna mea dorește să-ți vorbească.

Nu știam dacă să merg cu el, însă avea chipul unui om cinstit și eram curios să o văd cu ochii mei pe femeia misterioasă. L-am urmat pe coridor și de-a lungul curții. Pe verandă, a îngenuncheat la ușa odăii. A vorbit scurt, apoi s-a întors spre mine și mi-a făcut semn să urc treptele.

Am aruncat o privire iute spre ea, apoi am căzut în genunchi și am plecat capul până la podea. Eram sigur că mă aflu în prezența unei prințese. Părul îi ajungea până la pământ într-o lungă revărsare neagră și mătăsoasă. Avea pielea albă ca zăpada. Veșmintele ei în nuanțe intense de crem, sidefiu și gri-perlat erau brodate cu bujori roșii și roz. Avea un calm care m-a făcut să mă gândesc, mai întâi, la lacurile de munte cu ape adânci, iar apoi, dintr-odată, la oțelul călit al lui Jato, sabia-șarpe.

— Mi s-a spus că nu vorbești, mi-a zis ea, cu glasul liniștit și limpede ca apa.

Am simțit mila din privirea ei și sângele mi-a năvălit în obraji.

— Cu mine poți să vorbești, a continuat ea.

A întins mâna, mi-a luat-o pe a mea și mi-a desenat în palmă, cu degetul, semnul Hiddenilor. Lucrul acesta m-a săgetat, ca înțepătura unui ac. Nu m-am putut stăpâni să nu-mi retrag mâna.

— Povestește-mi ce ai văzut, a spus ea, cu glasul la fel de blajin, dar stăruitor. Cum nu am răspuns, mi-a șoptit: Iida Sadamu a fost, nu-i așa?

M-am uitat la ea aproape fără voia mea. Surâdea, dar fără voioșie.

— Și ești din neamul Hiddenilor, a adăugat ea.

Seniorul Otori mă prevenise să nu mă dau în vileag. Credeam că îmi îngropasem vechea ființă, odată cu numele meu, Tomasu. Însă în fața acestei femei eram neputincios. Eram pe cale să încuviințez din cap când am auzit pașii seniorului Otori străbătând curtea. Mi-am dat seama că îl recunosc după mersul apăsat și mai știam că în urma lui venea o femeie, precum și bărbatul care vorbise cu mine. Și atunci mi-am dat seama că, dacă sunt atent, aud tot ce se vorbește în han. Îl auzeam pe băiatul de la cai ridicându-se și ieșind din bucătărie. Auzeam bârfele slujnicelor și o recunoșteam pe fiecare după glas. Această ascuțire a auzului, care crescuse treptat de când nu mai vorbeam, m-a potopit cu un șuvoi de sunete. Era aproape de neîndurat, ca și cum aș fi avut cele mai rele friguri. Mă întrebam dacă femeia din fața mea era o vrăjitoare care mă fermecase. Nu îndrăzneam să o mint, dar nu puteam să vorbesc.

Am fost salvat de femeia care a intrat în odaie. A îngenuncheat dinaintea doamnei Maruyama și a spus încet:

— Alteța sa îl caută pe băiat.

— Roagă-l să intre, a spus doamna. Și, Sachie, vrei să fii bună și să aduci cele trebuincioase ceaiului?

Seniorul Otori a intrat în odaie și a schimbat cu doamna Maruyama plecăciuni adânci, de respect. Și-au vorbit politicos, ca niște străini, și ea nu i-a folosit numele, totuși am avut sentimentul că se

cunosc bine. Între ei era o încordare pe care aveam să o înțeleg mai târziu, dar care atunci mă stânjenea.

— Slujnicele mi-au pomenit despre băiatul care călătorește cu dumneata, a spus ea. Am dorit să-l văd cu ochii mei.

— Da, îl duc la Hagi. Este singurul supraviețuitor al unui masacru. N-am vrut să i-l las lui Sadamu. Nu părea dornic să mai spună ceva, dar după o vreme adăugă: I-am pus numele Takeo.

Auzind aceasta, ea a zâmbit — un zâmbet adevărat.

— Mă bucur, a zis ea. Are ceva anume.

— Credeți? Și mie mi s-a părut.

Sachie s-a întors cu o tavă, un ceainic și un bol. Le-am văzut limpede când le-a pus pe rogojină, în fața ochilor mei. În smalțul bolului se îmbinau verdele pădurii și albastrul cerului.

— Într-o bună zi, vei veni la Maruyama în casa de ceai a bunicii mele, a spus doamna. Acolo putem îndeplini ceremonia așa cum trebuie. Deocamdată însă va trebui să ne descurcăm cu ce avem.

A turnat apa fierbinte și un miros dulce-amărui s-a înălțat din bol.

— Șezi drept, Takeo, a spus ea.

Amesteca repede ceaiul, care făcea o spumă verde. I-a dat bolul seniorului Otori. El l-a luat cu ambele mâini, l-a învârtit de trei ori, a băut din el, a șters buza bolului cu degetul mare și i l-a înapoiat cu o plecăciune. Ea l-a umplut din nou și mi l-a dat mie. Am făcut cu grijă tot ce făcuse seniorul, l-am dus la buze și am băut lichidul spumos. Era amar la gust, dar limpezea capul. M-a întărit puțin. În Mino nu avuseserăm niciodată așa ceva: ceaiul nostru era făcut din rămurele și ierburi de munte.

Am șters locul de unde băusem și i-am înapoiat bolul doamnei Maruyama, înclinându-mă cu stângăcie. Mă temeam că seniorul Otori o să observe și o să-i fie rușine cu mine, însă când i-am aruncat o privire, ochii lui erau ațintiți asupra doamnei.

Pe urmă a băut şi ea. Toţi trei şedeam în tăcere. În odaie era o atmosferă încărcată de sacru, ca şi cum tocmai luaserăm parte la prânzul ceremonial al Hiddenilor. M-a cuprins dorul de casă, de familie, de fosta mea viaţă, însă cu toate că ochii mă înţepau nu mi-am îngăduit să plâng.

Mai simţeam încă în palmă urma degetelor doamnei Maruyama.

Hanul era mult mai mare şi mai luxos decât oricare alt loc în care poposiserăm în drumul nostru grăbit prin munţi, iar mâncarea din acea seară era altfel decât tot ce gustasem eu vreodată. Am mâncat ţipar în sos condimentat şi peşte dulce din râurile de prin partea locului, multe bucate din orez, mai alb decât cel din Mino, unde mâncam orez de trei ori pe an dacă aveam noroc. Am băut pentru prima dată vin din orez. Seniorul Otori era în toane bune — „plutea", cum spunea mama —, tăcerea şi mâhnirea i se risipiseră, iar vraja voioasă a vinului şi-a făcut efectul şi asupra mea.

Când am terminat de mâncat, seniorul mi-a spus să mă duc la culcare; el avea de gând să se plimbe puţin pentru a-şi limpezi mintea. Slujnicele au venit şi au pregătit odaia. M-am culcat şi am ascultat zgomotele nopţii. De la ţipar, sau de la vin, îmi pierise somnul şi auzeam prea multe. Fiecare zgomot îndepărtat mă făcea să mă tresar. Auzeam câinii oraşului lătrând din când în când, unul începând, ceilalţi alăturându-i-se. După un timp, mi-am dat seama că pot să recunosc lătratul caracteristic al fiecăruia. M-am gândit la câini, cum dorm ei cu urechile ciulite şi cum numai unele zgomote îi deranjează. Trebuia să învăţ să fiu ca ei, altfel nu aveam să mai dorm niciodată.

Când am auzit clopotele templului bătând miezul nopţii, m-am sculat şi m-am dus la latrină. M-am uşurat şi zgomotul semăna cu al unei cascade. Mi-am turnat apă pe mâini din cişmeaua din curte şi am rămas în loc o clipă, ascultând.

Era o noapte senină, liniștită, aproape de luna plină a celei de a opta luni. Hanul era cufundat în tăcere: toată lumea era în pat și dormea. Broaștele orăcăiau din râu și orezării, și o dată sau de două ori am auzit un țipăt de bufniță. În timp ce pășeam încet pe verandă, am auzit glasul seniorului Otori. O clipă m-am gândit că trebuie să se fi întors în odaie și vorbea cu mine, însă i-a răspuns un glas de femeie. Era doamna Maruyama.

Știam că nu trebuia să ascult. Era o conversație șoptită pe care nimeni în afară de mine nu putea să o audă. Am intrat în odaie, am închis ușa glisantă și m-am întins pe saltea, dorindu-mi să adorm. Însă urechile mele aveau o poftă de sunete de care nu mă puteam lepăda și fiecare vorbă îmi picura limpede în ele.

Vorbeau despre iubirea unuia pentru celălalt, despre puținele lor întâlniri, despre planurile de viitor. Multe din spusele lor erau măsurate și scurte, și n-am priceput atunci mare lucru din ele. Am aflat că doamna Maruyama era în drum spre capitală să-și vadă fiica și se temea că Iida avea să stăruie iar asupra căsătoriei. Soția lui era bolnavă și nu trăgea nădejde să mai trăiască. Singurul fiu pe care i-l născuse, bolnăvicios la rândul lui, era o dezamăgire pentru el.

— N-ai să te măriți decât cu mine, a șoptit seniorul Otori.

— E singura mea dorință. Știi asta, a răspuns ea.

Pe urmă el i-a jurat că nu o să-și ia niciodată soție, nici nu o să se culce cu vreo femeie, în afară de ea, și i-a vorbit despre un plan pe care-l avea, dar nu l-a spus deslușit. Mi-am auzit numele și am priceput că eram și eu implicat într-un fel. Mi-am dat seama că între el și Iida era o dușmănie îndelungată, care dăinuia de pe vremea bătăliei de la Yaegahara.

— Vom muri în aceeași zi, a spus el, nu pot să trăiesc într-o lume în care tu nu ești.

Apoi șoptitul s-a prefăcut în altceva, în sunetele pasiunii dintre un bărbat și o femeie. Mi-am băgat degetele în urechi. Știam ce-i

dorința, pe a mea mi-o împlinisem cu ceilalți băieți din satul meu, sau cu fetele de la bordel, dar despre iubire nu știam nimic. Am jurat în sinea mea că n-am să vorbesc niciodată despre ce am auzit. Că am să păstrez aceste secrete cu aceeași strășnicie cu care le păstrează Hiddenii pe ale lor. Am fost recunoscător că nu am glas.

Pe doamnă nu am mai văzut-o. În dimineața următoare am plecat devreme, cam la un ceas după răsăritul soarelui. Era deja cald; în sihăstriile templului, călugării stropeau cu apă și aerul mirosea a praf. Înainte să plecăm, slujnicele de la han ne aduseseră ceai, orez și supă, una dintre ele înăbușindu-și un căscat în timp ce așeza felurile în fața mea, și pe urmă cerându-și iertare de la mine și râzând. Era fata care mă bătuse pe braț cu o zi în urmă, iar când am plecat a ieșit și a strigat:

— Noroc, micule stăpân! Drum bun! Să nu ne uiți!

Aș fi vrut să mai rămân o noapte. Seniorul a râs, necăjindu-mă și spunând că o să trebuiască să mă apere de fetele din Hagi. Nu prea dormise în noaptea dinainte, totuși voia lui bună era vădită. Mergea cu mai multă vigoare ca de obicei. Am crezut că o s-o luăm pe drumul de poștă până la Yamagata, când colo am trecut prin oraș, urmând un râu mai mic decât cel care curgea de-a lungul drumului principal. L-am trecut pe unde vadul era mai îngust și apa curgea repede printre bolovani, apoi am început să urcăm iar coasta unui munte.

Luaserăm cu noi mâncare de la han pentru o zi de mers, căci odată ce am trecut de satele mici din lungul râului n-am mai văzut nici unul. Cărarea era îngustă și singuratică, iar urcușul abrupt. Când am ajuns în vârf, ne-am oprit și am mâncat. După-amiaza era pe sfârșite și soarele arunca umbre piezișe peste câmpia de la poale. Dincolo de ea, către răsărit, se întindeau lanțuri de munți care își preschimbau culoarea în indigo și argintiu.

— Acolo e capitala, a spus seniorul Otori, urmându-mi privirea.

Am crezut că vrea să spună Inuyama și am fost nedumerit.

Și-a dat seama și a continuat:

— Nu, capitala adevărată, a întregii țări — unde trăiește împăratul. Dincolo de cel mai îndepărtat lanț muntos. Inuyama se află la sud-est. Arătă în spate, spre direcția din care veniserăm. Din cauză că suntem așa departe de capitală și împăratul e atât de slab, seniorii războinici precum Iida fac ce le place. Se posomorî din nou. Iar la poalele noastre este locul celei mai grele înfrângeri suferite de clanul Otori, unde a fost ucis tatăl meu. Aceea este Yaegahara. Clanul Otori a fost trădat de Noguchi, care a trecut dintr-o tabără în alta și s-a aliat cu Iida. Peste zece mii de oameni au murit atunci. Mă privi și spuse: Știu cum e să-i vezi măcelăriți pe cei dragi. Nu eram cu mult mai mare decât ești tu acum.

M-am uitat la câmpia pustie. Nu îmi puteam închipui o bătălie. M-am gândit la sângele a zece mii de bărbați îmbibat în pământul Yaegaharei. În ceața umedă, soarele se înroșea, de parcă trăsese sângele din pământ. Sub noi se roteau în zbor ulii, țipând cu jale.

— N-am vrut să mă duc la Yamagata, a spus seniorul Otori când am început să coborâm poteca. În parte fiindcă sunt prea cunoscut acolo, dar și din alte motive. Într-o bună zi, am să ți le spun. Dar asta înseamnă că la noapte va trebui să dormim sub cerul liber, având ca pernă iarba, căci în apropiere nu e nici un oraș în care să poposim. Vom trece granița feudei pe un drum secret pe care îl știu și apoi vom fi pe teritoriul Otorilor, unde Sadamu nu ne poate atinge.

Nu voiam să-mi petrec noaptea pe câmpia pustie. Îmi era frică de zece mii de fantome și de căpcăunii și spiridușii care sălășluiau în pădurea din jurul ei. Susurul unui pârâu mi se părea că sună ca spiritul apei și, de fiecare dată când se auzea o vulpe sau țipa o bufniță, mă trezeam speriat, cu pulsul galopând. La un moment dat, pământul însuși s-a zdruncinat, cu un tremur ușor, făcând copacii să foșnească și mișcând pietre din loc, undeva în depărtare. Mi s-a părut că aud glasurile morților, cerând răzbunare, și am încercat să

mă rog, dar tot ce am simțit a fost un gol imens. Zeul tainic, căruia i se închină Hiddenii, se spulberase odată cu familia mea. Departe de ai mei, nu aveam legătură cu el.

Lângă mine, seniorul Otori dormea la fel de liniștit de parcă ar fi fost în odaia de oaspeți a hanului. Totuși eram sigur că, mai mult chiar decât mine, era conștient de cererile morților. Mă gândeam cu îngrijorare la lumea în care intram — o lume despre care nu știam nimic, lumea clanurilor, cu regulile lor stricte și codurile severe. Intram în ea la pofta acestui senior, a cărui sabie descăpățânase un om în fața ochilor mei și care era acum ca și stăpânul meu. M-a trecut un fior în aerul umed al nopții.

Ne-am sculat cu mult înainte să se crape de ziuă și, pe când cerul devenea cenușiu, am trecut râul care marca granița domeniului Otorilor.

După bătălia de la Yaegahara, Otorii, care odinioară domniseră asupra întregii Țări de Mijloc, au fost împinși de către Tohani într-o fâșie de pământ îngustă, cuprinsă între ultimul lanț de munți și marea din nord. Pe drumul principal de poștă, bariera era păzită de oamenii lui Iida, dar în acest ținut izolat și sălbatic erau multe locuri în care granița putea fi trecută pe furiș, iar cei mai mulți țărani și fermieri încă se mai socoteau Otori și nu-i sufereau pe Tohani. Toate acestea mi le-a spus seniorul Otori în acea zi, în timp ce mergeam, având mereu marea în dreapta noastră. Mi-a povestit și despre viața de la țară, despre cum se cultiva pământul, despre șanțurile făcute pentru irigații, despre năvoadele împletite de pescari, despre felul în care se scotea sarea din mare. Îl interesa totul și se pricepea la toate. Încetul cu încetul, poteca s-a făcut drum și a devenit mai umblată. Am întâlnit fermieri care se duceau la târg în satul vecin, cărând cartofi și verdețuri, ouă și ciuperci uscate, bambus și rădăcină de lotus. Ne-am oprit la târg și am cumpărat sandale de pai, căci ale noastre se făcuseră ferfeniță.

În noaptea aceea, când am ajuns la han, toată lumea de acolo l-a recunoscut pe seniorul Otori. Au ieșit în fugă să-l întâmpine cu strigăte de bucurie și s-au trântit la pământ dinaintea lui. Au fost pregătite cele mai bune odăi, iar la masa de seară au apărut nenumărate feluri de mâncare delicioase. Seniorul părea să se schimbe în fața ochilor mei. Bineînțeles că știam că e de neam mare, din clasa războinicilor, totuși nu aveam idee cine anume era sau ce rol juca în ierarhia clanului. Oricum, începeam să pricep că trebuie să fie un rol important. Am devenit și mai sfios în prezența lui. Îmi dădeam seama că toți se uitau chiorâș la mine, dorind să mă trimită la plimbare.

În dimineața următoare, purta haine potrivite rangului său; ne așteptau cai și patru sau cinci însoțitori. Au cam rânjit unul la celălalt când au văzut că nu mă pricep deloc la cai și au părut surprinși când seniorul Otori i-a spus unuia dintre ei să mă ia pe calul său, cu toate că, firește, nici unul nu a cutezat să spună ceva. Pe drum, au încercat să stea de vorbă cu mine — m-au întrebat de unde vin și cum mă cheamă —, dar când au descoperit că sunt mut, au hotărât că sunt și idiot, și surd. Așa că mi-au vorbit tare, cu vorbe simple, folosind limbajul semnelor.

Nu mă prea omoram după mersul hurducat pe cal. Singurul cal de care mă apropiasem vreodată a fost cel al lui Iida și mă gândeam că poate toți caii îmi purtau pică pentru durerea pe care i-o pricinuisem aceluia. Mă tot întrebam ce urma să fac când ajungeam la Hagi. Îmi închipuiam că aveam să fiu un fel de servitor, în grădină sau la grajduri. Dar s-a dovedit că seniorul Otori avea alte planuri cu mine.

În după-amiaza celei de a treia zi după noaptea pe care o petrecuserăm la marginea Yaegaharei, am ajuns la Hagi, orașul-cetate al clanului Otori. Era construit pe o insulă înconjurată de două râuri și de mare. Cetatea în sine era legată de o limbă de pământ prin cel mai lung pod de piatră pe care îl văzusem vreodată. Avea patru arcade, pe sub care se revărsau apele refluxului, și pereți de piatră

îmbinată perfect. M-am gândit că trebuie să fi fost făcut prin vrăjitorie, iar când caii au pășit pe el nu m-am putut stăpâni să nu închid ochii. Mugetul râului era ca tunetul în urechile mele, dar dedesubtul lui mai auzeam ceva — un fel de bocet slab care mă înfiora.

La mijlocul podului, seniorul Otori m-a strigat. Am coborât de pe cal și m-am dus spre locul unde se oprise el. Un bolovan mare fusese fixat în parapet. În el erau scrijelite niște litere.

— Știi să citești, Takeo?

Am clătinat din cap.

— Ghinionul tău. Va trebui să înveți! spuse el râzând. Și cred că învățătorul tău o să te facă să pătimești. O să-ți pară rău că ți-ai lăsat viața de sălbăticie din munți. Apoi îmi citi cu glas tare: Clanul Otori le urează bun venit celor drepți și loiali. Cei nedrepți și necredincioși să se păzească.

Sub litere era moțul bâtlanului. Am mers pe lângă calul său până la capătul podului.

— Zidarul a fost îngropat de viu sub bolovan, ca să nu mai construiască niciodată un pod asemeni acestuia și să-și poată păzi munca pe vecie, spuse pe un ton firesc seniorul Otori. Stafia lui poate fi auzită vorbind noaptea cu râul.

Nu numai noaptea. Gândul la nefericita stafie închisă în lucrarea frumoasă pe care o făcuse m-a înfiorat, dar apoi am ajuns chiar în cetate și zgomotele celor vii le-au acoperit pe ale morților.

Hagi era primul oraș mare în care fusesem vreodată și părea nemaipomenit de haotic. Capul îmi zbârnâia de sunete: strigătele vânzătorilor de stradă, pocnetele războaielor de țesut din casele înguste, loviturile puternice ale pietrarilor, mușcătura înfundată a fierăstraielor și multe altele pe care nu le mai auzisem și nu le puteam recunoaște. O stradă era plină de olari, iar mirosul lutului și al cuptorului de ars mi-a umplut nările. Nu mai auzisem o roată de olar, nici duduitul cuptorului. Și dincolo de toate aceste zgomote

erau trăncăneli, strigăte, înjurături și râsete de oameni, întocmai cum sub mirosuri zăcea nelipsita duhoare a gunoaielor.

Deasupra caselor se deslușea castelul, construit cu spatele la mare. O clipă am crezut că ne îndreptăm spre el și inima mi-a sărit din piept, atât de înfricoșător și prevestitor de rău arăta, dar am cotit spre răsărit, urmând râul Nishigawa spre locul în care se unea cu Higashigawa. În stânga noastră era o zonă cu străzi și canale șerpuitoare, iar ziduri cu acoperiș de olane împrejmuiau multe case mari care abia se zăreau printre copaci.

Soarele dispăruse după nori negri și aerul mirosea a ploaie. Caii au grăbit pasul, știind că erau aproape de casă. La capătul străzii, o poartă mare stătea deschisă. Străjile ieșiseră din corpul de gardă de alături și, când am trecut prin dreptul lor, au căzut în genunchi, cu capul plecat.

Calul seniorului Otori și-a coborât capul și l-a frecat de mine. A nechezat și din grajduri i-a răspuns alt cal. Am ținut frâul, iar seniorul a descălecat. Însoțitorii au luat caii și au plecat cu ei.

Seniorul a pornit prin grădină către casă. Am rămas o clipă în loc, șovăind, neștiind dacă să-l urmez sau să mă duc cu însoțitorii, însă el s-a întors și m-a strigat pe nume, făcându-mi semn cu mâna.

Grădina era plină de tufișuri și copaci care, spre deosebire de cei de pe munte, creșteau adunați și deși, dar fiecare la locul lui, liniștit și disciplinat. Totuși, din când în când, mi se părea că văd o imagine fugară a muntelui, de parcă ar fi fost capturat și adus aici în miniatură.

Grădina era plină și de zgomote — sunetul apei care curgea peste pietre, scurgându-se din țevi. Ne-am oprit la cișmea să ne spălăm pe mâini, iar apa curgea cu un clinchet ușor ca de clopoțel, de parcă era vrăjită.

Servitorii din casă așteptau deja pe verandă să-și întâmpine stăpânul. M-am mirat că erau așa de puțini, dar mai târziu am aflat că seniorul Otori trăia foarte modest. Erau trei fete tinere, o femeie mai bătrână și

un bărbat la vreo cincizeci de ani. După plecăciuni, fetele s-au retras, iar cei doi slujitori în vârstă s-au uitat la mine cu o uimire abia mascată.

— Seamănă așa de mult...! a șoptit femeia.

— Nefiresc! a consimțit bărbatul, clătinând din cap.

Seniorul Otori a zâmbit în timp ce-și scotea sandalele și intra în casă.

— L-am întâlnit pe întuneric. Abia în dimineața următoare mi-am dat seama. E doar o asemănare întâmplătoare.

— Nu, e mai mult de-atât, a spus bătrâna, ducându-mă în casă. Seamănă leit.

Bărbatul a venit după noi, uitându-se la mine cu buzele strânse, de parcă tocmai ar fi mușcat dintr-o prună acră sau ar fi prevăzut că primirea mea în casă avea să aducă numai necazuri.

— Oricum, i-am pus numele Takeo, a spus seniorul peste umăr. Încălziți baia și găsiți-i haine.

Bătrânul a mormăit mirat.

— Takeo! a exclamat femeia. Dar care e numele tău adevărat?

Când n-am răspuns, doar am ridicat din umeri și am zâmbit, bărbatul a spus răstit:

— E sărac cu duhul!

— Ba nu, vorbește foarte bine, i-a întors-o repede seniorul Otori. L-am auzit vorbind. Dar a văzut niște lucruri cumplite care i-au luat graiul. Când zdruncinarea va trece, o să vorbească iarăși.

— Firește, a spus bătrâna, zâmbind și făcându-mi semn cu capul. Tu vii cu Chiyo. O să am eu grijă de tine.

— Iertați-mă, senior Shigeru, a spus cu încăpățânare bătrânul — am bănuit că cei doi îl știau de când era copil și îl crescuseră —, dar ce gânduri aveți cu băiatul? Trebuie să i se găsească de muncă la bucătărie sau în grădină? Trebuie dat la ucenicie? E priceput la ceva?

— Am de gând să-l adopt, a răspuns seniorul Otori. Poți să începi de mâine procedurile, Ichiro.

A urmat un lung moment de tăcere. Ichiro părea buimăcit, dar n-ar fi putut să fie mai uluit decât mine. Chiyo părea că își înfrâna zâmbetul. Apoi au dat să vorbească amândoi. Ea a îngânat o scuză și l-a lăsat pe bătrân să vorbească primul.

— E un lucru cu totul neașteptat, a spus el țâfnos. Ați plănuit asta înainte să plecați în călătorie?

— Nu, a fost o întâmplare! Știi ce îndurerat am fost după moartea fratelui meu și că am căutat alinare călătorind. L-am găsit pe acest băiat și de atunci, cu fiecare zi, durerea e parcă mai ușor de îndurat.

Chiyo și-a împreunat mâinile.

— Soarta vi l-a trimis. De cum v-am văzut, mi-am dat seama că sunteți schimbat — oarecum vindecat. Sigur că nimeni nu poate să-l înlocuiască vreodată pe seniorul Takeshi...

Takeshi! Așadar seniorul Otori îmi dăduse un nume asemănător cu al fratelui său mort. Și voia să mă primească în familia lui, adoptându-mă. Hiddenii vorbesc despre renașterea prin apă. Eu renăscusem prin sabie.

— Senior Shigeru, faceți o greșeală cumplită, a spus pe față Ichiro. Băiatul ăsta e un nimeni, un om din popor... ce va zice clanul? Unchii dumneavoastră nu vor îngădui în veci asta. Chiar și numai întrebarea e o insultă.

— Uită-te la el, a spus seniorul Otori. Oricine ar fi fost părinții săi, cineva din trecutul lui nu a fost om din popor. Oricum, l-am salvat de Tohani. Iida voia să-l ucidă. Fiindcă i-am salvat viața, e al meu, așa că trebuie să-l adopt. Ca să fie la adăpost de Tohani, trebuie să aibă protecția clanului. Am ucis un om pentru el, poate chiar doi.

— Un preț mare. Să sperăm că nu o să crească, s-a răstit Ichiro. Ce a făcut de a atras atenția lui Iida?

— A fost unde nu trebuia, când nu trebuia, nimic mai mult. Nu e nevoie să răscolim trecutul lui. Ar putea fi o rudă îndepărtată a mamei. Născocește ceva.

— Tohanii îi prigonesc pe Hiddeni, a zis cu agerime Ichiro. Spuneți-mi că nu este unul dintre ei.

— Dacă a fost, nu mai e, a răspuns seniorul Otori cu un oftat. Toate astea țin de trecut. N-are rost să ne certăm, Ichiro. Mi-am dat cuvântul că am să-l apăr pe acest băiat și nimic nu mă va face să mă răzgândesc. În plus, am ajuns să țin la el.

— Din asta nu o să iasă nimic bun, a spus Ichiro.

Bătrânul și bărbatul mai tânăr s-au uitat o clipă unul la celălalt. Seniorul Otori a făcut un gest de nerăbdare, iar Ichiro a lăsat ochii în jos și s-a înclinat cu reținere. M-am gândit ce bine e să fii senior: să știi că întotdeauna se face voia ta, până la urmă.

S-a iscat o rafală de vânt, obloanele au scârțâit și, odată cu acel zgomot, lumea a redevenit ireală pentru mine. Ca și cum un glas ar fi rostit în capul meu: *asta o să ajungi!* Voiam cu disperare să dau timpul înapoi la ziua dinaintea celei în care m-am dus să culeg ciuperci pe munte — să mă întorc la fosta mea viață alături de mama și ai mei. Dar știam că de acum copilăria mea rămăsese în urmă, se terminase, îmi era pe veci oprită. Trebuia să devin bărbat și să îndur tot ce îmi era sortit.

Cu aceste gânduri nobile în minte, am urmat-o pe Chiyo la baie. Era clar că ea habar nu avea de hotărârea pe care o luasem: m-a tratat ca pe un copil, făcându-mă să-mi scot hainele și frecându-mă peste tot înainte de a mă lăsa să mă înmoi în apa fierbinte.

Mai târziu s-a întors cu un chimonou ușor, de bumbac, și mi-a spus să-l îmbrac. Am făcut întocmai cum mi s-a spus! Ce altceva puteam să fac? Mi-a șters părul cu un prosop și mi l-a pieptănat peste cap, legându-l într-un moț.

— O să te tundem, a murmurat ea, apoi și-a trecut mâna peste fața mea. Nu prea ai barbă încă. Mă întreb câți ani ai. Șaisprezece?

Am făcut semn că da. A clătinat din cap și a oftat.

— Seniorul Shigeru dorește să mănânci cu el, a spus ea, apoi a adăugat încet: Sper că n-ai să-i aduci mai multă durere.

Am bănuit că împărtășea presimțirile rele ale lui Ichiro.

Am urmat-o înapoi în casă, încercând să iau aminte la tot ce se afla înăuntru. Acum era aproape întuneric; felinarele cu picior de fier răspândeau o lumină portocalie din colțurile odăilor, dar nu destul de puternică să văd tot. Chiyo m-a dus la o scară din colțul camerei principale de zi. Nu mai văzusem o scară ca asta: în Mino aveam scări cu fuscei, dar nimeni nu avea o scară adevărată. Lemnul era de culoare închisă, foarte lustruit — stejar, m-am gândit — și fiecare treaptă scotea un sunet slab când călcai pe ea. Și aceasta mi s-a părut o lucrare de vrăjitorie, parcă auzeam în ea glasul creatorului ei.

Încăperea era goală, iar ușile glisante care dădeau spre grădină erau larg deschise. Tocmai începuse să plouă. Chiyo s-a închinat în fața mea — nu foarte adânc, am observat — și a plecat înapoi, pe scară. I-am ascultat pașii și am auzit-o vorbind cu slujnicele în bucătărie.

Încăperea mi se părea cea mai frumoasă în care fusesem vreodată. De atunci am văzut multe castele, palate, reședințe de nobili, dar nimic nu se compară cu felul în care arăta camera de sus din casa seniorului Otori, în acea seară târzie din a opta lună, când ploaia cădea blând în grădină. În fundul încăperii, se înălța din podea până la tavan un stâlp uriaș, trunchiul unui cedru, șlefuit pentru a scoate la iveală nodurile și fibra lemnului. Grinzile erau tot de cedru, iar maroul lor roșiatic contrasta cu pereții albi ca laptele. Rogojina bătea într-un auriu pal și avea marginile cusute cu fâșii late de material indigo, în care era țesut cu alb bâtlanul Otorilor.

Din alcov atârna un pergament pe care era pictată o pasăre mică. Îmi amintea de muscarul cu aripi verzi cu alb din pădurea mea. Era atât de reală, încât mai că mă așteptam să-și ia zborul. Eram uimit că un pictor mare a cunoscut atât de bine neînsemnatele păsări din munți.

Am auzit pași dedesubt și m-am așezat repede pe podea, cu picioarele îndoite atent sub mine. Pe ferestrele deschise, am văzut într-unul dintre heleșteiele din grădină un bâtlan mare, cenușiu cu alb. Și-a băgat ciocul în apă și și l-a scos ținând în el o creatură mică ce se zvârcolea. Bâtlanul s-a înălțat cu eleganță și a zburat peste zid.

Seniorul Otori a intrat în încăpere, urmat de două dintre fete, care duceau tăvi cu mâncare. S-a uitat la mine și a dat din cap. M-am înclinat până la podea. Mi-a trecut prin minte că el, Otori Shigeru, era bâtlanul, iar eu mica ființă zvârcolitoare pe care o scosese la suprafață, năpustindu-se de pe munte în lumea mea și îndepărtându-se iarăși fulgerător.

Ploua mai tare, iar casa și grădina au început să cânte de apă. Se revărsa din jgheaburi și se scurgea pe lanțuri în pârâul care sărea din heleșteu în heleșteu, fiecare cascadă scoțând un alt zgomot. Casa îmi cânta și m-am îndrăgostit de ea. Am vrut să fiu al ei. Aș fi făcut totul pentru ea și tot ce voia stăpânul ei.

Când am terminat masa și tăvile au fost luate, ne-am așezat lângă fereastra deschisă, în timp ce noaptea se lăsa. În lumina care scăpăta, seniorul Otori a arătat spre capătul grădinii. Pârâul care trecea în cascade prin grădină se scurgea în râul de dincolo, printr-o deschizătură joasă din zidul cu acoperiș de olane. Râul scotea un vuiet adânc, continuu, iar apele lui verzi-cenușii umpleau deschizătura ca un paravan pictat.

— E bine să ajungi acasă, a spus el încet. Dar așa cum râul e întotdeauna la ușă, lumea e întotdeauna afară. Iar noi în lume trebuie să trăim.

CAPITOLUL DOI

În același an în care Otori Shigeru l-a salvat pe băiatul din Mino care urma să devină Otori Takeo, anumite evenimente aveau loc într-un castel îndepărtat din sud. Castelul îi fusese dăruit de Iida Sadamu lui Noguchi Masayoshi, pentru eroismul său în bătălia de la Yaegahara. După ce și-a înfrânt dușmanii cunoscuți — clanul Otori — și i-a silit să se predea în condiții favorabile lui, Iida și-a întors atenția spre cel de-al treilea clan mare din Cele Trei Țări, clanul Seishuu, ale cărui domenii acopereau cea mai mare parte din sud și din vest. Seishuuii au preferat să încheie alianțe de pace în loc să poarte război, iar acestea au fost pecetluite cu ostatici, atât din familii mari, precum Maruyama, cât și din unele mai mici, așa cum erau rudele lor apropiate, Shirakawa.

Kaede, fiica cea mare a seniorului Shirakawa, a plecat ca ostatică la Castelul Noguchi când abia ieșise din copilărie, și trăise în el jumătate din viață — destul de mult pentru a găsi o mie de lucruri pe care le detesta la acest loc. Noaptea, când era prea obosită ca să doarmă și nu îndrăznea nici măcar să se răsucească de pe o parte pe alta, de teamă să nu se întindă una dintre fetele mai mari și să o pălmuiască, își întocmea în gând liste. Măcar în mintea ei nu putea

ajunge nimeni să o pălmuiască, chiar dacă știa mai multe decât tânjea să știe vreuna dintre ele. De asta o și plesneau atât de des.

Se agăța cu o înverșunare copilărească de vagile amintiri despre casa pe care o părăsise când avea șapte ani. Nu-și mai văzuse mama sau surorile mai mici din ziua în care tatăl ei o însoțise la castel.

De atunci, tatăl ei revenise de trei ori, doar ca să descopere că era găzduită laolaltă cu slujnicele, nu cu copiii Noguchi, cum ar fi fost potrivit pentru fiica unei familii de războinic. Umilirea lui a fost totală: nu a putut nici măcar să protesteze, chiar dacă ea, neobișnuit de bună observatoare la acea vârstă, văzuse indignarea și furia din privirea lui. În primele două dăți, li se îngăduise să vorbească între patru ochi câteva clipe. În cea mai limpede amintire a ei, el o ține de umeri și-i spune cu un glas plin de durere:

— Măcar de te-ai fi născut băiat!

A treia oară, i s-a îngăduit doar să se uite la ea. După aceea n-a mai venit, și ea nu a mai avut nici o veste de acasă.

A înțeles foarte bine motivele lui. Când avea doisprezece ani, fiind mereu numai ochi și urechi, dar și purtând conversații aparent nevinovate cu puținii oameni care aveau milă de ea, și-a înțeles situația: era ostatică, un zălog în lupta dintre clanuri. Viața ei nu avea nici o valoare pentru seniorii care erau stăpânii ei, în afară de faptul că le sporea puterea când cădeau la învoială. Tatăl ei era stăpânul importantului domeniu strategic Shirakawa; mama ei era rudă apropiată cu familia Maruyama. Întrucât tatăl ei nu avea fii, urma să-l adopte ca moștenitor pe cel cu care avea să se mărite ea. Având-o în stăpânire pe Kaede, clanul Noguchi controla și loialitatea, alianța și moștenirea tatălui ei.

Nu se mai gândea la lucrurile importante — frică, dor de casă, singurătate —, dar sentimentul că familia Noguchi nici nu o prețuia ca ostatică era în capul listei cu lucruri pe care le ura, alături de felul în care fetele râdeau de ea că e stângace și neîndemânatică, duhoarea

din camera de gardă, scara abruptă care era așa de greu de urcat când cărai lucruri... Și ea mereu căra câte ceva: boluri cu apă rece, ceainice cu apă fierbinte, mâncare pe care să și-o îndese în gură bărbații veșnic hămesiți, lucruri pe care le uitaseră sau erau prea leneși să le aducă singuri. Ura castelul în sine, pietrele masive ale temeliei, atmosfera apăsătoare din încăperile de sus, unde grinzile strâmbe ale acoperișului păreau să-i răspândească în ecou sentimentele, vrând parcă să se elibereze din deformarea în care erau prinse, să fugă înapoi în pădurea din care proveneau.

Și bărbații. Cât îi ura! Cu cât se făcea mai mare, cu atât o hărțuiau mai mult. Fecioarele de vârsta ei se întreceau să le atragă atenția. Îi măguleau și le vorbeau dezmierdat, cu glasuri copilăroase, prefăcându-se delicate, chiar naive, pentru a câștiga protecția vreunui soldat. Kaede nu le condamna pentru asta — ajunsese să creadă că toate femeile trebuie să folosească toate armele pe care le au, ca să se apere în viața care părea să fie o luptă —, dar ea nu voia să se coboare la asta. Nu putea. Singura ei valoare, singura ei scăpare din castel, rămânea căsătoria cu cineva din clasa ei. Dacă pierdea această șansă era ca și moartă.

Știa că nu ar fi trebuit să îndure. Ar fi trebuit să i se plângă cuiva. Bineînțeles că era de neconceput să-l abordeze pe seniorul Noguchi, dar ar fi putut eventual să ceară să vorbească cu doamna. Gândindu-se mai bine, chiar și îngăduința de a intra la ea părea un lucru greu de crezut. Adevărul era că nu avea pe nimeni căruia să-i ceară ajutorul. Trebuia să se apere singură. Dar bărbații erau foarte puternici. Era înaltă pentru o fată — prea înaltă, spuneau cu răutate celelalte fete — și nu era lipsită de vlagă — munca grea avusese grijă de asta —, dar de câteva ori un bărbat o prinsese în joacă și o ținuse doar cu o mână, iar ea nu fusese în stare să scape. Amintirea o făcea să tremure de frică.

Și cu fiecare lună îi era tot mai greu să le evite atenția. În al cincisprezecelea an al ei de viață, la sfârșitul celei de a opta luni, un taifun de la apus a adus zile de ploaie abundentă. Kaede nu putea să sufere ploaia, fiindcă făcea ca totul să miroasă a mucegai și umezeală, iar puținele-i veșminte se lipeau de ea când erau ude, scoțând la iveală arcuirea dosului și a coapselor, făcându-i pe bărbați să strige și mai mult după ea.

— Hei, Kaede, surioară! strigă la ea un străjer, în timp ce ieșea din bucătărie și fugea prin ploaie pe lângă a doua poartă cu turn. Nu te grăbi așa! Am o solie pentru tine. Spune-i căpitanului Arai să coboare. Excelența sa dorește ca el să se uite la un cal nou.

Ploaia se revărsa ca un râu din creneluri, din olane, din jgheaburi, din delfinii așezați în vârful fiecărui acoperiș, ca măsură de protecție împotriva incendiului. Întregul castel împroșca apă. În câteva secunde, Kaede se udă până la piele, sandalele i se îmbibară de apă, fapt care o făcu să alunece și să se poticnească pe treptele de piatră. Dar se supuse fără prea multă amărăciune căci, dintre toți din castel, Arai era singura persoană pe care nu o ura. El i se adresa întotdeauna frumos, nu o necăjea, nici nu o hărțuia și vorbea cu același accent ușor din vest, căci ea știa că pământurile lui erau lângă cele ale tatălui ei.

— Hei, Kaede! spuse străjerul, privind-o pofticios când intră în turnul principal. Alergi întotdeauna peste tot! Oprește-te să stăm de vorbă! Când ea îl ignoră și începu să urce scara, strigă după ea: Se spune că ai fi băiat! Vino încoace și arată-mi că nu ești băiat!

— Prostule! bombăni ea și începu să urce al doilea rând de scări, simțind că picioarele o dureau deja.

Străjile de la etajul de sus jucau un fel de joc de noroc cu un cuțit. De îndată ce o văzu, Arai se ridică în picioare și o salută spunându-i pe nume.

— Doamnă Shirakawa.

Era un bărbat masiv, cu o înfățișare impresionantă și ochi inteligenți. Ea îi transmise mesajul. El îi mulțumi, vrând parcă să-i mai spună ceva, dar păru să se răzgândească și coborî în grabă scările.

Ea zăbovi și se uită pe fereastră. Vântul bătea dinspre munți, rece și umed. Priveliștea era aproape în întregime întunecată de nori, dar sub ea era reședința familiei Noguchi, unde, se gândi ea cu ciudă, ar fi trebuit să trăiască de drept, nu să alerge de colo-colo prin ploaie, la ordinele tuturor.

— Dacă ai de gând să pierzi vremea, doamnă Shirakawa, hai să stai cu noi, spuse unul dintre străjeri, venind în spatele ei și bătând-o ușurel pe șezut.

— Ia-ți mâinile de pe mine! spuse ea cu mânie.

Bărbații râseră. Îi era frică de ce puteau face când aveau starea aceea de spirit: erau plictisiți și încordați, sătui de ploaie, de veghea și așteptarea neîncetată, de lipsa de acțiune.

— Ah, căpitanul și-a uitat cuțitul! spuse unul dintre ei. Du-te fuga după el, Kaede.

Ea luă cuțitul în mâna stângă, simțindu-i greutatea.

— Pare periculoasă! glumiră bărbații. Să nu te tai, surioară!

Ea coborî scara în fugă, dar Arai părăsise deja turnul. Îi auzi glasul în curte și era pe cale să-l strige, dar, până să apuce să ajungă afară, bărbatul care îi vorbise mai înainte ieși din camera de gardă. Ea se opri brusc, ascunzând cuțitul la spate. El se așeză drept în fața ei, prea aproape, blocând lumina slabă și cenușie care venea de afară.

— Hai, Kaede, arată-mi că nu ești băiat!

O prinse de mâna dreaptă și o trase aproape de el, vârându-și un picior între picioarele ei, depărtându-i cu forța coapsele. Ea îi simți umflătura tare a sexului lipită de ea și, cu mâna stângă, aproape fără să gândească, îi înfipse cuțitul în gât.

El scoase un strigăt și îi dădu drumul, prinzându-și gâtul cu mâinile și uitându-se la ea uluit. Nu era rănit rău, dar sângera din

abundență. Ei nu-i venea să creadă ce făcuse. *Sunt moartă,* se gândi. Când bărbatul începu să strige după ajutor, Arai se întoarse pe ușă. Înțelese situația dintr-o privire, înhăță cuțitul de la Kaede și, fără șovăire, îi tăie beregata străjerului. Bărbatul căzu horcăind la pământ.

Arai o trase pe Kaede afară. Ploaia cădea potop peste ei. El îi șopti:

— A încercat să te siluiască. M-am întors și l-am omorât. Orice altceva și suntem morți amândoi.

Ea dădu din cap. El își uitase arma, ea înjunghiase o strajă: ambele delicte de neiertat. Fapta rapidă a lui Arai înlăturase singurul martor. Credea că moartea bărbatului și rolul ei în acea moarte or să o zguduie, dar descoperi că era doar bucuroasă. *Fie să moară așa toți,* se gândi ea, *familia Noguchi, Tohanii, tot clanul.*

— Voi vorbi cu Excelența sa pentru dumneata, doamnă Shirakawa, spuse Arai, făcând-o să tresară de surprindere. N-ar trebui să te lase neocrotită. Adăugă, mai mult pentru sine: Un bărbat de onoare n-ar face asta.

El strigă cu putere în casa scării după gărzi, apoi îi spuse lui Kaede:

— Nu uita, ți-am salvat viața. Mai mult decât viața!

Ea îl privi în ochi.

— Nu uita că a fost cuțitul dumitale, i-o întoarse ea.

El schiță un zâmbet crispat de respect.

— Atunci, suntem fiecare în mâinile celuilalt.

— Cu ei cum rămâne? întrebă ea, auzind duduitul pașilor pe scări. Ei știu că am plecat cu cuțitul.

— Nu mă vor trăda, răspunse el. Pot să am încredere în ei.

— Eu n-am încredere în nimeni, șopti ea.

— Trebuie să ai încredere în mine.

În aceeași zi, lui Kaede i se spuse că trebuie să se mute în reședința familiei Noguchi. În timp ce-și înfășura puținele lucruri într-o boccea, mângâie imprimeul decolorat al pânzei, însemnul râului alb care reprezenta familia ei și soarele asfințind al clanului Seishuu. Îi era

tare rușine că avea așa de puține lucruri. Întâmplările zilei i se tot învârteau în minte: greutatea cuțitului în hulita mână stângă, strânsoarea bărbatului, pofta lui, felul în care murise. Și vorbele lui Arai: *Un bărbat de onoare n-ar face asta!* N-ar fi trebuit să vorbească așa de stăpânul lui. N-ar fi îndrăznit niciodată s-o facă, nici chiar în fața ei, dacă n-ar fi avut deja răzvrătirea în minte. De ce se purtase atât de frumos cu ea, nu numai în acel moment de viață și de moarte, ci și mai înainte? Oare căuta și el aliați? Era deja un bărbat puternic și cunoscut; acum înțelegea ea că el ar putea avea ambiții mai mari, dacă era în stare să acționeze așa nestăpânit cum făcuse, folosindu-se de prilejurile favorabile.

Cântări toate aceste lucruri cu grijă, știind că până și cel mai mărunt dintre ele îi sporea valoarea ca ostatică.

Toată ziua celelalte fete o evitaseră, vorbind între ele în grupuri strânse, tăcând brusc când trecea pe lângă ele. Două aveau ochii roșii; poate că mortul fusese un favorit sau un iubit. Nimeni nu arătă compătimire față de ea. Ranchiuna lor o făcu să le urască mai mult. Majoritatea aveau case în oraș sau în satele din apropiere; aveau părinți și familii la care puteau să se întoarcă. Ele nu erau ostatice. Iar străjerul mort o înșfăcase, încercase să o siluiască. Orice femeie care iubea un asemenea bărbat era proastă.

O servitoare pe care nu o mai văzuse veni să o ia, adresându-i-se cu doamna Shirakawa și înclinându-se cu respect în fața ei. Kaede o urmă pe treptele abrupte, de piatră, care duceau de la castel la reședință, prin curtea interioară, pe sub poarta uriașă, unde străjile își întoarseră fața de la ea cu mânie, și prin grădinile care înconjurau casa seniorului Noguchi.

Văzuse deseori grădinile din castel, dar de la șapte ani asta era prima dată când intra în ele. S-au dus în spatele casei mari și Kaede a fost condusă într-o cameră mică.

— Vă rog să așteptați aici câteva minute, doamnă.

După ce fata plecă, Kaede îngenunche pe podea. Deși nu era mare, încăperea era bine proporționată, iar ușile deschise dădeau într-o grădină micuță. Ploaia se oprise și, la răstimpuri, soarele strălucea, prefăcând grădina udă într-o masă de lumină pâlpâitoare. Se uită la felinarul de piatră, la micul pin răsucit, la cișmeaua cu apă limpede. Greierii cântau în boschete; o broască orăcăi scurt. Pacea și liniștea topiră ceva în inima ei și, dintr-odată, mai că-i veni să plângă.

Își stăpâni lacrimile, gândindu-se la cât de mult ura familia Noguchi. Își strecură brațele în interiorul mânecilor și își pipăi vânătăile. Îi urî și mai mult fiindcă trăiau în acest loc frumos, în timp ce ea, din familia Shirakawa, fusese găzduită laolaltă cu servitoarele.

Ușa din spatele ei se deschise și un glas de femeie spuse:

— Seniorul Noguchi dorește să vă vorbească, doamnă.

— Atunci trebuie să mă ajuți să mă pregătesc, spuse ea.

N-ar fi suportat să se înfățișeze dinaintea lui arătând în halul acela, cu părul nearanjat, cu hainele vechi și murdare.

Femeia intră în cameră, iar Kaede se întoarse și se uită la ea. Era bătrână și, cu toate că avea fața netedă și părul încă negru, mâinile îi erau zbârcite și noduroase ca labele unei maimuțe. O cercetă pe Kaede cu o expresie mirată. Apoi, fără o vorbă, desfăcu bocceaua, scoțând un chimonou ceva mai curat, un pieptene și ace de păr.

— Unde sunt celelalte haine ale stăpânei mele?

— Am venit aici când aveam șapte ani, spuse cu mânie Kaede. Nu crezi că poate am mai crescut de atunci? Mama mi-a trimis lucruri mai frumoase, dar nu mi s-a îngăduit să le păstrez.

Femeia plescăi din limbă.

— Noroc că stăpâna mea e așa de frumoasă încât nu are nevoie de podoabe.

— Ce tot spui acolo? întrebă Kaede, căci nu avea habar cum arăta.

— Acum am să vă aranjez părul. Și am să vă găsesc încălțări curate. Eu sunt Junko. Doamna Noguchi m-a trimis să vă slujesc. Am să vorbesc mai târziu cu ea despre haine.

Junko ieși din cameră și se întoarse cu două fete care aduceau un vas cu apă, șosete curate și o casetă mică, sculptată. Junko îi spălă fața, mâinile și picioarele lui Kaede, apoi îi pieptănă bine părul negru și lung. Slujnicele murmurau, parcă uimite.

— Ce e? Ce vor să spună? întrebă nervoasă Kaede.

Junko deschise caseta și scoase o oglindă rotundă, sculptată frumos pe spate cu flori și păsări. I-o ținu lui Kaede, ca să se vadă în ea. Era pentru prima dată când se uita în oglindă. Propriul chip îi luă graiul.

Interesul și admirația femeilor îi redară puțin încrederea în sine, dar aceasta începu să o părăsească iar în timp ce o urma pe Junko în partea principală a reședinței. Pe seniorul Noguchi îl văzuse doar de la depărtare, la ultima vizită a tatălui ei. Nu-l plăcuse niciodată, iar acum își dădu seama că-i era frică de întâlnirea cu el.

Junko îngenunche, deschise ușa de la camera de întrevederi și se prosternă. Kaede păși în încăpere și făcu la fel. Rogojina de sub fruntea ei era rece și mirosea ca iarba vara.

Seniorul Noguchi vorbea cu cineva și nu o băgă deloc în seamă. Părea că discută despre dările de orez: ce mult întârziaseră fermierii să le predea. Următorul seceriș era aproape, iar el încă mai avea de primit o parte din recolta trecută. Din când în când, persoana căreia i se adresa strecura câte un comentariu împăciuitor — vremea potrivnică, cutremurul de anul trecut, sezonul taifunurilor care se apropia, devotamentul fermierilor, loialitatea slugilor — la care seniorul mormăia, rămânea tăcut un minut întreg sau mai mult, apoi începea din nou să se plângă.

În cele din urmă, rămase tăcut pentru ultima oară. Secretarul tuși de câteva ori. Seniorul Noguchi zbieră o poruncă, iar secretarul se dădu îndărăt în genunchi, către ușă.

Trecu pe lângă Kaede, dar ea nu îndrăzni să-și ridice capul.

— Și cheamă-l pe Arai, spuse Noguchi, ca pe un gând întârziat.

Acum va vorbi cu mine, se gândi Kaede, dar el nu spuse nimic, iar ea rămase unde era, nemișcată.

Minutele treceau. Auzi un bărbat intrând în încăpere și îl văzu pe Arai prosternându-se lângă ea. Seniorul Noguchi nu-l băgă nici pe el în seamă. Bătu din palme și mai mulți bărbați intrară repede în cameră. Kaede îi simți trecând pe lângă ea, unul după altul. Uitându-se cu coada ochiului, văzu că erau războinici importanți din suită. Unii aveau pe chimonouri însemnul familiei Noguchi, iar alții frunza de stejar cu trei lobi a Tohanilor. Simțea că aceștia ar fi călcat-o bucuroși în picioare, ca pe un gândac de bucătărie, și își jură că nu avea să se lase niciodată strivită de Tohani sau de Noguchi.

Războinicii se instalară greoi pe rogojină.

— Doamnă Shirakawa, spuse în cele din urmă seniorul Noguchi. Te rog să te ridici.

În timp ce se ridica, simți ochii tuturor bărbaților din încăpere ațintiți asupra ei. Atmosfera deveni foarte apăsătoare și nu înțelegea de ce.

— Verișoară, spuse seniorul, cu o notă de uimire în glas. Sper că ești bine.

— Mulțumesc pentru grijă, sunt bine, răspunse ea politicoasă, deși cuvintele îi ardeau ca otrava limba.

Se simțea îngrozitor de vulnerabilă, singura femeie din încăpere, abia o copilă, printre bărbați puternici și fioroși. Îi strecură o privire rapidă, pe sub gene, seniorului. Fața lui i se păru arțăgoasă, lipsită de forță sau inteligență, dovedind răutatea de care ea era deja conștientă.

— În dimineața asta a avut loc un incident nefericit, spuse seniorul Noguchi. Tăcerea din cameră se adânci. Arai mi-a povestit ce s-a întâmplat. Vreau să aud versiunea dumitale.

Kaede atinse podeaua cu capul, mișcându-se încet, dar gândind repede. În acea clipă, Arai se afla în mâinile ei. Iar seniorul Noguchi nu-l numise căpitan, cum ar fi trebuit. Nu-i acordase nici un titlu, nu-i arătase pic de bunăvoință. Oare avea deja bănuieli cu privire la loialitatea lui? Știa deja adevărata versiune a evenimentelor? Să-l fi trădat deja vreuna dintre gărzi pe Arai? Oare, dacă îl apăra, cădea pur și simplu într-o capcană întinsă amândurora?

Arai era singura persoană din castel care se purtase frumos cu ea. Nu avea de gând să-l trădeze acum. Se ridică și vorbi cu ochii plecați, dar cu glas sigur.

— M-am dus sus în camera de gardă să-i transmit un mesaj seniorului Arai. Am coborât scările în urma lui: era așteptat la grajduri. Străjerul de la poartă m-a reținut cu un pretext oarecare. Când m-am dus la el, m-a apucat. Ridică mâna și mâneca îi dezveli brațul. Vânătăile se vedeau deja: urmele purpurii ale degetelor unui bărbat pe pielea ei albă. Am strigat. Seniorul Arai m-a auzit, s-a întors și m-a salvat. Se înclină din nou, conștientă de grația ei. Le sunt îndatorată lui și stăpânului meu pentru ocrotire. Rămase cu capul pe podea.

— Hmm! mârâi seniorul Noguchi.

Urmă altă tăcere lungă. Insectele bâzâiau în căldura după-amiezii. Sudoarea sclipea pe frunțile bărbaților care ședeau nemișcați. Kaede simțea mirosul lor iute de animal și propria-i sudoare prelingându-i-se între sâni. Era pe deplin conștientă de pericolul mare în care se afla. Dacă unul dintre străjeri vorbise despre cuțitul uitat, despre fata care îl luase și coborâse scările cu el în mână... își alungă aceste gândurile, de teamă că bărbații care o cercetau atât de atent ar fi putut să i le citească.

În cele din urmă, seniorul Noguchi vorbi degajat, chiar binevoitor.

— Cum era calul, căpitane Arai?

Arai înălță capul să vorbească. Glasul lui era foarte calm.

— Foarte tânăr, dar frumos. De rasă bună și ușor de dresat.

Se auzi un murmur de veselie. Kaede își dădu seama că râdeau de ea și sângele îi năvăli în obraji.

— Ai multe talente, căpitane, spuse Noguchi, și îmi pare rău că trebuie să mă lipsesc de ele, dar mă gândesc că domeniul, soția și fiul tău ar avea nevoie de atenția ta o vreme, un an sau doi...

— Senior Noguchi.

Arai făcu o plecăciune, iar chipul lui rămase inexpresiv.

Ce prost e Noguchi! se gândi Kaede. *Eu aș fi avut grijă ca Arai să rămână aici unde pot să fiu cu ochii pe el. Izgonește-l și, înainte să treacă anul, se va răzvrăti fățiș.*

Arai se retrase cu spatele la ușă, fără să se uite măcar o dată la Kaede. *Probabil că Noguchi a plănuit să fie omorât pe drum,* se gândi ea cu mâhnire. *N-am să-l mai văd niciodată.*

Odată cu plecarea lui Arai, atmosfera se mai însenină puțin. Seniorul Noguchi tuși și își drese glasul. Războinicii își schimbară poziția, destinzându-și spatele și picioarele. Kaede le simțea ochii încă ațintiți asupra ei. Vânătăile de pe brațele sale și moartea bărbatului îi ațâțase. Nu erau cu nimic mai presus decât cel mort.

Ușa din spatele ei se deschise și servitoarea care o adusese de la castel intră cu boluri de ceai. Îl servi pe fiecare bărbat și dădu să plece când seniorul Noguchi urlă la ea. Fata se înclină fâstâcită și așeză o ceașcă în fața lui Kaede.

Kaede se îndreptă de spate și bău, cu ochii plecați și gura atât de uscată, încât abia putea să înghită. Pedeapsa lui Arai era exilul; a ei care avea să fie?

— Doamnă Shirakawa, ești la noi de mulți ani. Faci parte din casa noastră.

— M-ați onorat, senior, răspunse ea.

— Dar cred că nu o să mai avem plăcerea. Am pierdut doi oameni pentru hatârul dumitale. Nu știu dacă îmi dă mâna să te mai păstrez lângă mine! Chicoti, iar bărbații din încăpere râseră și ei.

Mă trimite acasă! În inimă îi încolți speranța deșartă.

— E limpede că ești destul de mare să te măriți. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, socotesc eu. Îți vom rândui o căsătorie potrivită. Am să-i încunoștințez în scris pe părinții dumitale pe cine am în minte. Vei locui cu soția mea până în ziua căsătoriei.

Ea se înclină din nou, dar reuși să surprindă privirea care scăpără între Noguchi și unul dintre bărbații mai vârstnici din cameră. *O să mă mărite cu el sau cu altul la fel, vreun bătrân desfrânat și brutal.* Ideea măritișului o înspăimânta. Nici chiar gândul că avea să fie tratată mai bine în casa Noguchi nu reuși să-i ridice moralul.

Junko o conduse înapoi în cameră și apoi o duse la baie. Se lăsase seara și Kaede era amorțită de istoveală. Junko o spălă și o frecă pe spate și pe picioare cu tărâțe de orez.

— Mâine am să vă spăl pe cap, promise ea. Aveți părul prea lung și des ca să vă spăl în seara asta. Nu o să se usuce prea repede și o să răciți.

— Poate am să mor de la asta, spuse Kaede. Ar fi cel mai bun lucru.

— Să nu spuneți niciodată asta, o dojeni Junko, ajutând-o să intre în cadă pentru a se înmuia în apa fierbinte. Aveți înainte o viață minunată. Sunteți foarte frumoasă! O să vă căsătoriți, o să aveți copii.

Își apropie gura de urechea lui Kaede și-i șopti:

— Căpitanul vă mulțumește că v-ați ținut făgăduiala față de el. O să am eu grijă de dumneavoastră pentru el.

Ce pot să facă femeile în lumea asta plină de bărbați? se gândi Kaede. *Ce apărare avem noi? Poate cineva să aibă grijă de mine?*

Își aminti de chipul ei în oglindă și își dori să se uite din nou la el.

CAPITOLUL TREI

Bâtlanul venea în grădină în fiecare după-amiază, plutind peste zid ca o fantomă cenușie, strângându-se nefiresc și stând țeapăn în heleșteu, la fel de nemișcat ca o statuie a lui Jizo. Crapii roșii și aurii pe care seniorul Otori îi hrănea cu plăcere erau prea mari pentru bâtlan, dar acesta rămânea nemișcat minute în șir până când vreo creatură nefericită uita de prezența lui și îndrăznea să se miște în apă. Atunci bâtlanul ataca, mai iute decât puteau ochii să urmărească și, cu mica făptură care i se zvârcolea în cioc, se pregătea iar să-și ia zborul. Primele bătăi de aripi erau ca pocnetul brusc al unui evantai, dar apoi se îndepărta la fel de neauzit cum venise.

Zilele erau încă foarte încinse de căldura moleșitoare a toamnei, care doreai să se termine și de care te agățai totodată, știind că această arșiță cumplită, greu de suportat, va fi ultima din an.

Mă aflam în casa seniorului Otori de o lună. În Hagi, recoltarea orezului se terminase, iar paiele se uscau pe ogoare și în stogurile din jurul fermelor. Crinii roșii de toamnă se ofileau. În pomi, curmalele deveneau aurii, în timp ce frunzele se făceau sfărâmicioase, iar pe ulițe și alei zăceau învelișuri țepoase de castane, care își dezveleau fructul lucios. Luna plină de toamnă veni și plecă. Chiyo a pus

castane, mandarine și prăjituri de orez în sanctuarul din grădină, și m-am întrebat dacă în satul meu făcea cineva la fel.

Slujnicele au adunat ultimele flori de câmp, trifoi-roșu, garoafe sălbatice și brândușe de toamnă, le-au pus în găleți lângă bucătărie și latrină, iar parfumul lor masca mirosurile de mâncare și fecale, ciclurile vieții umane.

Starea de amorțeală și muțenia mea persistau. Bănuiesc că eram în doliu. La fel și familia Otori, nu numai după fratele seniorului Otori, ci și după mama lui, care murise în vară, de ciumă. Chiyo mi-a spus povestea familiei. Shigeru, fiul cel mare, luptase cu tatăl său în bătălia de la Yaegahara și se împotrivise cu tărie predării în fața Tohanilor. Condițiile capitulării îi interziseră să moștenească de la tatăl său conducerea clanului. Iida îi numise în schimb pe unchii lui, Shoichi și Masahiro.

— Iida Sadamu îl urăște pe Shigeru mai mult decât pe orice alt bărbat în viață, a spus Chiyo. Îl invidiază și se teme de el.

Ca moștenitor legal, Shigeru era un spin și în coastele unchilor săi. Se retrăsese de ochii lumii din scena politică și se dedicase pământului, încercând metode noi de lucru, experimentând culturi diferite. Se căsătorise tânăr, dar soția lui murise după doi ani, la nașterea unui prunc, odată cu acesta.

Viața lui mi se părea plină de suferință, însă nu lăsa să se vadă acest lucru și, dacă n-aș fi aflat totul de la Chiyo, n-aș fi știut. Îmi petreceam cea mai mare parte a zilei cu el, urmându-l peste tot ca un câine, veșnic alături, mai puțin când studiam cu Ichiro.

Erau zile de așteptare. Ichiro încerca să mă învețe să scriu și să citesc, îl înfuria lipsa mea de talent și putere de memorare și continua să aibă rețineri față de ideea adopției. Și clanul se împotrivea: ba seniorul Shigeru trebuia să se recăsătorească, ba era încă tânăr, ba era prea devreme după moartea mamei lui. Obiecțiile păreau nesfârșite. Vedeam prea bine că Ichiro era de acord cu cele mai multe dintre

ele și mi se păreau și mie perfect întemeiate. Îmi dădeam toată silința să învăț, căci nu voiam să-l dezamăgesc pe senior, dar nu aveam încredere în situația mea.

De obicei, la sfârșitul după-amiezii, seniorul Shigeru trimitea după mine, ne așezam lângă fereastră și ne uitam în grădină. Nu vorbea mult, dar mă studia când credea că nu-l văd. Îmi dădeam seama că așteaptă ceva: să vorbesc, să dau un semn, dar nu știam ce fel de semn. Asta mă îngrijora, iar neliniștea mă făcea și mai sigur că-l dezamăgesc, și mai puțin capabil să învăț. Într-o după-amiază, Ichiro a venit în camera de sus să se plângă iarăși de mine. Mai devreme, îl exasperasem într-atât încât mă bătuse. Stăteam bosumflat într-un colț, îngrijindu-mi vânătăile, desenând cu degetul pe rogojină literele pe care le învățasem în acea zi, într-o încercare disperată de a le reține.

— Ați făcut o greșeală, a spus Ichiro. Nimeni nu vă va judeca mai rău dacă recunoașteți. Împrejurările în care a murit fratele dumneavoastră o justifică. Trimiteți-l pe băiat înapoi de unde a venit și continuați-vă viața.

Și lăsați-mă să mi-o continui pe a mea, am avut impresia că spunea. Nu mă lăsa niciodată să uit sacrificiile pe care le făcea încercând să mă educe.

— Nu-l puteți recrea pe seniorul Takeshi, a spus el, îndulcindu-și puțin tonul. El a fost rezultatul multor ani de educație, instruire și, în primul rând, al unui sânge nobil.

M-am temut că Ichiro o să câștige. Seniorul Shigeru era la fel de atașat de el și de Chiyo, prin legăturile și obligațiile datoriei, cum erau și ei de el. Crezusem că deținea toată puterea în casă, dar în realitate Ichiro avea puterea lui și știa să o folosească. Iar, din direcția opusă, unchii aveau și ei putere asupra seniorului Shigeru. Trebuia să se supună ordinelor clanului. Nu avea nici un motiv să mă păstreze și nu i s-ar fi îngăduit nicicând să mă adopte.

— Uită-te la bâtlan, Ichiro, a spus seniorul Shigeru. Uită-te ce răbdare are, ce mult stă fără să se miște ca să capete ce vrea. Am aceeași răbdare și mai e mult până să ajungă la capăt.

Buzele lui Ichiro erau strânse în expresia lui preferată, de prună acră. În acea clipă, bâtlanul a atacat și a plecat, bătând din aripi.

Am auzit chițăitul care vestea sosirea de seară a liliecilor. Am înălțat capul și am văzut doi năpustindu-se în grădină. În timp ce Ichiro continua să bombănească și stăpânul să-i răspundă scurt, fără să-și piardă cumpătul, am ascultat zgomotele nopții care se apropia. Cu fiecare zi, auzul meu devenea tot mai fin. Mă obișnuiam cu asta, învățând să filtrez ce nu voiam să aud, nedând nici un semn că auzeam tot ce se petrecea în casă. Nimeni nu știa că le cunoșteam toate secretele.

Auzeam sâsâitul apei fierbinți în timp ce se pregătea baia, zăngănitul farfuriilor în bucătărie, clănțănitul cuțitului bucătăresei, pasul unei fete în șosete moi pe scândurile de afară, tropotul și nechezatul unui cal în grajduri, mieunatul unei pisici care hrănea patru pisoi și era veșnic hămesită, lătratul unui câine la două străzi depărtare, țăcănitul saboților pe punțile de lemn ale canalelor, cântecul copiilor, clopotele templelor din Tokoji și Daishoin. Cunoșteam cântecul casei, ziua și noaptea, pe soare și pe ploaie. În acea seară, mi-am dat seama că mereu ascultam cu atenție încă ceva. Și așteptam. Oare ce? În fiecare noapte, înainte să adorm, mintea mea relua scena de pe munte, capul retezat, omul-lup care-și apuca ciotul brațului. Îl revedeam pe Iida Sadamu la pământ și cadavrele tatălui meu vitreg și al lui Isao. Așteptam ca Iida și omul-lup să mă ajungă din urmă? Sau prilejul de a mă răzbuna?

Din când în când, mai încercam să mă rog precum Hiddenii, iar în acea noapte m-am rugat să mi se arate calea pe care trebuia s-o urmez. Nu puteam să dorm. Aerul era greu și nemișcat, iar luna, care de o săptămână nu mai era plină, se ascunsese după straturi groase de nori. Insectele nopții erau zgomotoase și neliniștite.

Auzeam picioarele șopârlei pe tavan în timp ce le vâna. Ichiro și seniorul Shigeru dormeau duși, Ichiro sforăia. Nu voiam să părăsesc casa pe care ajunsesem să o iubesc atât de mult, dar se părea că nu-i aduceam decât necazuri. Poate ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă dispăream pur și simplu în noapte.

Fără vreun plan pus la punct — ce aveam să fac? din ce aveam să trăiesc? — am început să mă întreb dacă pot să ies din casă fără să fac câinii să latre și să trezească străjile. Atunci am început să ascult cu atenție, în mod voit, câinii. De obicei îi auzeam lătrând când și când noaptea, dar învățasem să le deosebesc lătrăturile și să-i ignor de cele mai multe ori. Am ciulit urechile, dar n-am auzit nimic. Pe urmă am început să ascult cu atenție străjile: zgomotul unui picior pe piatră, zăngănitul sabiei, o conversație șoptită. Nimic. Sunetele care ar fi trebuit să existe lipseau din țesătura cunoscută a nopții.

Acum eram treaz de-a binelea, încordându-mi auzul ca să deslușesc mai mult decât apa din grădină. Pârâul și râul erau scăzute — nu mai plouase de la schimbarea lunii.

Între fereastră și pământ s-a auzit un zgomot foarte slab, abia o trepidație.

O clipă am crezut că pământul se cutremura, așa cum făcea atât de des în Țara de Mijloc. A urmat încă o trepidație, apoi încă una.

Cineva se cățăra pe zidul casei.

Primul impuls a fost să țip, însă istețimea a fost mai tare. Strigătul ar fi sculat casa, dar l-ar fi alertat și pe intrus. M-am ridicat de pe rogojină și m-am furișat în liniște la seniorul Shigeru. Picioarele mele cunoșteau podeaua, știau fiecare scârțâit pe care îl scotea casa veche. Am îngenuncheat lângă el și, ca și cum n-aș fi pierdut niciodată darul vorbirii, i-am șoptit la ureche:

— Senior Shigeru, e cineva afară.

S-a trezit pe dată, s-a uitat la mine o clipă, apoi a întins mâna după sabia și cuțitul care se aflau lângă el. Am făcut semn spre

fereastră. Slaba trepidație se auzi iar, o foarte ușoară mutare de pe un picior pe altul, pe zidul casei.

Seniorul Shigeru mi-a dat cuțitul și s-a dus spre perete. Mi-a zâmbit și mi-a făcut semn cu degetul, iar eu m-am așezat în cealaltă parte a ferestrei. Am așteptat ca asasinul să se cațere și să intre.

A urcat pas cu pas zidul, tiptil și fără grabă, de parcă ar fi avut tot timpul din lume, încrezător că nu avea ce să-l trădeze. L-am așteptat cu aceeași răbdare, aproape ca niște copii care se joacă ceva în șopron.

Numai că sfârșitul nu a fost joacă. S-a oprit pe pervaz ca să scoată ștreangul cu care avea de gând să ne gâtuie, apoi a pășit înăuntru. Seniorul Shigeru l-a prins de gât. Alunecos ca un țipar, intrusul s-a dat înapoi zvârcolindu-se. Am sărit la el, dar până să apuc să spun *cuțit*, darămite să-l folosesc, am căzut toți trei în grădină, ca o învălmășeală de pisici încăierate.

Primul a căzut bărbatul, de-a curmezișul pârâului, lovindu-se cu capul de un bolovan. Seniorul Shigeru a aterizat în picioare. Căderea mea a fost întreruptă de o tufă. Amețit, am scăpat cuțitul. M-am târât în patru labe să-l iau, dar nu a mai fost nevoie de el. Intrusul a gemut, a dat să se ridice, dar a alunecat înapoi în apă. Corpul lui a stăvilit pârâul, apa s-a adâncit în jurul lui apoi, cu un bolborosit brusc, l-a acoperit. Seniorul Shigeru l-a tras afară, l-a lovit în față și a strigat la el:

— Cine? Cine te-a plătit? De unde ești?

Omul doar a gemut și a horcăit tare.

— Adu o lumânare, mi-a spus seniorul Shigeru.

Credeam că toată casa era deja în picioare, dar încăierarea avusese loc în tăcere și atât de repede încât toți continuau să doarmă. Șiroind de apă și lăsând în urmă frunze, am alergat în camera servitoarelor.

— Chiyo! am strigat. Adu lumânări, trezește bărbații!

— Cine e? a răspuns ea somnoroasă, necunoscându-mi glasul.

— Sunt eu, Takeo! Trezește-te! Cineva a încercat să-l omoare pe seniorul Shigeru!

Am luat o lumânare care încă mai ardea într-un sfeșnic și am dus-o în grădină.

Omul căzuse în nesimțire. Seniorul Shigeru stătea în picioare și se uita lung la el. Am ținut lumânarea deasupra lui. Intrusul era îmbrăcat în negru, fără blazon sau însemn pe haine. Era de statură mijlocie și avea părul tuns scurt. Nu avea nimic deosebit.

În spatele nostru am auzit larma casei care se trezea, țipete când doi străjeri au fost descoperiți sugrumați și trei câini otrăviți.

Ichiro a ieșit din casă palid și tremurând.

— Cine a cutezat să facă asta? a întrebat el. În casa dumneavoastră, în inima cetății Hagi? E o insultă pentru întregul clan.

— Dacă nu cumva clanul a poruncit asta, a răspuns încet seniorul Shigeru.

— Mai degrabă Iida, a spus Ichiro.

A văzut cuțitul din mâna mea și mi l-a luat. A despicat pânza neagră de la gât la mijloc, dezgolind spatele bărbatului. De-a curmezișul omoplatului stâng era o cicatrice urâtă de la o rană veche de sabie, iar pe șira spinării era tatuat un model ales care, la lumina lumânării, a licărit ca un șarpe.

— E un asasin tocmit, din Trib, a spus seniorul Shigeru. Putea să fi fost plătit de oricine.

— Atunci trebuie să-l fi tocmit Iida! Sigur știe că băiatul e la dumneavoastră! Acum o să scăpați de el?

— Dacă nu ar fi fost băiatul, asasinul ar fi izbândit, a răspuns seniorul. El m-a trezit la timp... Mi-a vorbit! a strigat el, când și-a dat seama de uimitorul adevăr. Mi-a vorbit la ureche și m-a trezit!

Ichiro nu a fost cine știe ce impresionat de asta.

— V-a trecut prin minte că poate el a fost ținta, nu dumneavoastră?

— Senior Otori, am spus eu cu glasul îngroșat și răgușit de la atâtea săptămâni de neîntrebuințare. Nu v-am adus decât necazuri. Lăsați-mă să plec, trimiteți-mă de aici.

Dar chiar în timp ce vorbeam, eram sigur că nu o va face. Acum îi salvasem viața, cum o salvase și el pe a mea, iar legătura dintre noi era mai strânsă ca niciodată.

Ichiro dădea din cap în semn că era de părerea mea, dar Chiyo a vorbit deslușit:

— Iertați-mă, senior Shigeru. Știu că nu are nici o legătură cu mine și că sunt doar o bătrână proastă. Dar nu e adevărat că Takeo v-a adus numai necazuri. Înainte să vă întoarceți cu el, erați înnebunit de durere. Acum v-ați venit în fire. El v-a adus bucurie și speranță, nu doar necazuri. Și cine îndrăznește să se bucure de una și să fugă de cealaltă?

— De unde să știu tocmai eu asta? a răspuns seniorul Shigeru. Există un destin care ne unește viețile. Nu pot să mă lupt cu asta, Ichiro.

— Poate i s-o fi întors și mintea odată cu limba, a spus usturător Ichiro.

Asasinul a murit fără să-și fi recăpătat cunoștința. S-a dovedit că avusese în gură o pilulă cu otravă și o zdrobise când a căzut. Nimeni nu-i cunoștea identitatea, deși erau o mulțime de zvonuri. Străjerii morți au fost îngropați cu o ceremonie solemnă și jeliți, iar pe câini i-am jelit doar eu. M-am întrebat ce pact făcuseră, ce credință juraseră, pentru a fi prinși în vrajba oamenilor și pentru a plăti cu viața. N-am dat glas acestor gânduri: mai erau mulți câini. Au fost aduși unii noi și dresați să ia mâncare numai de la un singur om, ca să nu poată fi otrăviți. De altminteri, erau și destul de mulți oameni. Seniorul Shigeru trăia simplu, cu o mică suită înarmată, dar se părea că mulți din clanul Otori ar fi venit bucuroși să-l slujească, destui cât să alcătuiască o armată, dacă ar fi dorit el.

Atacul nu părea să-l fi neliniștit sau întristat în vreun fel. Ba dimpotrivă, îl înviorase, scăparea de moarte sporindu-i plăcerea de a trăi. Plutea, cum făcuse după întâlnirea cu doamna Maruyama. Glasul meu de curând recăpătat și finețea auzului meu îl încântau.

Poate că Ichiro avea dreptate, sau poate că atitudinea lui față de mine s-a înmuiat. Oricare ar fi fost motivul, din noaptea tentativei de asasinat învățatul a devenit mai ușor. Încetul cu încetul, literele au început să-și dezvăluie înțelesul și să-și păstreze locul în mintea mea. Ba chiar au început să-mi placă formele lor diferite care curgeau ca apa, sau stăteau cocoțate strâns și ghemuit ca niște ciori negre iarna. N-aș fi recunoscut în fața lui Ichiro, dar îmi făcea mare plăcere să le desenez.

Ichiro era un dascăl recunoscut, renumit pentru frumusețea scrisului și profunzimea cunoștințelor lui. Era cu adevărat un învățător mult prea bun pentru mine. Nu aveam mintea altor elevi, dar ce am descoperit amândoi a fost că știam să imit. Puteam să copiez scrisul unui elev și să-l prezint ca fiind al meu, tot așa cum știam să imit felul în care desena din umăr, nu din încheietura mâinii, cu îndrăzneală și concentrare. Știam că doar îl imitam, dar rezultatul era mulțumitor.

Același lucru s-a întâmplat când seniorul Shigeru m-a învățat să mânuiesc sabia. Eram destul de puternic și agil, poate mai mult decât era normal pentru înălțimea mea, dar pierdusem anii copilăriei când fiii războinicilor se pregătesc la nesfârșit să deprindă mânuirea sabiei, plecăciunea și călăria. Știam că n-am să-i recuperez niciodată.

Călăritul l-am învățat destul de ușor. I-am urmărit pe seniorul Shigeru și pe ceilalți bărbați și mi-am dat seama că era mai cu seamă o problemă de echilibru. Am imitat pur și simplu ce am văzut că fac ei, iar calul a reacționat pozitiv. Mi-am dat seama că animalul era mai sperios și mai nervos decât mine. Trebuia să mă port cu el ca un stăpân, să-mi ascund sentimentele, să mă prefac că dețin

controlul și că știu exact ce se petrece. Atunci calul avea să se relaxeze sub mine și să fie mulțumit.

Mi s-a dat un cal sur cu coamă și coadă negre, pe nume Raku, și ne-am înțeles bine. Tragerea cu arcul nu mi-a plăcut deloc, dar la mânuirea sabiei am copiat iarăși ce am văzut că făcea seniorul Shigeru, iar rezultatele au fost acceptabile. Mi s-a dat o sabie lungă, ca oricărui fiu de războinic. Dar în ciuda sabiei și a hainelor, știam că sunt doar o imitație de războinic.

Așa au trecut săptămânile. Cei ai casei au acceptat ideea că seniorul Otori avea de gând să mă adopte și, puțin câte puțin, atitudinea lor față de mine s-a schimbat. Mă răsfățau, mă necăjeau și mă certau în egală măsură. Între studiu și antrenament îmi rămânea puțin timp liber și nu aveam voie să ies singur, dar încă mă rodea dorul neostoit de a hoinări și, ori de câte ori puteam, plecam pe furiș și exploram cetatea Hagi. Îmi plăcea să cobor în port, unde castelul de la apus și bătrânul crater vulcanic de la răsărit țineau în mâini golful ca pe o ceașcă. Mă uitam la mare, mă gândeam la toate ținuturile legendare care se întindeau dincolo de orizont și îi invidiam pe corăbieri și pescari.

Era o barcă după care mă uitam mereu. Un băiat cam de vârsta mea muncea pe ea. Știam că îl cheamă Terada Fumio. Tatăl lui era dintr-o familie de războinici de rang inferior, care se apucase de negoț și pescuit ca să nu moară de foame. Chiyo știa totul despre ei și de la ea am aflat la început această informație. Îl admiram enorm pe Fumio. Fusese chiar și pe continent. Cunoștea marea și râurile cu toate toanele lor. La acea vreme, eu nu știam nici măcar să înot. La început, ne salutam doar din cap, dar pe măsură ce săptămânile treceau ne-am împrietenit. Mă urcam în barcă, stăteam amândoi și mâncam curmale, scuipând sâmburii în apă, și vorbeam despre lucruri de-ale băieților. Mai devreme sau mai târziu, ajungeam să discutăm despre seniorii clanului Otori. Familia Terada îi ura pentru

aroganța și lăcomia lor. Sufereau din pricina îngrădirii negoțului și a dărilor impuse de castel, care creșteau veșnic. Când vorbeam despre aceste lucruri o făceam în șoaptă, pe partea dinspre mare a bărcii, căci castelul, se spunea, avea spioni peste tot.

Într-un sfârșit de după-amiază, mă grăbeam spre casă după una din aceste excursii. Ichiro fusese chemat să încheie o socoteală cu un negutător. Așteptasem zece minute și pe urmă hotărâsem că nu se întoarce și fugisem. Era pe la jumătatea lunii a zecea. Aerul era rece și plin de mirosul paielor de orez care ardeau. Fumul plutea deasupra ogoarelor dintre râu și munți, argintând și aurind peisajul. Fumio mă învăța să înot, așa că aveam părul ud și tremuram puțin. Mă gândeam la apa fierbinte, mă întrebam dacă aș putea căpăta ceva de mâncare de la Chiyo înainte de masa de seară, dacă Ichiro o să fie în toane destul de rele ca să mă bată și, totodată, așteptam cu atenție, ca întotdeauna, clipa în care aveam să aud din stradă cântecul aparte al casei.

Mi s-a părut că aud altceva, ceva care m-a făcut să mă opresc și să mă uit de două ori la colțul zidului de lângă poarta noastră. Nu m-am gândit că e cineva acolo, dar în aceeași clipă am văzut un bărbat ghemuit la umbra acoperișului de olane.

Eram la doar câțiva metri de el, pe partea cealaltă a străzii. Știam că mă văzuse. După câteva clipe, s-a ridicat încet, parcă așteptând să mă apropii.

Era persoana cu cea mai comună înfățișare pe care o văzusem vreodată, de statură medie, cu părul ușor încărunțit, cu fața mai degrabă palidă decât oacheșă, cu trăsături care nu sar în ochi, genul de care nu poți fi niciodată sigur că îl recunoști când îl revezi. Chiar pe când îl cercetam, încercând să-mi dau seama ce e cu el, trăsăturile lui parcă se schimbau sub ochii mei. Și totuși, dincolo de banalitatea lor se afla ceva ieșit din comun, ceva abil și ager care dispărea când încercai să-ți dai seama exact ce este.

Era îmbrăcat în haine albastre-cenușii decolorate și nu avea nici o armă la vedere. Nu arăta ca un muncitor, negustător, sau războinic. Nu puteai nicicum să-ți dai seama ce e, dar un simț lăuntric m-a prevenit că e periculos.

În același timp, avea ceva care mă fascina. N-aș fi putut să trec pe lângă el fără să-l iau în seamă. Dar am rămas pe cealaltă parte a străzii, socotind deja distanța până la poartă, la străji și la câini.

Mi-a făcut un semn cu capul și mi-a zâmbit, aproape a încuviințare.

— Bună ziua, tinere nobil! a strigat el cu un glas în care nu era greu să ghicești batjocura. Bine faci că nu ai încredere în mine. Am auzit că ești tare deștept. Dar n-am să-ți fac nici un rău, îți făgăduiesc.

Am simțit că vorba îi era la fel de înșelătoare ca înfățișarea și n-am pus mare preț pe făgăduiala lui.

— Vreau să vorbesc cu tine, a spus el, și cu Shigeru de asemenea.

M-a uimit să-l aud vorbind despre senior așa familiar.

— Ce ai să-mi spui?

— Nu pot să-ți strig de aici ce am de spus, a răspuns el râzând. Vino cu mine până la poartă și am să-ți spun.

— Poți să mergi până la poartă pe partea aia a drumului și eu am să merg pe partea asta, am spus, pândindu-i mâinile ca să-i prind prima mișcare spre vreo armă ascunsă. Pe urmă am să vorbesc cu seniorul Otori și el o să hotărască dacă trebuie să-l întâlnești sau nu.

Omul a zâmbit pentru sine, a dat din umeri, și am mers separat până la poartă, el calm de parcă făcea o plimbare de seară, eu nervos ca o pisică înainte de furtună. Când am ajuns la poartă și străjile ne-au întâmpinat, bărbatul părea să fi îmbătrânit și arăta și mai șters. Părea un bătrân atât de inofensiv încât aproape că mi-a fost rușine de neîncrederea mea.

— Ai dat de bucluc, Takeo, a spus unul dintre bărbați. Stăpânul Ichiro te caută de o oră!

— Hei, tataie! i-a strigat celălalt bătrânului. Ce cauţi pe-aici, un castron cu tăieţei?

Bătrânul chiar arăta de parcă avea nevoie de o masă îmbelşugată. A aşteptat cu smerenie, fără să scoată o vorbă, chiar în faţa porţii.

— De unde l-ai cules, Takeo? Eşti prea milos, ăsta-i necazul cu tine! Scapă de el!

— I-am zis că o să-i spun seniorului Otori că e aici şi aşa voi face, am răspuns. Dar urmăriţi-i toate mişcările şi nu-l lăsaţi în grădină, fie ce-o fi.

M-am întors spre străin ca să-i spun să aştepte acolo şi i-am surprins o fulgerare în privire. Era periculos, fără doar şi poate, însă a fost aproape ca şi cum m-ar fi lăsat să văd o latură a lui pe care o ţinea ascunsă de străji. M-am întrebat dacă era bine să-l las cu ele. Totuşi erau două şi înarmate până în dinţi. Trebuiau să fie în stare să-i ţină piept unui bătrân.

Am luat-o la fugă prin grădină, mi-am azvârlit sandalele şi am urcat scările din câteva salturi. Seniorul Shigeru şedea în camera de sus, uitându-se în grădină.

— Takeo, a spus el, mă gândeam că ar fi minunat să aveam o cameră pentru ceai în grădină.

— Senior..., am început eu, apoi o mişcare în grădină m-a făcut să încremenesc.

M-am gândit că era bâtlanul, însă el stătea nemişcat şi cenuşiu, apoi am văzut că era omul pe care îl lăsasem la poartă.

— Ce e? a întrebat seniorul Shigeru, văzându-mi faţa.

M-a apucat groaza că tentativa de asasinat avea să se repete.

— E un străin în grădină! am strigat. Atenţie!

Următoarea mea teamă a fost pentru străji. Am coborât scările în fugă şi am ieşit din casă. Inima îmi bubuia când am ajuns la poartă. Câinii nu aveau nimic. S-au înviorat când m-au auzit şi au dat din coadă. Am strigat; străjerii au ieşit uimiţi.

— Ce s-a întâmplat, Takeo?

— L-ați lăsat să intre! am spus cu furie. Bătrânul e în grădină.

— Ba nu, e afară, în stradă, unde l-ai lăsat.

Ochii mei au urmat gestul străjerului și, preț de o clipă, am fost și eu păcălit. Chiar l-am văzut, șezând afară la umbra zidului cu acoperiș, smerit, răbdător, inofensiv. Apoi vederea mi s-a limpezit. Strada era pustie.

— Proștilor! am spus. Nu v-am zis că e periculos? Nu v-am spus să nu-l lăsați cu nici un chip înăuntru? Sunteți niște idioți de prisos și vă mai numiți oameni ai clanului Otori! Întoarceți-vă la fermele voastre și păziți-vă găinile, fie ca vulpile să le mănânce pe toate!

Se uitau la mine cu gura căscată. Nu cred că cineva din casă mă auzise vreodată rostind atâtea cuvinte la rând. Mânia mea era mai mare fiindcă mă simțeam răspunzător pentru ei. Însă ei trebuiau să-mi dea ascultare. Puteam să-i apăr numai dacă mă ascultau.

— Aveți noroc că sunteți în viață, am spus, trăgându-mi sabia de la cingătoare și gonind înapoi să-l găsesc pe intrus.

Dispăruse din grădină și începeam să mă întreb dacă era iar închipuirea mea când am auzit glasuri venind din camera de sus. Seniorul Shigeru a strigat numele meu. Nu părea în pericol, ci mai degrabă părea că râdea. Când am intrat în încăpere și m-am înclinat, străinul ședea lângă el de parcă erau buni prieteni și chicoteau amândoi. Omul nu mai arăta atât de bătrân. Am văzut că era cu câțiva ani mai mare ca seniorul Shigeru, iar fața lui era acum sinceră și caldă.

— Nu a vrut să meargă pe aceeași parte a străzii, așa-i? a spus seniorul.

— Așa-i, și m-a pus să stau afară să aștept. Râdeau amândoi cu hohote și băteau rogojina cu palmele. Fiindcă veni vorba, Shigeru, ar trebui să-ți instruiești mai bine străjile. Takeo a avut dreptate să fie supărat pe ele.

— A avut tot timpul dreptate, a spus seniorul Shigeru cu o notă de mândrie în glas.

— E unul la o mie — genul care se naște, nu se face. Trebuie să fie din Trib. Ridică-te, Takeo, să mă uit la tine.

Am înălțat surprins capul de la podea. Îmi ardea fața. Simțeam totuși că omul mă trăsese pe sfoară. N-a spus nimic, doar m-a cercetat în liniște.

Seniorul Shigeru a spus:

— Acesta este Muto Kenji, un vechi prieten de-al meu.

— Senior Muto, am spus politicos, dar rece, hotărât să nu las să mi se vadă sentimentele.

— Nu trebuie să-mi spui senior, a zis Kenji. Nu sunt senior, deși am câțiva printre prietenii mei. S-a aplecat spre mine. Arată-mi mâinile!

Mi-a luat pe rând fiecare mână, uitându-se la dosul ei și apoi la palmă.

— Credem că seamănă cu Takeshi, a spus seniorul Shigeru.

— Îhî. Are ceva din familia Otori. Kenji și-a reluat poziția și s-a uitat spre grădină. Culorile ei păliseră. Doar arțarii mai străluceau încă roșii. Vestea pierderii pe care ai suferit-o m-a întristat, a spus el.

— Credeam că nu mai vreau să trăiesc, a răspuns seniorul Shigeru. Dar săptămânile au trecut și am descoperit că vreau. Nu sunt făcut pentru disperare.

— Nu, într-adevăr, a aprobat Kenji cu afecțiune.

Amândoi se uitau pe ferestrele deschise. Aerul de toamnă era rece, o pală de vânt scutura arțarii, iar frunzele cădeau în pârâu, căpătând un roșu mai închis în apă înainte de a fi purtate de curent.

Mă gândeam cu jind la o baie fierbinte și tremuram.

Kenji a rupt tăcerea.

— De ce băiatul ăsta care seamănă cu Takeshi, dar e limpede că e din Trib, trăiește în casa ta, Shigeru?

— De ce ai bătut atâta drum să mă întrebi? a întrebat el zâmbind ușor.

— N-am nimic împotrivă să-ți spun. S-a dus vestea că cineva a auzit un intrus cățărându-se în casa ta. Ca urmare, unul dintre cei mai primejdioși asasini din Cele Trei Țări a murit.

— Noi am încercat să tăinuim asta, a spus seniorul Shigeru.

— Treaba noastră este să descoperim astfel de taine. Ce căuta Shintaro în casa ta?

— Probabil a venit să mă ucidă, a răspuns seniorul Shigeru. Așadar, Shintaro a fost. Aveam eu bănuielile mele, dar nici o dovadă. După o clipă, a adăugat: Trebuie că cineva îmi dorește cu adevărat moartea. A fost plătit de Iida?

— A lucrat o vreme pentru Tohani. Dar nu cred că Iida ar pune să fii asasinat în taină. După cum se vorbește, ar prefera să urmărească evenimentul cu ochii lui. Cine te mai vrea mort?

— Am în minte câțiva, a răspuns seniorul.

— A fost greu de crezut că Shintaro a dat greș, a continuat Kenji. Trebuie să aflăm cine e băiatul. Unde l-ai găsit?

— Ce ai auzit că se vorbește? a întrebat seniorul Shigeru, tot zâmbind.

— Povestea oficială, desigur: că e o rudă îndepărtată a mamei tale; de la cei superstițioși, că nu mai ești în toate mințile și crezi că fratele tău s-a întors la tine; de la cei cinici, că e fiul tău, făcut cu vreo țărancă de la răsărit.

Seniorul Shigeru a râs.

— N-am nici măcar de două ori vârsta lui. Ar fi trebuit să-l zămislesc la doisprezece ani. Nu e fiul meu.

— Nu, e limpede, și în ciuda înfățișării lui, nu cred că e o rudă. Oricum, trebuie să fie din Trib. Unde l-ai găsit?

Una dintre slujnice, Haruka, a venit și a aprins lămpile, și imediat un fluture mare de noapte, albastru-verzui, a intrat în cameră și

s-a îndreptat spre flacără. M-am ridicat, l-am luat în mână, simțindu-i bătaia aripilor pudrate în palmă, și i-am dat drumul în noapte, închizând ușile glisante cu plasă înainte să mă așez la loc.

Seniorul Shigeru nu i-a dat nici un răspuns lui Kenji, iar Haruka s-a întors cu ceaiul. Kenji nu părea supărat sau dezamăgit. A admirat bolurile de ceai, simple, făcute local din lut colorat în roz, și a băut fără să mai spună nimic, dar uitându-se tot timpul la mine.

În cele din urmă, mi-a pus o întrebare directă.

— Spune-mi, Takeo, când erai copil, jupuiai șerpii de vii și smulgeai cleștii crabilor?

N-am înțeles întrebarea.

— Poate, am spus, prefăcându-mă că beau, deși bolul meu era gol.

— Ai făcut asta?

— Nu.

— De ce?

— Mama mi-a spus că e o cruzime.

— Mă gândeam eu, spuse cu un glas care căpătase o notă de tristețe, de parcă îi era milă de mine. Nu-i de mirare că încerci să mă ții la distanță, Shigeru. Am simțit la băiat o blândețe, o repulsie față de cruzime. A fost crescut printre Hiddeni.

— E atât de vădit? a întrebat seniorul Shigeru.

— Numai pentru mine. Kenji ședea cu picioarele încrucișate, avea ochii mijiți și un braț rezemat pe genunchi. Cred că știu cine e.

Seniorul Shigeru a oftat, iar fața i se încleștase de încordare.

— Atunci, ar fi bine să ne spui și nouă.

— Are toate semnele că e un Kikuta: degetele lungi, linia dreaptă de-a curmezișul palmei, auzul fin. Acesta apare pe neașteptate, în preajma pubertății, uneori însoțit de pierderea graiului, de obicei trecătoare, câteodată permanentă...

— Toate astea sunt scorneli! am spus, neputând să mai tac.

De fapt, începea să mă cuprindă un soi de groază. Nu știam nimic despre Trib, decât că asasinul făcuse parte din el, dar mă simțeam de parcă Muto Kenji deschidea dinaintea mea o ușă neagră pe care îmi era teamă să intru.

Seniorul Shigeru a clătinat din cap.

— Lasă-l să vorbească. Are mare însemnătate ce spune.

Kenji s-a aplecat în față și a vorbit direct cu mine.

— Am să-ți povestesc despre tatăl tău.

Seniorul Shigeru a spus sec:

— Mai bine ai începe cu Tribul. Takeo nu știe la ce te referi când spui că este în mod limpede Kikuta.

— Așa? a făcut Kenji ridicând o sprânceană. Ei bine, nu m-ar mira să fi fost crescut de Hiddeni. Am să încep cu începutul. Cele cinci familii ale Tribului au existat dintotdeauna. Au fost aici înaintea seniorilor și clanurilor. Există de pe vremea când magia era mai puternică decât forța brațelor, iar zeii încă mai umblau pe pământ. Când au apărut clanurile și oamenii au format alianțe bazate pe putere, Tribul nu s-a alăturat nici uneia dintre ele. Ca să-și păstreze darurile, au pornit la drum și s-au făcut călători, actori și acrobați, negustori ambulanți și magicieni.

— Așa or fi făcut la început, l-a întrerupt seniorul Shigeru, dar mulți au ajuns negutători, adunând bogății considerabile și având mare influență. Apoi a spus către mine: Însuși Kenji are o afacere de mare succes cu produse din soia și mai e și cămătar.

— Vremurile s-au stricat, a spus Kenji. După cum ne spun preoții, ne aflăm în ultimele zile ale legii. Eu vorbeam despre o epocă mai timpurie. E adevărat că în zilele astea facem afaceri. Poate că din când în când servim un clan sau altul și îi preluăm blazonul, sau lucrăm pentru cei care s-au purtat prietenește cu noi, precum seniorul Otori Shigeru. Dar orice am devenit, ne păstrăm talentele din trecut, pe care cândva le-au avut toți oamenii, dar acum le-au uitat.

— Ai fost în două locuri odată, am spus. Străjile te-au văzut afară, în timp ce eu te-am zărit în grădină.

Kenji s-a înclinat ironic în fața mea.

— Putem să ne împărțim în două și să lăsăm în urmă al doilea sine. Putem să ne facem nevăzuți și să ne mișcăm mai repede decât poate urmări ochiul. Alte trăsături sunt agerimea vederii și finețea auzului. Tribul și-a păstrat aceste calități prin dăruire și antrenament sever. Sunt însușiri pe care alții din această țară în război le găsesc folositoare și plătesc mult pentru ele. Cei mai mulți membri ai Tribului devin spioni sau asasini într-o anumită etapă a vieții lor.

Mă străduiam să nu tremur. Sângele părea să se fi scurs din mine. Mi-am adus aminte cum mi se păruse că mă împart în două sub sabia lui Iida. Și toate zgomotele casei, grădinii și cetății mi-au sunat în urechi cu o intensitate sporită.

— Kikuta Isamu, care cred că a fost tatăl tău, n-a fost o excepție. Părinții lui erau veri, iar el a îmbinat cele mai puternice daruri ale familiei Kikuta. La treizeci de ani, era un asasin fără cusur. Nimeni nu știe câți a ucis; cele mai multe morți au părut naturale și n-au fost puse niciodată pe seama lui. Chiar și după standardele familiei Kikuta era secretos. Era maestru în otrăvuri, mai ales în anumite plante de munte, care omoară fără să lase urme... Trăia în munții din răsărit — știi la ce regiune mă refer — căutând plante noi. Oamenii din satul în care poposise erau Hiddeni. Se pare că i-au vorbit despre zeul secret, despre porunca să nu ucizi, despre judecata care ne așteaptă în viața de dincolo: știi toate astea, nu e nevoie să-ți povestesc. În acei munți izolați, departe de vrajba clanurilor, Isamu și-a cântărit viața. Poate era plin de remușcări. Poate că morții îl strigau. Oricum, a renunțat la viața alături de Trib și a devenit Hidden.

— Și a fost executat? a întrebat din penumbră seniorul Shigeru.

— Ei bine, a încălcat regulile de bază ale Tribului. Nouă nu ne place să fim lăsați baltă așa, mai ales de cineva cu talente atât de

mari. Darurile de felul acela sunt mult prea rare în zilele noastre. Dar ca să spun adevărul, nu știu precis ce s-a întâmplat cu el. Nu știam nici măcar că avea un copil. Takeo, sau care o fi numele lui adevărat, trebuie să se fi născut după moartea tatălui său.

— Cine l-a ucis? am întrebat, cu gura uscată.

— Cine știe? Erau mulți care voiau să-l ucidă și unul dintre ei a făcut-o. Sigur, nimeni nu s-ar fi putut apropia de el, dacă el n-ar fi jurat că nu o să mai ucidă niciodată.

Se lăsă o tăcere lungă. În afară de o mică baltă de lumină, de la lampa care strălucea, în cameră era aproape beznă. Nu le puteam vedea fețele, dar eram sigur că Kenji o vedea pe a mea.

— Mama ta nu ți-a povestit niciodată asta? a întrebat el în cele din urmă.

Am clătinat din cap. Sunt atâtea pe care Hiddenii nu le spun, atâtea pe care le ascund chiar și unii de alții! Ce nu se știe nu poate fi dezvăluit sub tortură. Dacă nu știi secretele fratelui tău, nu poți să-l trădezi.

Kenji a râs:

— Recunoaște, Shigeru, că n-ai avut habar pe cine ai adus în casa ta. Nici chiar Tribul nu a știut de existența lui — un băiat cu toate talentele ascunse ale familiei Kikuta.

Seniorul Shigeru nu a răspuns, dar, când s-a aplecat în față, în lumina lămpii, am văzut că zâmbea vesel și sincer. M-am gândit ce diferență era între cei doi bărbați: seniorul atât de deschis, Kenji atât de prefăcut și înșelător.

— Trebuie să știu cum s-a întâmplat asta. Nu vorbesc cu tine ca să mă aflu în treabă, Shigeru. Trebuie să știu, spuse Kenji cu glas stăruitor.

Am auzit-o pe Chiyo agitându-se pe scări. Seniorul Shigeru a spus:

— Trebuie să ne îmbăiem și să mâncăm. Mai vorbim după masă.

Nu o să mă mai vrea în casa lui, dacă știe acum că sunt fiul unui asasin. Ăsta a fost primul gând care mi-a trecut prin minte în timp ce stăteam în apa fierbinte, după ce se îmbăiaseră bărbații mai în vârstă. Acum aceștia beau vin și depănau alene amintiri din trecut. M-am gândit la tatăl pe care nu-l cunoscusem și am simțit o adâncă tristețe că nu putuse să scape de trecutul lui. Voise să renunțe la omor, dar acesta nu a vrut să renunțe la el. Și-a întins brațele lungi și l-a găsit tocmai în Mino, la fel cum îi dibuise Iida acolo pe Hiddeni. M-am uitat la degetele mele lungi. Pentru ce erau ele menite? Să ucidă?

Indiferent ce moștenisem de la el, eram și copilul mamei mele. Eram țesut din două fire, unul mai deosebit decât celălalt, și amândouă strigau la mine prin sânge, oase și mușchi. Mi-am amintit și de mânia mea pe străji. Știam că mă purtasem atunci ca și cum aș fi fost stăpânul lor. Acesta să fi fost un al treilea fir din viața mea, sau aveam să fiu izgonit, acum că seniorul Shigeru știa cine sunt?

Gândurile au devenit prea apăsătoare, prea încâlcite, și oricum Chiyo mă striga la masă. Cel puțin apa mă încălzise și îmi era foame.

Ichiro li se alăturase seniorului Shigeru și lui Kenji, iar tăvile erau deja așezate dinaintea lor. Când am sosit, discutau despre lucruri obișnuite: despre vreme, planul grădinii, rezultatele mele slabe la învățătură și purtarea mea urâtă în general. Ichiro era încă nemulțumit pentru că dispărusem în acea după-amiază. Parcă trecuseră săptămâni de când înotasem cu Fumio în râul rece de toamnă.

Mâncarea era și mai bună ca de obicei, dar numai Ichiro o savura. Kenji mânca repede, seniorul abia dacă se atingea de ceva. Mie îmi era când foame, când greață, și așteptam ba cu teamă, ba cu nerăbdare să se termine masa. Ichiro mânca atât de mult și atât de încet, încât credeam că nu o să isprăvească niciodată. De două ori mi s-a părut că terminaserăm, dar el spuse:

— Încă o înghițitură micuță și gata.

În cele din urmă, s-a bătut pe burtă și a râgâit discret. Era pe cale să înceapă iarăși o discuție lungă despre grădinărit, dar seniorul Shigeru i-a făcut un semn. După ce i-a spus lui Kenji câteva vorbe de despărțire și încă două glume despre mine, s-a retras. Hakura și Chiyo au venit să strângă farfuriile. Când au plecat, iar pașii și glasurile lor s-au stins în bucătărie, Kenji s-a aplecat, cu mâna întinsă și palma deschisă, spre seniorul Shigeru.

— Ei bine? a spus el.

Aș fi vrut să le pot urma pe femei. Nu voiam să stau aici în timp ce acești bărbați îmi hotărau soarta. Căci la asta avea să se ajungă, eram sigur. Kenji trebuie să fi venit să mă revendice în vreun fel pentru Trib. Și, fără doar și poate, seniorul Shigeru avea să fie foarte bucuros să-mi dea drumul.

— Nu știu de ce informația asta e atât de importantă pentru tine, Kenji, a spus seniorul Shigeru. Mi-e greu să cred că nu știi deja totul. Dacă îți spun, am încredere că nu va ajunge mai departe. Chiar și în casa asta nimeni nu știe în afară de Ichiro și Chiyo. Ai avut dreptate când ai spus că nu știu pe cine am adus în casă. Totul a fost o întâmplare. Era într-o după-amiază târzie, mă abătusem oarecum de la drumul meu și speram să găsesc găzduire peste noapte în satul care, am descoperit mai târziu, se numește Mino. Călătoream singur de câteva săptămâni, după moartea lui Takeshi.

— Căutai răzbunare? a întrebat încet Kenji.

— Știi cum stau lucrurile între Iida și mine — cum au rămas după Yaegahara. Dar nu prea trăgeam nădejde să dau de el în acel loc izolat. A fost cea mai ciudată coincidență ca noi doi, cei mai înverșunați dușmani, să ne aflăm acolo în aceeași zi. Fără îndoială că, dacă l-aș fi întâlnit pe Iida acolo, aș fi încercat să-l ucid. În schimb, băiatul ăsta s-a ciocnit de mine pe potecă.

A povestit pe scurt despre masacru, căderea lui Iida de pe cal și oamenii care mă urmăreau.

— Totul s-a petrecut pe negândite. Oamenii mă amenințau. Erau înarmați. M-am apărat.

— Știau cine ești?

— Probabil că nu. Eram în haine de călătorie, fără însemne, se întuneca, ploua.

— Dar tu știai că sunt Tohani?

— Mi-au spus că Iida era pe urmele băiatului. A fost destul ca să vreau să-l apăr.

Parcă schimbând subiectul, Kenji a zis:

— Am auzit că Iida caută o alianță formală cu clanul Otori.

— E adevărat. Unchii mei sunt de acord să facem pace, deși clanul e împărțit.

— Dacă Iida află că băiatul e la tine, alianța nu va înainta niciodată.

— Nu e nevoie să-mi spui lucruri pe care le știu deja, a zis seniorul, pentru prima dată cu o străfulgerare de mânie.

— Senior Otori, a spus Kenji în felul său ironic și s-a înclinat.

Câteva clipe nu a vorbit nimeni. Apoi Kenji a oftat.

— Ei bine, soarta ne hotărăște viața, indiferent de planurile noastre. Oricine o fi fost cel care l-a trimis pe Shintaro să te ucidă, rezultatul e același. Într-o săptămână, Tribul a aflat de existența lui Takeo. Trebuie să-ți spun că nu ne vom pierde interesul față de acest băiat.

Cu un glas care în urechile mele suna subțirel, am spus:

— Seniorul Otori mi-a salvat viața și nu-l voi părăsi.

Acesta a întins mâna și m-a bătut pe umăr ca un tată.

— Mai presus de toate, vreau să-l păstrăm în viață, a spus Kenji. Câtă vreme pare în siguranță, poate să rămână aici. Totuși mai există o temere. Îmi închipui că i-ai ucis pe Tohanii pe care i-ai întâlnit pe munte, nu?

— Cel puțin unul, poate doi, a răspuns seniorul Shigeru.

— Unul, l-a corectat Kenji.

Seniorul Shigeru a ridicat sprâncenele.

— Cunoști deja toate răspunsurile. De ce te mai ostenești să întrebi?

— Trebuie să umplu anumite goluri și să aflu cât știi.

— Unu, doi — ce importanță are?

— Omul care și-a pierdut brațul a supraviețuit. Îl cheamă Ando și e de multă vreme unul dintre cei mai credincioși oamenii ai lui Iida.

Mi-am adus aminte de omul cu față de lup, care mă urmărise pe cărare, și nu mi-am putut stăpâni un fior.

— Nu te cunoștea și nu știe încă unde se află Takeo. Dar vă caută pe amândoi. Cu învoirea lui Iida, a pornit pe urmele voastre ca să se răzbune.

— Aștept cu nerăbdare următoarea noastră întâlnire, a răspuns seniorul Shigeru.

Kenji s-a ridicat și a început să se plimbe prin cameră. Când s-a așezat, fața lui era senină și zâmbitoare, de parcă nu făcusem altceva toată seara decât să schimbăm glume și să vorbim despre grădini.

— Ei bine, a spus el. Acum că știu exact în ce pericol se află Takeo, pot începe să-l apăr și să-l învăț să se apere singur.

Apoi a făcut ceva care m-a uluit: s-a aplecat până la podea înaintea mea și a spus:

— Câtă vreme sunt viu, o să fii în siguranță. Îți jur.

M-am gândit că este ironic, dar o parte din mască i-a alunecat de pe față și, preț de o clipă, am văzut dedesubt omul adevărat. Parcă o vedeam pe Jato prinzând viață. Apoi masca a alunecat la loc și Kenji glumea iarăși.

— Dar trebuie să faci exact ce-ți spun! mi-a zis zâmbind larg. Cred că-i dai de furcă lui Ichiro. La vârsta lui n-ar trebui să-și bată capul cu începători ca tine. O să mă ocup eu de educația ta. O să fiu profesorul tău.

Și-a strâns chimonoul în jurul lui cu o mișcare pompoasă și și-a țuguiat buzele, devenind pe loc bătrânul blajin pe care îl lăsasem în fața porții.

— Dacă seniorul Otori va binevoi să îngăduie asta.

— S-ar părea că n-am de ales, a spus seniorul Shigeru și a mai turnat vin, zâmbind sincer.

Ochii mei au scăpărat de la un chip la celălalt. M-a izbit iarăși contrastul dintre ei. Mi s-a părut că văd în ochii lui Kenji o privire care nu era chiar dispreț, dar pe-aproape. Cunoscând acum atât de bine obiceiurile Tribului, știu că slăbiciunea membrilor lui este aroganța. Uimitoarele lor talente i-au făcut să devină înfumurați și să le subaprecieze pe cele ale potrivnicilor. Dar în clipa aceea privirea lui Kenji doar m-a înfuriat.

La scurt timp după aceea, au venit slujnicele să facă paturile și să stingă lămpile. Am stat treaz mult timp, ascultând zgomotele nopții. Dezvăluirile serii mi se perindau încet în minte, se împrăștiau, se regrupau și se derulau iar. Viața mea nu-mi mai aparținea. Dacă n-ar fi fost seniorul Shigeru, aș fi mort acum. Dacă n-ar fi dat peste mine întâmplător, cum a spus el, pe poteca de munte...

Oare chiar a fost întâmplător? Toată lumea, chiar și Kenji, a acceptat versiunea lui: totul se întâmplase pe negândite — băiatul care fugea, bărbații care amenințau, încăierarea...

Am retrăit totul în minte. Și mi s-a părut că îmi amintesc de un moment când poteca din față era liberă. Acolo era un copac uriaș, un cedru, iar cineva a ieșit de după el și m-a prins — nu întâmplător, ci dinadins. M-am gândit la seniorul Shigeru și la cât de puține știam, de fapt, despre el. Toată lumea îl considera așa cum părea: impulsiv, inimos, generos. Credeam că toate astea sunt adevărate, dar nu puteam să nu mă întreb ce zăcea dedesubt. *Nu renunț la el*, spusese el. Dar de ce ar fi vrut să adopte pe cineva din Trib, fiul unui

asasin? M-am gândit la bâtlan și la răbdarea cu care aștepta acesta înainte să atace.

Când am adormit, cerul se lumina și cocoșii cântau.

Străjile s-au veselit mult pe socoteala mea când Muto Kenji a fost numit profesorul meu.

— Fii cu băgare de seamă la moșneag, Takeo! E destul de periculos. Ar putea să te înjunghie cu o pensulă.

Era o glumă de care păreau să nu se mai sature. Am învățat să nu spun nimic. Mai bine să mă creadă nătâng decât să știe adevărata identitate a bătrânului și să răspândească știrea. Pentru mine a fost o primă lecție. Cu cât oamenii au o părere mai proastă despre tine, cu atât vor dezvălui mai multe în prezența ta sau chiar ție. Am început să mă întreb câți servitori sau însoțitori cu fețe inexpresive, aparent prostovani, dar demni de încredere, făceau în realitate parte din Trib, ducându-și la bun sfârșit îndeletnicirea de intrigă, vicleșug și moarte subită.

Kenji m-a inițiat în artele Tribului, dar tot mai primeam lecții de la Ichiro despre obiceiurile clanului. Clasa războinicilor era total opusă Tribului. Războinicii puneau mare preț pe respectul și admirația lumii, pe reputația lor și păstrarea ei. A trebuit să le învăț istoria și comportamentul, politețurile și limbajul. Am studiat arhivele Otorilor, vechi de secole, începând de la originile aproape legendare ale clanului în familia împăratului, până am amețit de atâtea nume și genealogii.

Zilele s-au scurtat, nopțile s-au făcut mai reci. Primul îngheț a acoperit cu chiciură grădina. În scurtă vreme, zăpada avea să înfunde trecătorile din munți, viscolele iernii aveau să închidă portul, iar orașul Hagi avea să fie izolat până la primăvară. În casă se auzea acum un alt cântec, înăbușit, dulce și adormit.

Ceva descătuşase în mine o poftă nebună de învăţătură. Kenji a spus că era natura Tribului, care ieşea la suprafaţă după ani de ignorare. Ea cuprindea totul de la cele mai complicate semne ale scrisului până cerinţele duelului. Pe acestea le-am învăţat cu toată inima, dar despre lecţiile lui Kenji aveam o părere împărţită. Nu le socoteam grele — le prindeam foarte uşor —, însă aveau ceva care nu-mi plăcea, care mă făcea să mă împotrivesc să devin ce voia el să fiu.

— E un joc, mi-a spus el de multe ori. Ia-o ca pe un joc.

Dar era un joc al cărui sfârşit era moartea. Kenji avusese dreptate când îmi citise caracterul. Fusesem crescut să urăsc omorul şi aveam o mare silă de a lua viaţa cuiva.

El studia această trăsătură a mea. Vorbea deseori cu seniorul Shigeru despre căile de a mă face mai dur.

— Are toate talentele în afară de acesta, a spus dezamăgit Kenji într-o seară. Iar lipsa asta face ca toate talentele lui să fie un pericol pentru el.

— Nu se ştie niciodată, a răspuns Shigeru. Când se iveşte situaţia, e uimitor cum sare sabia în mână, aproape ca şi cum ar avea propria ei voinţă.

— Tu aşa te-ai născut, Shigeru, toată instruirea ta a întărit acest lucru. Credinţa mea e că Takeo va şovăi în acel moment.

— Hm, a mormăit seniorul, mutându-se mai aproape de mangal şi trăgându-şi haina în jurul lui.

Ninsese toată ziua. Zăpada se aşternuse pufoasă în grădină, acoperind fiecare copac şi punându-i fiecărui felinar o scufie albă, groasă. Cerul se înseninase şi gerul făcea zăpada să scânteieze. Răsuflarea noastră plutea în aer când vorbeam.

Nu mai era nimeni treaz, doar noi trei, îngrămădiţi în jurul mangalului, încălzindu-ne mâinile pe ceştile cu vin fierbinte. Vinul mi-a dat destulă îndrăzneală să întreb:

— Senior Otori, trebuie că aţi ucis mulţi oameni?

— Nu știu să fi ținut vreo socoteală, a răspuns el. Dar lăsând la o parte Yaegahara, probabil că nu chiar atât de mulți. Niciodată nu am ucis un om neînarmat și nu am ucis de plăcere, cum fac unii. Mai bine să rămâi cum ești decât să ajungi la asta.

Mi-a venit să întreb: *Ați folosi un asasin ca să vă răzbunați?*, dar n-am îndrăznit. Era drept că aveam o repulsie față de cruzime și mă dădeam înapoi în fața ideii de a ucide. Dar cu fiecare zi, aflam mai multe despre dorința de răzbunare a lui Shigeru. Ea părea să se scurgă din el în mine, unde îmi hrănea propria dorință. În noaptea aceea, am deschis ușile glisante la primele ore ale dimineții și m-am uitat în grădină. Luna în descreștere și o singură stea stăteau alături pe cer, atât de jos încât păreau că trag cu urechea la orașul adormit. Aerul era rece ca tăișul cuțitului.

Aș putea să ucid, m-am gândit. *Aș putea să-l ucid pe Iida.* Iar apoi mi-am spus: *Îl voi ucide. Voi învăța cum.*

La câteva zile după aceea, l-am surprins atât pe Kenji, cât și pe mine însumi. Capacitatea lui de a fi în două locuri deodată încă mă lăsa cu gura căscată. Îl vedeam pe moșneag, în chimonoul lui decolorat, stând și uitându-se la mine în timp ce exersam unele scamatorii sau salturi înapoi, iar apoi glasul lui mă striga din afara clădirii. Dar de data asta, i-am simțit sau auzit răsuflarea, am sărit spre el, l-am prins de gât și l-am pus la pământ înainte chiar să gândesc: *Unde e?*

Și, spre uimirea mea, mâinile mele s-au dus singure spre artera gâtului, unde apăsarea aduce moartea.

L-am ținut acolo doar o clipă. I-am dat drumul și ne-am uitat lung unul la celălalt.

— Ei bine, a spus el, ești pe-aproape!

M-am uitat la mâinile mele agile, cu degete lungi, ca și cum ar fi fost ale unui străin.

Mâinile mele făceau și alte lucruri pe care nu știusem că puteau să le facă. Când exersam scrisul cu Ichiro, mâna mea dreaptă schița

pe neașteptate câteva linii și apărea o pasăre de munte gata să-și ia zborul de pe hârtie, sau chipul cuiva pe care nu știam să-l fi ținut minte. Ichiro îmi ardea o palmă peste cap pentru asta, dar desenele îi plăceau și le arăta seniorului Shigeru.

Acesta era încântat și Kenji la fel.

— Este o trăsătură Kikuta, se lăuda Kenji, mândru de parcă o descoperise el. Foarte folositoare. Îi dă lui Takeo un rol, o deghizare perfectă. E un artist: poate să deseneze în tot felul de locuri și nimeni nu se va mira de ce poate el să audă.

Seniorul Shigeru a fost la fel de practic.

— Desenează-l pe omul cu un singur braț, a poruncit el.

Fața de lup a părut să sară singură din pensulă. Seniorul Shigeru s-a uitat lung la ea.

— Îl voi recunoaște, a îngânat el.

A fost angajat un profesor de desen și, de-a lungul zilelor de iarnă, noul meu talent a evoluat. Când s-a topit zăpada, Tomasu, băiatul pe jumătate sălbatic care cutreiera munții și cunoștea numai plantele și animalele lui, dispăruse deja pe vecie. Devenisem Takeo, tăcut, aparent blajin, artist, oarecum învățat — o mască în spatele căreia se ascundeau ochii și urechile cărora nu le scapă nimic, și inima care învăța lecția răzbunării.

Nu știam dacă acest Takeo era adevărat sau doar o creație menită să slujească scopurilor Tribului și ale Otorilor.

CAPITOLUL PATRU

Frunza de bambus se albise pe margini și arțarii își puseseră mantiile de brocart. Junko îi adusese lui Kaede haine vechi de la doamna Noguchi, le descusu cu grijă și le cusu iar cu părțile decolorate pe dos. Cum zilele deveneau mai friguroase, Kaede era recunoscătoare că nu mai trăia la castel, alergând prin curți și pe scări, în timp ce zăpada proaspătă se așternea pe cea înghețată. Munca ei era acum mai tihnită: își petrecea zilele cu femeile Noguchi, brodând și deprinzând meșteșuguri gospodărești, ascultând povești și ticluind poezii, învățând să scrie caligrafic. Dar era departe de a fi fericită.

Doamna Noguchi îi găsea cusur la orice: nu-i plăcea că era stângace, o socotea mai puțin plăcută la vedere decât fiicele ei, o compătimea pentru că era înaltă și subțire. Se arăta uimită peste măsură de lipsa de educație a lui Kaede în aproape orice, nerecunoscând că ea însăși ar fi putut fi vinovată pentru asta.

Între patru ochi, Junko lăuda pielea albă a lui Kaede, picioarele și mâinile ei delicate, precum și părul des, iar Kaede se uita în oglindă ori de câte ori avea prilejul și se gândea că poate era frumoasă. Știa că bărbații se uitau la ea cu dorință, chiar și aici în reședința seniorului, dar se temea de toți bărbații. De la atacul violent al străjerului,

apropierea lor îi făcea pielea de găină. Ideea căsătoriei o îngrozea. De fiecare dată când venea în casă un oaspete, se temea că ar putea fi viitorul ei soț. Dacă trebuia să intre în prezența lui cu ceai sau vin, inima îi gonea și mâinile îi tremurau, iar doamna Noguchi hotărî că era prea neîndemânatică pentru a-i servi pe oaspeți și trebuia să fie închisă în odăile femeilor.

Era plictisită și neliniștită. Se certa cu fetele doamnei Noguchi, le dojenea pe slujnice pentru nimicuri și era arțăgoasă chiar și cu Junko.

— Fata asta trebuie măritată, declară doamna Noguchi.

Spre groaza lui Kaede, i se puse iute la cale căsătoria cu unul dintre însoțitorii seniorului Noguchi. Se schimbară daruri de logodnă și ea îl recunoscu pe bărbat din convorbirea avută cu seniorul Noguchi. Nu numai că era bătrân — avea de trei ori vârsta ei, mai fusese însurat de două ori și era respingător fizic —, dar ea își cunoștea valoarea. Căsătoria aceasta era o insultă la adresa ei și a familiei sale. Voiau să scape de ea cu tot dinadinsul. Plânse nopți întregi și nu putu să mănânce.

Cu o săptămână înainte de căsătorie, niște soli sosiseră în toiul nopții, trezind toată casa. Doamna Noguchi o chemă mânioasă pe Kaede.

— Mare ghinion mai ai, doamnă Shirakawa. Mă gândesc că ești blestemată. Bărbatul care urma să-ți fie soț a murit.

Bărbatul, sărbătorind sfârșitul apropiat al burlăciei lui, băuse cu prietenii, avusese un atac de apoplexie și căzuse mort peste cupele cu vin.

Kaede era înnebunită de ușurare, dar a doua moarte a fost pusă tot pe socoteala ei. Doi bărbați muriseră din vina ei și începu să se răspândească zvonul că oricine o dorea își atrăgea pierzania.

Spera ca acest lucru să-i descurajeze pe toți să se însoare cu ea, dar într-o seară, când cea de-a treia lună se apropia de sfârșit, iar copacilor le încolțeau frunze lucitoare, Junko îi șopti:

— Cineva din clanul Otori a fost propus ca soț al stăpânei mele.

Brodau, iar Kaede pierdu ritmul legănat al împunsăturii și se înțepă cu acul atât de tare încât îi dădu sângele. Junko trase repede mătasea deoparte, înainte să se păteze.

— Cine e? întrebă Kaede, ducându-și degetul la gură și simțind gustul sărat al propriului sânge.

— Nu știu precis. Dar însuși seniorul Iida este pentru căsătorie, iar Tohanii sunt dornici să pecetluiască alianța cu Otorii. Atunci vor controla toată Țara de Mijloc.

— Câți ani are? se sili Kaede să întrebe.

— Încă nu e limpede, doamnă. Dar la un soț, vârsta nu contează.

Kaede luă iar broderia: cocori albi și broaște-țestoase albastre pe un fundal roz aprins — un chimonou de nuntă.

— Aș vrea să nu fie niciodată terminat.

— Bucură-te, doamnă Kaede. Vei pleca de aici. Otorii trăiesc în cetatea Hagi, lângă mare. E o partidă onorabilă pentru dumneata.

— Căsătoria mă înspăimântă, spuse Kaede.

— Toată lumea e înspăimântată de ceea ce nu cunoaște! Dar femeilor le place în cele din urmă; vei vedea, chicoti Junko pe înfundate.

Kaede își aduse aminte de mâinile străjerului, de puterea și dorința lui, și simți dezgustul crescând în ea. Mâinile ei, de obicei dibace și iuți, încetiniră ritmul. Junko o dojeni, dar nu cu răutate, iar în restul zilei se purtă față de ea cu multă blândețe.

După câteva zile, a fost chemată la seniorul Noguchi. Auzise tropotul cailor și strigătele bărbaților când sosiseră oaspeții, dar se ținuse deoparte, ca de obicei. Intră tremurând în sala de întrevederi, dar spre uimirea și bucuria ei îl văzu pe tatăl său așezat la loc de cinste, alături de seniorul Noguchi.

În timp ce se înclina până la pământ, văzu chipul lui luminându-se de bucurie. Era mândră că el o vedea acum într-o poziție mai

onorabilă. Își jură să nu facă niciodată nimic care să-i aducă durere sau rușine.

Când i se spuse să se ridice, încercă să se uite discret la el. Avea părul mai rar și mai cărunt, fața mai brăzdată. Kaede tânjea să afle vești despre mama și surorile ei; spera că avea să i se îngăduie să stea puțin singură cu tatăl ei.

— Doamnă Shirakawa, începu seniorul Noguchi. Am primit o propunere în căsătorie pentru dumneata, iar tatăl dumitale a venit să-și dea încuviințarea.

Kaede făcu iar o plecăciune adâncă, murmurând:

— Senior Noguchi.

— E o mare cinste pentru dumneata. Asta va pecetlui alianța dintre Tohani și Otori, și va uni trei familii vechi. Însuși seniorul Iida va fi prezent la nunta dumitale; ba chiar dorește ca ea să aibă loc în Inuyama. Întrucât mama dumitale nu e sănătoasă, o rudă a familiei, doamna Maruyama, o să te însoțească la Tsuwano. Soțul dumitale urmează să fie Otori Shigeru, un nepot al nobililor Otori. El și suita lui vă vor întâmpina în Tsuwano. Nu cred că e nevoie de alte aranjamente. Totul este pus la cale.

Ochii lui Kaede fugiseră spre chipul tatălui său când auzise că mama ei nu e sănătoasă. Aproape că nu auzise următoarele vorbe ale seniorului Noguchi. Mai târziu își dădu seama că toată povestea fusese aranjată, cu cea mai mică osteneală și cheltuială pentru el: câteva chimonouri pentru călătorie și nuntă, poate o slujnică s-o însoțească pe drum. Seniorul ieșise cu adevărat bine din toată afacerea.

Acum acesta făcea haz pe seama străjerului mort. Kaede se îmbujoră. Ochii tatălui ei erau ațintiți în podea.

Mă bucur că a pierdut un om din pricina mea, se gândi ea cu patimă. *De-ar mai pierde o sută.*

Tatăl ei urma să se întoarcă acasă a doua zi, boala soției lui împiedicând o ședere mai lungă. În buna lui dispoziție, seniorul

Noguchi îl îndemnă să stea câteva clipe cu fiica lui. Kaede își conduse tatăl într-o cameră mică ce dădea spre grădină. Aerul era cald, încărcat de miresmele primăverii. Dintr-un pin se auzea trilul unei păsări. Junko îi servi cu ceai. Politețea și atenția lui Kaede îl mai înveseliră pe tatăl ei.

— Mă bucur că ai o prietenă aici, Kaede, murmură el.

— Care sunt veștile despre mama? întrebă ea, neliniștită.

— Aș vrea să fi fost mai bune. Mă tem că anotimpul ploios o să-i slăbească puterile și mai mult. Dar căsătoria asta i-a ridicat moralul. Otorii sunt o familie mare, iar seniorul Shigeru se pare că este un bărbat cum se cuvine. Are reputație bună. Este îndrăgit și respectat. E tot ce puteam spera pentru tine, chiar mai mult decât am fi putut spera.

— Atunci sunt bucuroasă și eu, spuse Kaede, mințind ca să-i facă pe plac.

El se uită la florile de cireș, la fiecare pom încărcat, care visa învăluit în propria frumusețe.

— Kaede, întâmplarea cu străjerul mort...

— N-a fost vina mea, spuse ea repede. Căpitanul Arai a acționat ca să mă apere. Toată vina a fost a mortului.

El oftă.

— Se spune că ești periculoasă pentru bărbați, că seniorul Otori ar trebui să se păzească. Nimic nu trebuie să împiedice această nuntă. Mă înțelegi, Kaede? Dacă lucrurile nu merg înainte — dacă vina poate fi pusă pe seama ta —, suntem toți ca și morți.

Kaede se înclină, cu inima grea. Tatăl ei era ca un străin pentru ea.

— A fost o povară să duci pe umerii tăi siguranța familiei noastre în toți acești ani. Mama și surorile tale îți duc dorul. Eu, unul, aș face altfel lucrurile dacă aș avea iar de ales. Poate că dacă luam parte la bătălia de la Yaegahara, dacă nu așteptam să văd cine o să iasă victorios, ci mă alăturam de la bun început lui Iida..., dar acum

toate au trecut şi nu pot aduce timpul înapoi. În felul lui, seniorul Noguchi şi-a ţinut partea de învoială. Eşti în viaţă; urmează să închei o căsătorie bună. Sunt sigur că nu ne vei dezamăgi acum.

— Tată, spuse ea, iar o adiere uşoară începu să sufle pe neaşteptate în grădină şi petalele roz şi albe se aşternură ca zăpada pe pământ.

A doua zi, tatăl ei plecă. Ea îl urmări cum se îndepărtă călare cu însoţitorii lui. Aceştia fuseseră alături de familia ei încă înainte de a se naşte ea, şi pe unii îi ţinea minte după nume: pe cel mai bun prieten al tatălui ei, Shoji, şi pe tânărul Amano, care era doar cu câţiva ani mai mare decât ea. După ce ieşiseră pe poarta castelului şi copitele cailor zdrobiseră florile de cireş care acopereau ca un covor drumul pietruit, Kaede alergă în curte să-i vadă dispărând de-a lungul râului. În cele din urmă, praful se aşeză, câinii oraşului amuţiră, iar ei se făcură nevăzuţi.

La următoarea întâlnire cu tatăl ei, avea să fie femeie măritată, pregătindu-şi întoarcerea formală în casa părinţilor.

Kaede se duse înapoi în casă, străduindu-se să-şi ţină lacrimile în frâu. Nu se înveseli deloc la auzul unui glas străin. Cineva sporovăia de zor cu Junko. Era soiul de trăncăneală pe care o dispreţuia cel mai mult, cu glas de fetiţă şi chicoteli piţigăiate. Şi-o şi imagina pe fată, micuţă, cu obraji rotunzi ca de păpuşă, mers mărunt ca de pasăre, şi un cap care veşnic se legăna şi se înclina.

Când intră grăbită în cameră, Junko şi fata străină lucrau la veşmintele ei, făcând ultimele ajustări, îndoind şi brodând. Familia Noguchi se grăbea să scape de ea. Coşuri din bambus şi lăzi din lemn de *paulownia* stăteau gata să fie umplute. La vederea lor, Kaede se tulbură şi mai tare.

— Ce caută persoana asta aici? întrebă ea nervoasă.

Fata se trânti pe podea, dându-se în spectacol, aşa cum Kaede fusese sigură că avea să facă.

— Ea e Shizuka, spuse Junko. O să călătorească împreună cu doamna Kaede în Inuyama.

— N-o vreau, răspunse Kaede. Vreau să vii tu cu mine.

— Nu pot să plec, doamnă. Stăpâna Noguchi n-ar îngădui niciodată asta.

— Atunci spune-i să trimită pe altcineva.

Shizuka, tot cu fața la podea, scoase un sunet ce semăna cu un hohot de plâns. Kaede, sigură că era prefăcut, rămase rece.

— Ești supărată, doamnă. Vestea căsătoriei, plecarea tatălui dumitale... încercă Junko s-o împace. E o fată bună, foarte drăguță, foarte isteață. Ridică-te, Shizuka: las-o pe doamna Shirakawa să se uite la tine.

Fata se ridică, dar nu se uită direct la Kaede. Din ochii ei ațintiți în podea se prelingeau lacrimi. Își trase nasul de câteva ori.

— Vă rog să nu mă izgoniți, doamnă. Voi face totul pentru dumneavoastră. Vă jur că nimeni nu va avea niciodată grijă de dumneavoastră mai bine ca mine. Vă voi căra în spinare pe ploaie, vă voi încălzi picioarele cu trupul meu.

Lacrimile parcă îi secaseră și zâmbea iarăși.

— Nu m-ai înștiințat cât de frumoasă e doamna Shirakawa, îi spuse ea lui Junko. Nu e de mirare că bărbații mor pentru ea!

— Să nu spui asta! strigă Kaede și se duse mânioasă la ușă. Doi grădinari curățau frunzele de pe mușchi, una câte una. M-am săturat să se spună asta despre mine.

— Se va spune mereu, zise Junko. Acum asta face parte din viața doamnei.

— Aș vrea eu ca bărbații să moară pentru mine! râse Shizuka. Dar se pare că de mine bărbații se îndrăgostesc și le trece la fel de ușor cum îmi trece și mie!

Kaede nu se întoarse. Fata se târî în genunchi până la lăzi și începu iar să împăturească veșmintele, cântând încetișor. Avea un glas

cristalin, frumos. Cântecul era o baladă veche despre sătucul din pădurea de pini, despre fete și tineri. Kaede se gândi că și-l amintea și ea din copilărie. Gândul acesta o făcu să-și dea seama că se sfârșise copilăria ei, că urma să se mărite cu un străin și nu avea să cunoască niciodată iubirea. Poate că oamenii de la țară se îndrăgosteau, dar cineva în situația ei nici măcar nu se putea gândi la asta.

Străbătu încăperea și, îngenunchind lângă Shizuka, îi smulse veșmântul din mână.

— Dacă ai de gând să faci asta, fă-o cum trebuie!

— Da, doamnă. Shizuka se întinse iar la podea, turtind chimonourile din jurul ei. Vă mulțumesc, doamnă, nu veți regreta niciodată!

Când se ridică, murmură:

— Oamenii spun că seniorul Arai arată mare interes pentru doamna Shirakawa. Vorbesc despre grija lui față de cinstea ei.

— Îl cunoști pe Arai? întrebă cu asprime Kaede.

— Sunt din orașul lui, doamnă. Din Kumamoto.

Junko zâmbea larg.

— Mi-aș lua rămas-bun liniștită, dacă aș ști că o ai pe Shizuka să aibă grijă de dumneata.

Astfel, Shizuka ajunsese să facă parte din viața lui Kaede, enervând-o și amuzând-o în egală măsură. Îi plăcea tare mult să bârfească, răspândea zvonuri fără nici o grijă, dispărea veșnic în bucătării, grajduri, castel și se întorcea cu o grămadă de povești. Era plăcută de toată lumea și nu-i era frică de bărbați. Din câte își dădea seama Kaede, mai mult ei se temeau de ea, impresionați de vorbele ei ațâțătoare și de limba ei ascuțită. La suprafață, părea delăsătoare, dar pe Kaede o îngrijea cu migală. O freca pe frunte ca să-i treacă durerile de cap, aducea pomezi din plante și ceară de albine ca să-i înmoaie pielea albă, îi pensa sprâncenele dându-le o formă mai blândă. Kaede ajunse să se bizuie pe ea și, în cele din urmă, să aibă

încredere în ea. Fără voia ei, Shizuka o făcea să râdă și, pentru prima dată în viață, o puse în legătură cu lumea de afară, de care Kaede fusese izolată.

Așa află Kaede de relațiile agitate dintre clanuri, de numeroasele dușmănii înverșunate apărute după Yaegahara, de alianțele pe care încerca Iida să le încheie cu familiile Otori și Seishuu, de constantul du-te-vino al bărbaților care se luptau pentru ranguri și se pregăteau iarăși de război. Mai află pentru prima dată de Hiddeni, de faptul că erau prigoniți de Iida, care le cerea aliaților să facă la fel.

Nu mai auzise despre acești oameni și, la început, se gândi că erau o născocire a Shizukăi. Apoi, într-o seară, neobișnuit de abătută, Shizuka îi șopti că într-un sătuc fuseseră găsiți bărbați și femei și aduși la Noguchi în cuști din nuiele împletite. Urmau să fie atârnați de zidurile castelului și lăsați acolo până mureau de foame și sete. Ciorile aveau să-i ciugulească de vii.

— De ce? Ce crimă au făptuit? întrebă Kaede.

— Se spune că există un zeu tainic, care vede tot și pe care ei nu vor să-l supere sau să-l tăgăduiască. Preferă să moară.

Kaede se cutremură.

— De ce îi urăște atât de tare seniorul Iida?

Shizuka aruncă o privire peste umăr, cu toate că erau singure în cameră.

— Se spune că zeul tainic îl va pedepsi pe Iida în viața de apoi.

— Dar Iida e cel mai puternic senior din Cele Trei Țări. Poate să facă ce vrea. Ei n-au nici un drept să-l judece.

Lui Kaede i se părea caraghios că niște săteni de rând puteau să judece faptele unui nobil.

— Hiddenii cred că zeul lor îi socotește pe toți oamenii egali. În ochii zeului acestuia nu există seniori, ci numai cei care cred în el și cei care nu cred.

Kaede se încruntă. Nu era de mirare că Iida voia să-i nimicească.

— Doamna Maruyama e așteptată să sosească în orice zi. Pe urmă ne vom începe călătoria.

— Va fi o plăcere să părăsesc acest loc al morții, spuse Kaede.

— Moartea e pretutindeni. Shizuka luă pieptenele și, cu mișcări lungi și domoale, îl trecu prin părul lui Kaede. Doamna Maruyama vă este rudă apropiată. Ați întâlnit-o când erați copil?

— Nu mai țin minte. E verișoara mamei, cred, dar știu foarte puține lucruri despre ea. Tu ai întâlnit-o?

— Am văzut-o, spuse râzând Shizuka. Cei ca mine nu se prea întâlnesc cu oameni ca ea!

— Povestește-mi despre ea, spuse Kaede.

— Așa cum știți, stăpânește un domeniu mare în sud-vest. Soțul și fiul ei au murit, iar fiica ei, care o s-o moștenească, este ostatică în Inuyama. Se știe bine că doamna nu e deloc prietenă cu Tohanii, cu toate că soțul ei era din acel clan. Fiica ei vitregă este măritată cu vărul lui Iida. Se zvonește că după moartea soțului, familia lui a pus să fie otrăvit fiul ei. Mai întâi Iida i l-a propus în căsătorie pe fratele lui, dar ea a refuzat. Acum se spune că vrea el însuși să se însoare cu ea.

— Dar e deja însurat și are un fiu, o întrerupse Kaede.

— Nici unul dintre ceilalți copii ai doamnei Iida nu a trăit mai mult de copilărie, iar sănătatea ei e foarte șubredă. Ar putea să se năruiască oricând.

Cu alte cuvinte, el ar putea s-o omoare, se gândi Kaede, dar nu îndrăzni s-o spună.

— Oricum, continuă Shizuka, doamna Maruyama nu se va mărita în veci cu el, așa se spune, și nici fiicei ei nu-i va îngădui asta.

— Hotărăște singură cu cine vrea să se mărite? Pare o femeie puternică.

— Maruyama este ultimul dintre marile domenii care se moștenesc pe linie femeiască, explică Shizuka. Asta o face să fie mai

puternică decât alte femei. Și apoi, mai are niște puteri care par aproape magice. Îi vrăjește pe oameni să facă așa cum vrea ea.

— Crezi în astfel de lucruri?

— Cum altfel puteți explica supraviețuirea ei? Familia răposatului ei soț, seniorul Iida și cei mai mulți dintre Tohani vor s-o zdrobească, dar ea supraviețuiește, deși și-a pierdut fiul din cauza lor și o au în stăpânire pe fiica ei.

Kaede își simți inima strângându-se de milă.

— De ce femeile trebuie să sufere așa? De ce n-au libertatea pe care o au bărbații?

— Așa e lumea, răspunse Shizuka. Bărbații sunt mai puternici și nu sunt opriți de sentimente de duioșie sau milă. Femeile se îndrăgostesc de ei, dar aceștia nu le întorc iubirea.

— Eu n-am să mă îndrăgostesc niciodată, spuse Kaede.

— E cel mai bine, încuviință Shizuka și râse.

Pregăti paturile și se culcară. Kaede se gândi îndelung la doamna care avea putere ca un bărbat, care pierduse un fiu și avea o fată ca și pierdută. Se gândi la aceasta, ostatică în fortăreața clanului Iida din Inuyama, și o compătimi.

Camera de primire a doamnei Noguchi era decorată în stil continental, avea uși și paravane pictate cu peisaje montane și pini. Kaede nu putea să sufere picturile acelea, i se păreau încărcate, cu poleieli țipătoare și înzorzonate, în afară de ultima de pe partea stângă. Aceasta înfățișa doi fazani, atât de naturali încât păreau gata să-și ia zborul pe neașteptate. Aveau ochii strălucitori și capetele ridicate. Ascultau conversația din încăpere cu mai multă însuflețire decât majoritatea femeilor îngenuncheate dinaintea doamnei Noguchi.

La dreapta doamnei ședea musafira, doamna Maruyama. Doamna Noguchi îi făcu semn lui Kaede să vină puțin mai aproape.

Ea se apleacă până la podea și ascultă vorbele fățarnice rostite deasupra capului ei.

— Firește că pierderea doamnei Kaede ne îndurerează nespus: era ca și fiica noastră. Și șovăim s-o împovărăm pe doamna Maruyama. Cerem doar să-i fie îngăduit lui Kaede să vă însoțească până la Tsuwano. Acolo o vor întâmpina nobilii Otori.

— Doamna Shirakawa urmează să se mărite cu un bărbat din familia Otori?

Lui Kaede îi plăcu glasul adânc și blând pe care îl auzi. Ridică foarte puțin capul cât să poată vedea mâinile mici ale doamnei ținute în poală.

— Da, cu seniorul Otori Shigeru, toarse doamna Noguchi. E o mare onoare. Sigur, soțul meu e foarte apropiat de seniorul Iida, care dorește această căsătorie.

Kaede văzu mâinile strângându-se până când sângele se scurse din ele. După o perioadă de tăcere, atât de lungă încât era aproape nepoliticoasă, doamna Maruyama spuse:

— Seniorul Otori Shigeru? Doamna Shirakawa e cu adevărat norocoasă.

— Doamna l-a cunoscut? Eu nu am avut niciodată această plăcere.

— Îl cunosc foarte puțin pe seniorul Otori, răspunse doamna Maruyama. Ridică-te, doamnă Shirakawa. Lasă-mă să-ți văd fața.

Kaede înălță capul.

— Ești atât de tânără! exclamă femeia mai în vârstă.

— Am cincisprezece ani, doamnă.

— Doar puțin mai mare ca fiica mea.

Glasul doamnei Maruyama era slab și fără putere. Kaede îndrăzni să se uite în ochii ei negri, cu forma lor perfectă. Pupilele erau dilatate ca de groază, iar fața doamnei era mai albă decât ar fi putut s-o

albească orice pudră. Apoi păru să-și recapete puțin controlul. Pe buze îi apăru un zâmbet, dar acesta nu-i însenină și ochii.

Ce i-am făcut? se gândi încurcată Kaede. Se simțise instinctiv atrasă de ea. Își zise că Shizuka avea dreptate. Doamna Maruyama putea determina pe toată lumea să facă orice pentru ea. Frumusețea ei era ofilită, era drept, însă ridurile fine din jurul ochilor și al gurii nu făceau decât să sporească personalitatea și forța feței. Acum răceala expresiei sale o răni profund pe Kaede.

Nu mă place, se gândi fata, cu un sentiment copleșitor de dezamăgire.

CAPITOLUL CINCI

Zăpada s-a topit, iar casa și grădina au început să cânte din nou de apă. Eram în Hagi de șase luni. Învățasem să citesc, să scriu și să desenez. Învățasem să ucid în multe feluri, chiar dacă mai aveam până să pun în practică vreunul dintre ele. Simțeam că pot auzi intențiile din inima oamenilor, și învățasem și alte meșteșuguri folositoare, deși acestea nu mi-au fost atât predate de Kenji, cât ieșite la iveală dinăuntrul meu. Puteam să fiu în două locuri odată și să mă fac nevăzut, puteam să amuțesc câinii cu o privire care îi adormea pe loc. Acest ultim secret l-am descoperit singur și l-am ascuns de Kenji, căci de la el învățasem și nesinceritatea odată cu celelalte.

Foloseam aceste înzestrări ori de câte ori mă săturam de zidurile casei, de veșnicele studii, antrenamente și supunere față de cei doi profesori severi ai mei. Îmi era foarte ușor să abat atenția străjilor, să adorm câinii și să mă furișez pe poartă fără să mă vadă cineva. Până și Ichiro și Kenji au fost în mai multe rânduri convinși că stau liniștit undeva în casă cu pensula și cerneala, când eu eram afară cu Fumio, explorând străduțele lăturalnice din jurul portului, înotând în râu, ascultând poveștile marinarilor și pescarilor, inspirând amestecul amețitor de aer sărat, parâme și năvoade de cânepă, și vietăți

de mare sub toate formele, crude, fierte, fripte, gătite ca niște găluște sau tocane zemoase care ne făceau să ne chiorăie mațele de foame. Prindeam diferitele accente, din vest, din insule sau chiar de pe continent, și ascultam conversații despre care nimeni nu știa că puteau fi auzite, aflând mereu lucruri noi despre viața oamenilor, temerile și dorințele lor.

Uneori ieșeam singur și treceam râul fie pe zăgazul de pește, fie înot. Exploram ținuturile mai îndepărtate, adâncindu-mă în munții unde fermierii aveau ogoare secrete, ascunse printre copaci, nevăzute și, prin urmare, nesupuse dărilor. Mă uitam la mugurii verzi din dumbrăvi, auzeam livezile de nuci prinzând viață de zumzăitul insectelor care căutau polen pe mâțișorii lor aurii. Îi auzeam și pe fermieri zumzăind ca insectele, bombănind la nesfârșit împotriva nobililor Otori, a poverii tot mai mari a dărilor. De nenumărate ori, a fost rostit numele seniorului Shigeru și am aflat de amărăciunea a mai bine de jumătate din populație că la castel stăpâneau unchii lui și nu el. Aceasta însemna înaltă trădare, despre care se vorbea numai noaptea sau în inima pădurii, când nimeni nu putea să tragă cu urechea în afară de mine, iar eu nu vorbeam cu nimeni despre asta.

Primăvara a trezit la viață natura. Aerul era cald și tot pământul însuflețit. Eram plin de un neastâmpăr pe care nu-l înțelegeam. Căutam ceva, dar nu știam ce. Kenji m-a dus în ținutul plăcerilor și acolo m-am culcat cu fete, fără să-i spun că vizitasem deja acele locuri cu Fumio, însă aleanul meu și-a găsit doar o alinare trecătoare. Fetele îmi stârneau atât milă, cât și poftă trupească. Îmi aminteau de fetele cu care crescusem în Mino. Proveneau pesemne din familii asemănătoare și fuseseră vândute ca să se prostitueze de părinții lor lihniți. Unele erau abia ieșite din copilărie, și le cercetam fețele, căutând trăsăturile surorii mele. Deseori mă cuprindea rușinea, dar tot nu stăteam deoparte.

Au venit sărbătorile primăverii, iar sanctuarele și străzile erau înțesate de oameni. Tobele băteau în fiecare noapte, fețele și brațele toboșarilor luceau de sudoare la lumina felinarelor, nemaiștiind ce înseamnă capătul puterilor. N-am putut să rezist febrei sărbătorilor și entuziasmului mulțimii. Într-o noapte, mergeam cu Fumio în urma statuii zeului purtată pe străzi de o gloată de bărbați înflăcărați, care se opinteau. Tocmai îmi luasem la revedere de la el, când am fost îmbrâncit într-un bărbat, mai să-l calc. S-a întors spre mine și l-am recunoscut: era drumețul care stătuse o noapte în casa noastră și încercase să ne prevină de prigoana lui Iida. Un bărbat scund, îndesat, cu o față urâtă și vicleană, genul de negustor ambulant care venea uneori în Mino. Până să apuc să mă întorc cu spatele, am văzut scăpărarea din ochii lui, semn că mă recunoscuse, dar și mila care a încolțit în ei.

A strigat ca să se audă de mulțime:

— Tomasu!

Am clătinat din cap, cu o expresie indiferentă, însă el nu s-a lăsat. A încercat să mă tragă din mulțime într-un gang.

— Tomasu, tu ești, nu-i așa, băiatul din Mino?

— Te înșeli, am spus. Nu cunosc pe nimeni cu numele Tomasu.

— Toată lumea credea că ai murit!

— Nu știu despre ce vorbești, am spus eu, râzând ca de o glumă bună și am încercat să-mi croiesc drum înapoi în mulțime.

M-a apucat de braț și m-a oprit, iar când a deschis gura am știut ce avea să spună.

— Mama ta a murit. Au omorât-o. Toți au fost uciși. Tu ești singurul care a rămas! Cum ai scăpat?

A încercat să-mi apropie fața de a lui. I-am simțit mirosul respirației, al sudorii.

— Ești beat, moșule! am spus. Ultima oară când am auzit de ea, mama trăia și era bine în Hofu. L-am împins și am întins mâna după cuțit. Sunt din clanul Otori.

Am lăsat mânia să-mi înlocuiască râsul. S-a dat înapoi.

— Iertați-mă, senior. A fost o greșeală. Acum îmi dau seama că nu sunteți cine credeam eu.

Era puțin băut, dar frica îl trezea repede.

Mi-au trecut fulgerător prin minte mai multe gânduri odată, cel mai stăruitor fiind că acum trebuia să-l ucid pe acest om, pe acest inofensiv negustor ambulant care încercase să-mi prevină familia. Știam exact cum s-o fac: aveam să-l duc mai adânc în gang, să-l iau prin surprindere, să-i înfig cuțitul în artera de la gât, să trag iute în sus, apoi să-l las să cadă, să zacă precum un om beat și să sângereze până moare. Chiar dacă mă vedea cineva, nimeni n-ar fi avut curaj să pună mâna pe mine.

Mulțimea trecea în valuri pe lângă noi, cuțitul era în mâna mea. Bărbatul s-a aruncat la pământ, cu capul în țărână, rugându-mă bolborosit să-i cruț viața.

Nu pot să-l ucid, m-am gândit, iar apoi: *Nu e nevoie să-l ucid. A înțeles că nu sunt Tomasu și, chiar dacă are îndoieli, nu va cuteza niciodată să le spună cuiva. La urma urmei, e și el Hidden.*

M-am îndepărtat cu spatele și m-am lăsat dus de mulțime până la porțile sanctuarului. Acolo m-am strecurat prin gloată către cărarea care mergea de-a lungul râului. Era întuneric și pustiu, dar tot mai auzeam strigătele mulțimii însuflețite, cântările preoților și dangătul monoton al clopotului templului. Râul clipocea și mângâia bărcile, docurile, trestiile. Mi-am adus aminte de prima noapte pe care am petrecut-o în casa seniorului Shigeru: *Râul e întotdeauna la ușă, lumea e întotdeauna afară. Iar noi în lume trebuie să trăim.*

Câinii, somnoroși și supuși, m-au urmărit cu privirea când am intrat pe poartă, dar străjile nu au băgat de seamă. Uneori, în astfel de împrejurări, mă furișam în camera de gardă și îi luam prin surprindere pe străjeri, dar în noaptea asta nu aveam chef de glume. M-am gândit cu amărăciune ce leneși și nepăsători erau, ce ușor i-ar

fi fost unui membru al Tribului să intre, cum intrase asasinul. Apoi m-a cuprins dezgustul față de această lume a ascunzișului, fățărniciei și intrigii în care eram atât de iscusit. Îmi era dor să fiu iarăși Tomasu, să cobor muntele în fugă, spre casa mamei mele.

Mă ardeau ochii. Grădina era plină de miresmele și sunetele primăverii. La lumina lunii, primele flori, de un alb delicat, licăreau. Puritatea lor mi-a străpuns inima. Cum era cu putință ca lumea să fie așa de frumoasă și așa de crudă în același timp?

Felinarele de pe verandă pâlpâiau în adierea caldă, șiroind de ceară. Kenji ședea în umbră. Mi-a strigat:

— Seniorul Shigeru l-a certat pe Ichiro că te-a pierdut. Eu i-am spus: „Poți îmblânzi o vulpe, dar nu poți să faci din ea câine de casă!" Mi-a văzut fața când am pășit în lumină. Ce s-a întâmplat?

— A murit mama.

Numai copiii plâng. Bărbații și femeile rabdă. În inima mea, copilul Tomasu plângea, dar Takeo avea ochii uscați.

Kenji m-a tras mai aproape și m-a întrebat în șoaptă:

— Cine ți-a spus?

— Cineva pe care îl cunoșteam din Mino a fost la sanctuar.

— Te-a recunoscut?

— I s-a părut că mă recunoaște. L-am convins că se înșela. Dar cât încă mai credea că sunt Tomasu, mi-a spus despre moartea mamei.

— Îmi pare rău, a spus Kenji cu nepăsare. Sper că l-ai ucis.

Nu am răspuns. Nu era nevoie. Și-a dat seama de îndată ce a pus întrebarea. Scos din fire, mi-a dat o lovitură puternică în spate, cum făcea Ichiro când nu scriam bine o literă.

— Ești un prost, Takeo!

— Era neînarmat, inofensiv. Îmi cunoștea familia.

— Exact de asta mă temeam. Lași mila să-ți oprească mâna. Nu știi că omul căruia îi cruți viața te va urî în veci? N-ai făcut decât să-l convingi că ești Tomasu.

— De ce să fi murit din cauza destinului meu? Ce folos ar fi adus moartea lui? Nici unul.

— Nenorocirile pe care le-ar putea aduce viața lui, limba lui vie, mă îngrijorează pe mine, a răspuns Kenji și a intrat în casă pentru a-i spune seniorului Shigeru.

Fusesem făcut de ocară de cei ai casei și nu aveam voie să mai cutreier singur orașul. Kenji era și mai mult cu ochii pe mine și îmi era aproape cu neputință să scap de atenția lui. Ca întotdeauna, a fost de ajuns să mi se pună dinainte o piedică, pentru a căuta să o înving. Nesupunerea mea îl înfuria, dar talentele mele continuau să se dezvolte și aveam din ce în ce mai multă încredere în ele.

După ce Kenji i-a povestit despre eșecul meu ca asasin, seniorul Shigeru mi-a vorbit despre moartea mamei.

— Ai plâns-o în prima noapte când ne-am întâlnit. Acum nu trebuie să mai fie vreun semn de durere. Nu știi cine stă cu ochii pe tine.

Așa că durerea a rămas neexprimată în inima mea. Noaptea am repetat în gând rugăciunile Hiddenilor pentru sufletul mamei și al surorilor mele. Dar nu am rostit și rugăciunile de iertare pe care le învățasem de la ea. Nu aveam nici o intenție să-mi iubesc dușmanii. Am lăsat durerea să-mi hrănească dorința de răzbunare.

Acea noapte a fost și ultima dată când l-am văzut pe Fumio. Când am reușit să scap de Kenji și să ajung iar în port, corăbiile Terada dispăruseră. Am aflat de la ceilalți pescari că plecaseră într-o noapte, gonite în cele din urmă de dările mari și regulamentul nedrept. După cum se zvonea, fugiseră la Oshima, de unde se trăgea familia. Având ca bază acea insulă îndepărtată, era aproape sigur că urmau să se apuce de piraterie.

Cam în această vreme, înainte de ploile mari, seniorul Shigeru a început să arate interes pentru construcții și a continuat planul de a

ridica o cameră de ceai într-un capăt al casei. M-am dus cu el să aleagă lemnul, trunchiuri de cedru care aveau să susțină podeaua și acoperișul, și plăci de chiparos pentru pereți. Mirosul de rumeguș mi-a amintit de munți, iar dulgherii semănau cu bărbații din satul meu, de obicei tăcuți, dar gata să izbucnească pe neașteptate în râs, la glumele lor de neînțeles. M-am pomenit reluându-mi vechiul fel de a vorbi, spunând cuvinte din satul meu, pe care nu le mai folosisem de multe luni. Uneori graiul meu chiar îi făcea să chicotească.

Toate etapele construcției, de la căutarea copacilor căzuți în pădure, până la tăierea scândurilor și diferitele metode de îmbinare a podelelor, stârneau curiozitatea seniorului Shigeru. Am fost de multe ori cu el la magazia de cherestea, însoțiți de meșterul dulgher, Shiro, un bărbat care părea modelat din același material ca lemnul pe care îl iubea atât de mult, frate cu cedrul și chiparosul. Vorbea despre trăsăturile și spiritul fiecărui tip de lemn și despre ce aducea el din pădure în casă.

— Fiecare lemn are sunetul lui, spunea el. Fiecare casă are cântecul ei.

Crezusem că numai eu știam că o casă poate să cânte. Ascultam deja de multe luni casa seniorului Shigeru, îi auzisem cântecul pierzându-se în muzica iernii, îi ascultasem grinzile și zidurile cum se lăsau sub greutatea zăpezii, înghețau și se dezghețau, se strângeau și se întindeau. Acum cânta iarăși de apă.

Shiro se uita la mine de parcă îmi știa gândurile.

— Am auzit că seniorul Iida a poruncit să i se facă o podea care cântă ca privighetoarea, a spus el. Dar cine are nevoie de o podea care cântă ca o pasăre când ea are deja cântecul ei?

— Care e rostul unei astfel de podele? a întrebat seniorul Shigeru, aparent într-o doară.

— Se teme să nu fie ucis. E o protecție în plus. Nimeni nu poate străbate podeaua fără ca ea să ciripească.

— Cum e făcută?

Bătrânul a luat o placă se pardoseală și a explicat cum se îmbină, astfel încât scândurile să scârțâie.

— Mi s-a spus că așa se fac în capitală. Cei mai mulți oameni vor o podea tăcută. Ar refuza una zgomotoasă, te-ar pune s-o faci din nou. Dar Iida nu poate să doarmă noaptea. Se teme că cineva se va strecura până la el, așa că stă treaz, de teamă că podeaua lui va cânta!

Shiro chicoti pe înfundate.

— Ai putea să faci o asemenea podea? a întrebat seniorul Shigeru.

Shiro mi-a zâmbit cu gura până la urechi.

— Pot să fac o podea atât de tăcută încât nici chiar Takeo nu o s-o audă. Socotesc că pot să fac și una care să cânte.

— Takeo o să te ajute, a spus seniorul. Trebuie să știe exact cum se construiește.

Atunci n-am îndrăznit să întreb de ce. Aveam deja o idee clară, dar n-am vrut să-i dau glas. Discuția a trecut la camera de ceai și, în timp ce Shiro supraveghea construirea ei, a făcut o mică podea cântătoare, o podină din scânduri care să înlocuiască verandele casei, iar eu m-am uitat cum se pune fiecare scândură, fiecare grindă, fiecare țăruș.

Chiyo s-a plâns că o doare capul de la scârțâit și că seamănă mai mult cu un chițăit de șoareci decât cu un ciripit de pasăre. Dar până la urmă cei ai casei s-au obișnuit cu el și zgomotele au ajuns să facă parte din cântecul de zi cu zi.

Kenji nu contenea să se amuze pe seama podelei: credea că ea o să mă țină în casă. Seniorul Shigeru nu a spus de ce trebuia să știu cum se face podeaua, dar îmi închipui că știa ce mult avea să mă atragă. O ascultam cât era ziua de lungă. Știam precis cine mergea pe ea, după călcătură. Puteam să prezic următoarea notă din cântecul podelei. Am încercat să merg pe ea fără să trezesc păsările. A fost greu — Shiro își făcuse bine treaba —, dar nu imposibil.

Urmărisem construirea podelei. Știam că nu avea nimic vrăjit. Mi-a trebuit doar ceva timp până să reușesc. Cu o răbdare aproape fanatică, o trăsătură a Tribului după cum știam, am exersat străbaterea podelei.

A început sezonul ploios. Într-o noapte, aerul era atât de cald și umed încât nu puteam să dorm. M-am dus să beau o gură de apă de la cișmea, apoi am rămas în prag uitându-mă la podeaua care se întindea în fața mea. Știam că am s-o străbat fără să trezesc pe nimeni.

M-am mișcat iute, picioarele mele știind unde să calce și cât de apăsat. Păsările au rămas tăcute. Am simțit plăcerea adâncă, departe de orgoliu, pe care ți-o aduce dobândirea talentelor Tribului, până am auzit o răsuflare și, întorcându-mă, l-am văzut pe seniorul Shigeru uitându-se la mine.

— M-ați auzit, am spus dezamăgit.

— Nu, eram deja treaz. Poți s-o mai faci o dată?

Am rămas o clipă pe vine, retrăgându-mă în adâncul ființei mele așa cum făceau cei din Trib, lăsând să se scurgă totul din mine în afară de atenția la zgomotele nopții. Apoi am fugit înapoi pe podeaua-privighetoare. Păsările continuau să doarmă.

M-am gândit la Iida care stătea treaz în Inuyama, ascultând cu atenție păsările cântătoare. Mi-am închipuit că mă furișez pe podea către el, total neauzit, nedescoperit.

Dacă seniorul Shigeru se gândea la același lucru, nu a spus-o. Tot ce a spus acum a fost:

— Sunt dezamăgit de Shiro. Credeam că podeaua lui o să fie mai deșteaptă ca tine.

Nici unul dintre noi nu a spus: *Dar a lui Iida va fi?* Cu toate astea, întrebarea plutea între noi, în aerul apăsător al celei de a șasea luni.

A fost terminată casa de ceai și de multe ori luam împreună ceaiul acolo, seara, fapt care îmi amintea de prima dată când gustasem băutura verde și scumpă pregătită de doamna Maruyama. Simțeam

că seniorul Shigeru o construise cu gândul la ea, dar el nu a vorbit niciodată despre asta. La ușa camerei de ceai, creștea o camelie cu tulpina îngemănată; poate că acest simbol al iubirii a făcut ca toată lumea să vorbească despre o căsătorie care ar fi fost bine-venită. Ichiro, mai ales, îl îndemna pe senior să-și caute altă soție.

— Moartea mamei dumneavoastră și a lui Takeshi a fost o scuză pentru un timp. Dar sunteți necăsătorit de aproape zece ani și nu aveți copii. Nu s-a mai auzit așa ceva.

Slujnicele bârfeau despre asta, uitând că puteam să le aud clar din orice parte a casei. Părerea lor generală era de fapt aproape de realitate, cu toate că ele nu credeau cu adevărat în ea. Au hotărât că seniorul Shigeru trebuie să fi fost îndrăgostit de vreo femeie nepotrivită sau de neatins. Probabil că își juraseră credință unul celuilalt, oftau fetele, întrucât, spre regretul lor, el nu o invitase niciodată pe vreuna dintre ele să împartă patul cu el. Femeile mai în vârstă, mai cu picioarele pe pământ, spuneau că lucrurile astea s-ar fi petrecut în cântece, nicidecum în viața de zi cu zi a clasei războinicilor.

— Poate că preferă băieți, a răspuns Haruka, cea mai îndrăzneață dintre fete, adăugând printre chicote: Întrebați-l pe Takeo!

La care Chiyo a spus că preferința pentru băieți e una, iar căsătoria e alta. Cele două n-au nici o legătură.

Seniorul Shigeru ocolea toate aceste întrebări despre căsătorie, spunând că îl interesa mai mult procesul adopției mele. În afară de faptul că subiectul era încă în dezbatere, de la clan nu se primise nici o veste de luni de zile. Otorii aveau probleme mai urgente. Iida își începuse campania de vară în est, și feudă după feudă fie se alăturase Tohanilor, fie fusese cucerită și nimicită. În scurtă vreme, Iida avea să-și întoarcă iarăși atenția spre Țara de Mijloc. Otorii se obișnuiseră cu pacea. Unchii seniorului Shigeru nu aveau chef să-l înfrunte pe Iida și să arunce feuda iar în război. Totuși ideea de a se supune Tohanilor îi chinuia pe cei mai mulți din clan.

Cetatea Hagi fremăta de zvonuri și încordare. Kenji era neliniștit. Mă urmărea tot timpul, iar supravegherea constantă mă făcea irascibil.

— Cu fiecare săptămână, în oraș sunt mai multe iscoade de-ale Tohanilor, a spus el. Mai devreme sau mai târziu, una dintre ele o să-l recunoască pe Takeo. Lasă-mă să-l duc de aici.

— Odată ce va fi adoptat în mod legal și se va afla sub protecția clanului, Iida se va gândi de două ori înainte să se atingă de el, a răspuns seniorul Shigeru.

— Cred că-l subestimezi. Va îndrăzni orice.

— Poate în răsărit. Însă nu în Țara de Mijloc.

Discutau deseori despre asta, Kenji îi cerea stăruitor seniorului să mă lase să plec cu el, seniorul Shigeru ocolea răspunsul, refuza să ia în serios pericolul și susținea că, odată ce eram adoptat, aveam să fiu cel mai în siguranță în Hagi.

M-am molipsit de starea sufletească a lui Kenji. Eram tot timpul în gardă, veșnic prevăzător, veșnic atent. Îmi găseam liniștea numai când eram absorbit de învățarea unor noi deprinderi. Am ajuns să fiu obsedat de șlefuirea talentelor mele.

În cele din urmă, la sfârșitul celei de-a șaptea luni, a sosit următorul mesaj: seniorul Shigeru trebuia să mă ducă a doua zi la castel, unde unchii lui aveau să mă primească și să dea un verdict.

Chiyo m-a îmbăiat și m-a frecat bine, mi-a spălat și tăiat părul, mi-a dat haine noi, dar în culori stinse. Ichiro a repetat cu mine de mai multe ori toate regulile de conduită și politețe, limbajul pe care trebuia să-l folosesc, cât de adânc trebuia să mă înclin.

— Să nu ne dezamăgești, mi-a șuierat el când am plecat. După tot ce a făcut pentru tine, să nu-l dezamăgești pe seniorul Shigeru.

Kenji nu a venit cu noi, însă a spus că o să ne urmeze până la poarta castelului.

— Să deschizi bine urechile, mi-a spus el, de parcă aș fi putut să fac altceva.

Eram pe Raku, calul sur cu coama și coada negre. Seniorul Shigeru mergea călare în fața mea pe calul său negru, Kyu, împreună cu cinci sau șase însoțitori. Când ne-am apropiat de castel, m-a cuprins panica. Puterea lui, așa cum se înălța amenințător în fața noastră, dominând cu autoritate orașul, m-a descurajat. Ce-mi trebuia mie să mă prefac că sunt nobil, războinic? Nobilii Otori aveau să mă cerceteze și să-și dea seama cine sunt de fapt: fiul unei țărănci și al unui asasin. Mai rău, mă simțeam cumplit de expus pericolului, călărind pe strada înțesată de lume. Aveam impresia că toată lumea se uita la mine.

Raku a simțit panica și s-a încordat. O mișcare bruscă în mulțime l-a făcut să sară într-o parte. Fără să mă gândesc, am respirat mai rar și mi-am destins corpul. Calul s-a liniștit imediat. Însă mișcarea lui ne răsucise în loc și, când l-am readus în poziția de mai înainte, am zărit pe stradă un bărbat. I-am văzut doar o clipă fața, dar l-am recunoscut pe dată. I-am observat mâneca dreaptă goală. Le desenasem seniorului Shigeru și lui Kenji portretul lui. Era bărbatul care mă urmărise pe poteca de munte, cel al cărui braț drept îl retezase Jato.

Nu părea să mă vadă și nu aveam cum să știu dacă mă recunoscuse. Am strunit calul și mi-am continuat drumul. Cred că nu am dat nici cel mai mic semn că-l observasem. Întregul episod nu a durat mai mult de un minut.

În mod ciudat, întâmplarea m-a calmat. *Povestea asta e adevărată,* m-am gândit. Nu era un joc. *M-oi fi prefăcând eu că sunt ceva ce nu sunt, dar dacă dau greș, mă așteaptă moartea.* Pe urmă mi-am zis: *Sunt un Kikuta. Fac parte din Trib. Sunt un adversar pe măsura oricui.*

Când am trecut șanțul cu apă, l-am zărit pe Kenji în mulțime, un moșneag într-un chimonou decolorat. Pe urmă ni s-au deschis porțile principale și am intrat în prima curte.

Aici am descălecat. Însoțitorii au rămas cu caii, iar seniorul Otori și cu mine am fost întâmpinați de un bărbat bătrâior, intendentul, care ne-a dus la reședință.

Era o clădire frumoasă și impunătoare, înălțată pe partea dinspre mare a castelului, apărată de o curte interioară mai mică. Era înconjurată până la digul mării de un șanț cu apă, iar înăuntru se vedea o grădină mare, frumos amenajată. În spatele castelului se ridica un deal mic, acoperit de o pădure deasă; deasupra copacilor se înălța acoperișul boltit al unui sanctuar.

Soarele se ivise pentru scurt timp, iar pietrele scoteau aburi de la căldură. Simțeam cum pe frunte și la subsuori îmi ies broboane de sudoare. Auzeam marea sâsâind pe stâncile de sub zid. Aș fi vrut să înot în ea.

Ne-am scos sandalele și au venit slujnice cu apă rece, să ne spele pe picioare. Intendentul ne-a condus în casă. Aceasta părea să nu se mai termine, încăpere după încăpere se întindea până departe, toate somptuos și scump împodobite. În cele din urmă, am ajuns într-o anticameră, unde el ne-a cerut să așteptăm puțin. Ne-am așezat pe podea și am așteptat cel puțin un ceas. La început am fost revoltat de insulta adusă seniorului Shigeru, de luxul peste măsură al casei, care provenea din dările impuse fermierilor. Am vrut să-i spun seniorului Shigeru că îl zărisem în Hagi pe omul lui Iida, însă n-am îndrăznit să vorbesc. Părea absorbit de pictura de pe uși: un bâtlan cenușiu stătea într-un râu verde-albăstrui, uitându-se la un munte auriu cu roz.

În cele din urmă, mi-am adus aminte de sfatul lui Kenji și mi-am petrecut restul timpului ascultând sunetele casei. Nu cânta despre râu, ca aceea a seniorului Shigeru, ci avea o notă mai joasă și mai gravă, susținută de tălăzuirea neîncetată a mării. Am numărat câți pași diferiți pot să disting și am hotărât că în casă erau cincizeci și trei de oameni. Am auzit în grădină trei copii, care se jucau cu doi

căţeluşi. Le-am auzit pe doamne vorbind despre o plimbare cu barca, pe care sperau să o facă dacă vremea rămânea bună.

Apoi, din adâncul casei, am auzit doi bărbaţi care vorbeau încet. Au menţionat numele Shigeru. Mi-am dat seama că-i ascultam pe unchii lui rostind lucruri pe care nu voiau să le audă nimeni în afară de ei doi.

— Lucrul cel mai important e să-l facem pe Shigeru să fie de acord cu căsătoria, a spus unul.

Glasul lui era mai bătrân, m-am gândit, mai puternic şi mai autoritar. M-am încruntat, întrebându-mă ce voia să spună. Oare nu veniserăm să discutăm despre adopţie?

— Întotdeauna a fost împotriva recăsătoririi, a spus celălalt, oarecum respectuos, probabil mai tânăr. Cât despre însurătoarea pentru a pecetlui alianţa cu Tohanii, după ce i s-a opus întotdeauna... Asta ar putea pur şi simplu să-l lase fără apărare.

— Ne aflăm într-o perioadă foarte periculoasă, a spus bărbatul mai în vârstă. Ieri au sosit veşti despre situaţia de la apus. Se pare că Seishuuii se pregătesc să-l provoace pe Iida. Arai, seniorul din Kumamoto, se consideră ofensat de clanul Noguchi şi ridică o oaste ca să pornească la luptă împotriva lor şi a Tohanilor înainte de sosirea iernii.

— Shigeru ţine legătura cu el? Asta i-ar putea oferi ocazia de care are nevoie...

— Nu e nevoie s-o spui, replică fratele său. Ştiu prea bine de ce popularitate se bucură Shigeru în cadrul clanului. Dacă se aliază cu Arai, împreună ar putea să-i vină de hac lui Iida.

— În afară de cazul când..., să spunem, *îl dezarmăm.*

— Căsătoria ar fi o soluţie foarte bună. L-ar duce pe Shigeru la Inuyama unde, un timp, va fi sub ochii lui Iida. Iar doamna cu pricina, Shirakawa Kaede, are o anumită reputaţie foarte folositoare.

— Doar nu sugerezi că...?

— Numele ei este deja legat de moartea a doi bărbați. Ar fi regretabil dacă Shigeru ar fi al treilea, dar n-ar fi deloc vina noastră.

Bărbatul mai tânăr a râs încetișor, într-un fel care m-a făcut să-mi vină să-l omor. Am inspirat adânc, încercând să-mi domolesc furia.

— Și dacă refuză în continuare să se însoare? a întrebat el.

— Asta va fi condiția noastră pentru a-i îndeplini acest capriciu cu adopția. Nu văd cum ne-ar dăuna în vreun fel.

— Am încercat să cercetez trecutul băiatului, a spus bărbatul mai tânăr, glasul lui luând tonul pedant al unui arhivar. Nu văd cum poate să fie rudă cu mama răposată a lui Shigeru. Nu e nici urmă de el în arborele genealogic.

— Presupun că e nelegitim, a spus bărbatul mai în vârstă. Am auzit că seamănă cu Takeshi.

— Da, înfățișarea lui nu prea lasă loc de tăgadă că are sânge de Otori, dar dacă ar fi să ne adoptăm toți copiii nelegitimi...

— În mod obișnuit, asta ar ieși din discuție, bineînțeles. Dar în clipa de față...

— De acord.

Am auzit podeaua scârțâind ușor în timp ce se ridicau.

— Încă ceva, a spus fratele mai mare. M-ai asigurat că Shintaro nu va da greș. Ce n-a mers?

— Am încercat să aflu. Se pare că acest băiat l-a auzit și l-a trezit pe Shigeru. Shintaro a luat otrava.

— L-a auzit? Face și el parte din Trib?

— Tot ce se poate. Anul trecut, în casa lui Shigeru a apărut un anume Muto Kenji: un fel de preparator este povestea oficială, însă eu nu cred că instruirea pe care o oferă el este cea obișnuită.

Fratele mai tânăr a râs din nou, făcându-mi părul să mi se zbârlească. Însă în același timp am simțit un dispreț profund pentru ei. Li se spusese despre auzul meu fin, totuși nu-și închipuiau că ar fi putut fi victima lui, aici în propria lor casă.

Ușoara trepidație a pașilor s-a mutat din camera îndepărtată, unde avusese loc această conversație secretă, în încăperea din spatele ușilor pictate.

Câteva clipe mai târziu, bătrânelul s-a întors, a deschis încetișor ușile glisante și ne-a făcut semn să intrăm în sala de întrevederi. Cei doi nobili stăteau alături, pe scaune joase. De-a lungul fiecărei laturi a camerei erau îngenuncheați mai mulți bărbați. Seniorul Shigeru s-a înclinat imediat până la pământ, iar eu am făcut la fel, însă nu înainte să le fi aruncat o privire rapidă celor doi frați, împotriva cărora mânia mea era deja înverșunată la culme.

Fratele mai în vârstă, seniorul Otori Shoichi, era înalt, dar nu prea vânjos. Avea fața slabă și suptă; purta barbă și o mustață mică, iar părul îi încărunțea deja. Fratele mai mic, Masahiro, era mai scund și mai îndesat. Se ținea foarte drept, așa cum fac bărbații mici de statură. Nu avea barbă; fața îi era pământie și pătată cu mai multe alunițe mari, negre. Avea părul încă negru, dar rar. La amândoi, trăsăturile distinctive ale Otorilor, pomeții proeminenți și nasul acvilin, erau urâțite de defectele de caracter, care îi făceau să fie și cruzi, și slabi.

— Senior Shigeru..., nepoate, bun venit, a spus cu bunăvoință Shoichi.

Seniorul Shigeru s-a ridicat, dar eu am rămas cu fruntea pe podea.

— Ne-am gândit mult la tine, a spus Masahiro. Am fost foarte îngrijorați din pricina ta. Boala de care ai suferit și faptul că fratele tău s-a stins atât de repede după moartea mamei tale au fost o grea povară pe umerii tăi.

Cuvintele sunau pline de bunăvoință, însă eu știam că sunt prefăcute.

— Vă mulțumesc pentru grija voastră, a răspuns Shigeru, dar dați-mi voie să vă corectez într-o privință. Fratele meu nu s-a stins. A fost omorât.

A spus asta fără emoție, ca o simplă constatare a unei realități. Nimeni din încăpere nu a avut vreo reacție. A urmat o tăcere adâncă.

Seniorul Shoichi a rupt-o spunând cu o voioșie prefăcută:

— Și acesta este tânărul care se află în grija ta? E și el bine-venit. Cum îl cheamă?

— Noi îi spunem Takeo, a răspuns Shigeru.

— Se pare că are un auz foarte fin, așa e? a întrebat Masahiro aplecându-se puțin în față.

— Nimic neobișnuit, a spus Shigeru. Toți avem auzul fin când suntem tineri.

— Ridică-te, tinere, mi-a spus Masahiro. După ce m-am ridicat, mi-a studiat fața câteva clipe, apoi a întrebat: Cine e în grădină?

Mi-am încrețit fruntea ca și cum ideea de a-i număra abia atunci îmi venise.

— Doi copii și un câine, m-am hazardat. Un grădinar lângă zid?

— Și câți oameni ai estima că sunt în casă?

Am ridicat ușor din umeri, apoi m-am gândit că e foarte nepoliticos și am încercat s-o dreg, înclinându-mă.

— Peste patruzeci și cinci? Iertați-mă, senior Otori, n-am talente mari.

— Câți sunt, frate? l-a întrebat seniorul Shoichi.

— Cincizeci și trei, cred.

— Impresionant, a spus fratele mai mare, dar i-am auzit oftatul de ușurare.

M-am înclinat iar până la podea și, simțindu-mă mai în siguranță acolo, am rămas jos.

— Am întârziat așa de mult cu problema asta a adopției, Shigeru, fiindcă aveam îndoieli cu privire la starea minții tale. Ni se părea că durerea te-a făcut foarte nesigur.

— În mintea mea nu există nesiguranță, a replicat Shigeru. Nu am copii, iar acum că Takeshi a murit, n-am moștenitori. Am

obligații față de acest băiat și el față de mine, iar acestea trebuie îndeplinite. A fost deja acceptat de cei ai casei și el o consideră căminul lui. Cer ca această situație să fie legalizată, iar el să fie adoptat de către clanul Otori.

— Băiatul ce spune?

— Vorbește, Takeo, m-a îndemnat seniorul Shigeru.

M-am ridicat, cu un nod în gât, copleșit dintr-odată de o mare emoție. Inima mi-a tresărit, ca un cal speriat.

— Îi datorez viața seniorului Otori. El nu-mi datorează nimic. Onoarea pe care mi-o face este mult prea mare pentru mine, dar dacă asta e voința lui — și a luminățiilor voastre — o voi accepta din toată inima. Voi sluji cu credință clanul Otori toată viața mea.

— Atunci așa să fie, a spus seniorul Shoichi.

— Documentele sunt pregătite, a adăugat seniorul Masahiro. Le vom semna imediat.

— Unchii mei sunt foarte îngăduitori și buni, a spus Shigeru. Vă mulțumesc.

— Mai e o problemă, Shigeru, în care avem nevoie de cooperarea ta.

Eu mă aruncasem iarăși la podea. Îmi simțeam inima zbătându-se în gât. Voiam să-l previn în vreun fel, însă nu puteam să vorbesc, desigur.

— Știi de negocierile noastre cu Tohanii. Considerăm că alianța e de preferat războiului. Îți cunoaștem alegerea. Ești încă destul de tânăr ca să te pripești...

— La aproape treizeci de ani, nu mai pot fi numit tânăr. Shigeru a afirmat din nou acest fapt cu calm, ca pe un lucru de necontestat. Și nu doresc deloc război de dragul războiului. Nu am nimic împotriva alianței ca atare. Firea și purtarea Tohanilor în prezent sunt cauza obiecției mele.

Unchii lui nu au dat nici un răspuns la această remarcă, dar atmosfera din încăpere s-a răcit puțin. Nici Shigeru nu a mai spus nimic. Își exprimase destul de clar punctul de vedere — prea clar după gustul unchilor lui. Seniorul Masahiro i-a făcut un semn intendentului, care a bătut încet din palme și, după câteva clipe, a apărut ceaiul, adus de o servitoare ca și invizibilă. Cei trei nobili Otori au băut. Mie nu mi s-a oferit ceai.

— Ei bine, alianța trebuie să meargă înainte, a spus în cele din urmă seniorul Shoichi. Seniorul Iida a propus să fie pecetluită printr-o căsătorie între clanuri. Cel mai apropiat aliat al său, seniorul Noguchi, are o pupilă. Doamna Shirakawa Kaede este numele ei.

Shigeru admira ceașca de ceai, ținând-o la distanță într-o mână. A pus-o cu grijă în fața lui, pe rogojină, și a rămas tăcut, fără să miște un deget.

— Dorința noastră este ca doamna Shirakawa să devină soția ta, a spus seniorul Masahiro.

— Iartă-mă, unchiule, dar n-am nici cea mai mică dorință să mă recăsătoresc. N-am gânduri de însurătoare.

— Noroc că ai rude care se gândesc la ea în locul tău. Această căsătorie este foarte dorită de seniorul Iida. De fapt, de ea depinde alianța.

Seniorul Shigeru s-a înclinat. A urmat încă o tăcere lungă. Am auzit pași care veneau de departe, călcătura înceată, hotărâtă, a doi oameni, dintre care unul căra ceva. Ușa din spatele nostru s-a deschis și un bărbat a trecut pe lângă mine și a căzut în genunchi. În urma lui a venit un servitor care căra o masă de scris lăcuită, cu tuș, pensulă și clei purpuriu pentru peceți.

— A, hârtiile de adopție! a spus cu voioșie seniorul Shoichi. Adu-ni-le.

Secretarul a înaintat în genunchi, iar masa a fost așezată dinaintea nobililor. Apoi secretarul a citit cu glas tare acordul. Limbajul

era înflorit, dar conținutul era destul de simplu. Eram îndreptățit să port numele de Otori și să primesc toate privilegiile unui fiu al casei. Dacă dintr-o căsătorie ulterioară aveau să rezulte copii, drepturile mele urmau să fie egale cu ale lor, dar nu mai mari. În schimb, eu eram de acord să mă port ca un fiu față de seniorul Shigeru, să-i accept autoritatea și să jur credință clanului Otori. Dacă seniorul Shigeru murea fără alt moștenitor legal, eu aveam să-i moștenesc averea.

Seniorii au luat pecețile.

— Căsătoria se va ține în luna a noua, când se termină Sărbătoarea Morților, a spus Masahiro. Seniorul Iida dorește să aibă loc chiar în Inuyama. Familia Noguchi o trimite pe doamna Shirakawa la Tsuwano. O vei întâlni acolo și o vei însoți până în capitală.

În ochii mei, pecețile păreau să atârne în aer, suspendate de o forță supranaturală. Mai era încă timp să vorbesc, să refuz să fiu adoptat în astfel de condiții, să-l avertizez pe seniorul Shigeru de capcana care îi fusese întinsă. Dar n-am spus nimic. Evenimentele scăpaseră de sub controlul omului. Acum eram amândoi în mâinile destinului.

— Punem pecetea, Shigeru? a întrebat Masahiro cu infinită politețe.

Seniorul Shigeru n-a șovăit o clipă.

— Vă rog s-o faceți, a spus el. Accept căsătoria și sunt fericit că pot să vă fiu pe plac.

Astfel pecețile au fost puse și am devenit membru al clanului Otori și fiul adoptiv al seniorului Shigeru. Dar în timp ce pecețile clanului erau apăsate pe documente, amândoi știam că soarta acestuia era hotărâtă.

Când ne-am întors acasă, vestea adoptării mele ajunsese dusă de vânt înaintea noastră și totul era pregătit pentru sărbătorire. Și eu, și seniorul Shigeru aveam motive să nu ne bucurăm chiar din toată inima, însă el părea să fi lăsat deoparte îndoielile pe care le avea cu

privire la căsătorie și arăta sincer mulțumit. Întreaga casă era încântată. Mi-am dat seama că de-a lungul lunilor petrecute alături de ei, ajunsesem să fiu cu adevărat unul de-al lor. Am fost îmbrățișat, mângâiat, înconjurat cu atenții și îndopat cu orez roșu și ceaiul special aducător de noroc al lui Chiyo, făcut din prune sărate și iarbă-de-mare, până m-a durut fața de atâta zâmbit, iar lacrimile pe care nu le vărsasem de durere mi-au umplut ochii de bucurie.

Seniorul Shigeru devenise și mai demn de iubirea și loialitatea mea. Trădarea unchilor săi mă revoltase și eram îngrozit de complotul pe care îl țeseau acum împotriva lui. Mai era și problema bărbatului cu un singur braț. Toată seara am simțit ochii lui Kenji ațintiți asupra mea: știam că aștepta să audă ce aflasem, iar eu ardeam să le spun lui și seniorului Shigeru. Însă la vremea când paturile erau făcute și servitorii se retrăseseră era trecut de miezul nopții și nu mă trăgea inima să stric atmosfera veselă cu vești proaste. M-aș fi dus la culcare fără să spun nimic, dar Kenji, singurul dintre noi care era cu adevărat treaz, m-a oprit când m-am dus să sting felinarul, spunând:

— Mai întâi trebuie să ne spui ce-ai văzut și ai auzit.

— S-o lăsăm pe mâine-dimineață, am zis.

Am văzut privirea lui Shigeru umbrindu-se. M-am simțit cuprins de o imensă tristețe, care m-a trezit de tot din beție.

— De ce s-a speriat calul? a întrebat Kenji.

— Nervozitatea mea a fost de vină. Însă când a sărit în lături, l-am văzut pe omul cu un singur braț.

— Ando. Și eu l-am văzut. Nu știam dacă tu l-ai zărit, n-ai dat nici un semn.

— L-a recunoscut pe Takeo? a întrebat imediat seniorul Shigeru.

— S-a uitat o clipă cu atenție la amândoi, apoi s-a prefăcut că nu-l mai interesați. Dar tocmai faptul că se află aici sugerează că a auzit ceva. Kenji s-a uitat la mine și a continuat: Negustorul ăla ambulant al tău trebuie să fi vorbit!

— Mă bucur că adopția e legală acum, a spus Shigeru. Asta te protejează într-o anumită măsură.

Știam că trebuia să-i spun despre conversația pe care o surprinsesem, dar îmi era greu și numai să vorbesc de josnicia celor care o purtaseră.

— Iertați-mă, senior Otori, am început, i-am auzit pe unchii dumneavoastră vorbind în taină.

— În timp ce numărai — sau numărai greșit — persoanele din casă, presupun, a replicat seniorul. Discutau despre căsătorie?

— Cine urmează să se căsătorească? a întrebat Kenji.

— Se pare că am fost promis în căsătorie pentru a pecetlui alianța cu Tohanii, a răspuns Shigeru. Doamna în cauză este o pupilă a seniorului Noguchi, pe nume Shirakawa.

Kenji a ridicat din sprâncene, dar n-a spus nimic. Shigeru a continuat:

— Unchii mei au spus clar că adopția lui Takeo depinde de această căsătorie. S-a uitat lung în întuneric și a spus încet: Sunt prins între două îndatoriri. Nu le pot îndeplini pe amândouă, dar nici să le calc.

— Takeo ar trebui să ne spună ce au vorbit seniorii Otori, a murmurat Kenji.

Mi-a fost mai ușor să vorbesc cu el.

— Căsătoria este o capcană. E menită să-l trimită pe seniorul Shigeru departe de Hagi, unde popularitatea și opoziția lui față de alianța cu Tohanii ar putea dezbina clanul. Cineva pe nume Arai îl provoacă la luptă pe Iida în apus. Dacă Otorii i s-ar alătura, Iida ar fi prins între ei... M-am întors spre Shigeru. Seniorul Otori știe toate astea?

— Sunt în legătură cu Arai, a spus el. Continuă.

— Doamna Shirakawa are reputația că le aduce bărbaților moartea. Unchii dumneavoastră plănuiesc să...

— Mă omoare? glasul lui Shigeru era indiferent.

— N-ar trebui să raportez un lucru atât de infam, am îngânat cu fața arzând. Ei au fost cei care l-au plătit pe Shintaro.

Afară, greierii țârâiau. Simțeam sudoarea îmbrobonindu-mi fruntea, atât de aproape și liniștită. Era o noapte neagră, fără lună sau stele. Râul mirosea a acru și a nămol, un miros vechi, la fel de vechi ca trădarea.

— Știam că nu mă au la inimă, a spus Shigeru. Dar să-l trimită pe Shintaro împotriva mea! Probabil mă consideră cu adevărat periculos. Mă bătu pe umăr. Am multe pentru care trebuie să-i mulțumesc lui Takeo. Mă bucur că va fi alături de mine în Inuyama.

— Glumești! a exclamat Kenji. Nu poți să-l iei acolo pe Takeo!

— Se pare că trebuie să mă duc și mă voi simți mai în siguranță având-l lângă mine. Oricum, acum e fiul meu. Trebuie să mă însoțească.

— Așadar, ai de gând să te însori cu Shirakawa Kaede?

— O cunoști, Kenji?

— Am auzit de ea. Cine n-a auzit? N-are decât cincisprezece ani și se spune că e foarte frumoasă.

— În cazul acesta, îmi pare rău că nu mă pot însura cu ea, spuse Shigeru pe un ton voios, aproape glumeț. Dar nu va fi nici un rău dacă toată lumea crede că o voi face, cel puțin o vreme. Asta îi va abate atenția lui Iida, iar nouă ne va mai da câteva săptămâni răgaz.

— Ce te împiedică să te recăsătorești? a întrebat Kenji. Adineaori vorbeai despre două îndatoriri între care ești prins. Întrucât ai fost de acord cu căsătoria pentru ca adopția să meargă înainte, înțeleg că pentru tine Takeo e pe primul loc. Doar nu ești deja însurat în secret, nu-i așa?

— Ca și însurat, a recunoscut Shigeru după un moment de tăcere. Există altcineva.

— Vrei să-mi spui cine?

— Am păstrat secretul atât de mult, încât nu știu dacă pot, a răspuns Shigeru. Poate să spună Takeo, dacă știe.

Kenji s-a întors spre mine. Mi-am înghițit nodul din gât și am șoptit:

— Doamna Maruyama?

Shigeru a zâmbit.

— De când știi?

— Din noaptea în care ne-am întâlnit cu doamna la hanul din Chigawa.

Pentru prima dată de când îl cunoșteam, Kenji părea cu adevărat uimit.

— Femeia după care i s-au aprins călcâiele lui Iida și cu care vrea să se însoare? De când durează asta?

— N-ai să mă crezi, a răspuns Shigeru.

— De un an? Doi?

— De când aveam douăzeci de ani.

— Se fac aproape zece ani! Kenji părea la fel de impresionat de faptul că nu știuse nimic despre povestea de dragoste ca de vestea în sine. Încă un motiv să-l urăști pe Iida, a spus el clătinând din cap, cu uimire.

— E mai mult decât iubire, a spus încet Shigeru. Suntem și aliați. Ea împreună cu Arai controlează clanul Seishuu și sud-vestul. Dacă Otorii se unesc cu ei, l-am putea înfrânge pe Iida. S-a oprit, apoi a continuat: Dacă Tohanii pun stăpânire pe domeniul Otorilor, vom vedea aceeași prigoană și cruzime ca aceea de la care l-am salvat eu pe Takeo în Mino. Nu pot să stau deoparte și să mă uit cum Iida își impune voința asupra poporului meu, să-mi văd țara pustiită, satele arse. Unchii mei — Iida însuși — știu că n-aș admite niciodată una ca asta. Așa că au de gând să mă înlăture din scenă. Iida m-a invitat în bârlogul lui, unde aproape sigur plănuiește să fiu ucis. Am de gând să folosesc acest lucru în avantajul meu. La urma urmelor, ce cale mai bună de a pătrunde în Inuyama?

Kenji se uita lung la el, încântat. La lumina felinarului, am văzut zâmbetul sincer al lui Shigeru. Seniorul avea ceva irezistibil. Curajul lui mi-a făcut inima să-mi salte. Am înțeles de ce îl iubeau oamenii.

— Lucrurile astea nu privesc Tribul, a spus în cele din urmă Kenji.

— Am fost sincer cu tine; am încredere că toate astea nu se vor auzi mai departe. Fiica doamnei Maruyama este ținută ostatică de Iida. Pe lângă asta, mai mult decât pentru discreția ta, ți-aș fi recunoscător pentru ajutor.

— Nu te-aș trăda niciodată, Shigeru, însă cum tu însuți spuneai, uneori ne pomenim că avem îndatoriri împărțite. Nu pot să pretind în fața ta că nu fac parte din Trib. Takeo e un Kikuta. Mai devreme sau mai târziu, familia Kikuta îl va revendica. Nu pot face nimic în privința asta.

— Alegerea asta trebuie să o facă Takeo când va veni vremea, a spus Shigeru.

— Am jurat credință clanului Otori, am spus. Nu vă voi părăsi niciodată și voi face tot ce-mi veți cere.

Căci deja mă vedeam în Inuyama, unde seniorul Iida Sadamu pândea după propria podea-privighetoare.

CAPITOLUL ȘASE

Kaede a părăsit castelul Noguchi fără regrete și cu puține speranțe de viitor, dar, cum în cei opt ani cât fusese ostatică la familia Noguchi nu trecuse deloc de zidurile lui și cum avea numai cincisprezece ani, nu putea să nu fie vrăjită de tot ce vedea. Primele câteva mile, ea și doamna Maruyama au fost duse în palanchine de echipe de călători, dar mișcarea legănată o ameți și, la primul popas, insistă să coboare și să meargă pe jos cu Shizuka. Era în toiul verii; soarele era puternic. Shizuka îi legă pe cap o pălărie umbroasă și-i ținu o umbrelă de soare.

— Doamna Shirakawa nu trebuie să apară dinaintea soțului ei tuciurie ca mine, a spus ea chicotind.

Călătoriră până la amiază, se odihniră un timp la un han și, până se făcu seară, mai merseră câteva mile. Când se opriră, Kaede era deja amețită de tot ce văzuse: verdele strălucitor al lanului de orez, la fel de neted și bogat ca blana unui animal; spuma albă împroșcată de râurile care goneau pe lângă drum; munții care se înălțau în fața lor, lanț după lanț, înveșmântați în verdele bogat de vară, țesut cu stacojiul azaleelor sălbatice. Și oamenii de pe drum, de toate felurile și înfățișările: războinici în armură, purtând săbii și călărind cai

iuți; fermieri care cărau tot felul de lucruri pe care ea nu le mai văzuse; care cu boi și cai cu poveri, cerșetori și negustori ambulanți. Ea nu trebuia să se uite la ei, iar ei trebuiau să se închine până la pământ când trecea procesiunea, însă ea furișă spre ei la fel de multe priviri ca și ei spre ea.

Erau întovărășite de suita doamnei Maruyama; șeful însoțitorilor, un bărbat pe nume Sugita, se purta cu doamna la fel de familiar ca un unchi. Kaede descoperi că-i plăcea Sugita.

— Când eram de vârsta ta, îmi plăcea să merg pe jos, spuse doamna Maruyama în timp ce luau masa de seară împreună. Încă mai prefer mersul pe jos, dar, ca să fiu sinceră, mi-e și frică de soare.

Se uită la pielea fără riduri a lui Kaede. Toată ziua fusese bună cu ea, însă Kaede nu putea să uite prima impresie, că femeia mai în vârstă nu o plăcea și că, într-un fel, o jignise.

— Nu călăriți? întrebă Kaede.

Îi invidia pe oamenii care călăreau: păreau atât de puternici și liberi când erau pe cai!

— Uneori călăresc, răspunse doamna Maruyama. Dar când sunt o biată femeie fără apărare, care călătorește prin ținutul Tohanilor, mă las cărată cu palanchinul.

Kaede se uită întrebător la ea.

— Totuși se spune că doamna Maruyama este puternică, murmură ea.

— Când mă aflu printre bărbați, trebuie să-mi ascund puterea, altminteri nu vor șovăi să mă zdrobească.

— N-am mai încălecat de când eram copil, recunoscu Kaede.

— Dar toate fiicele de războinici trebuie să fie învățate să călărească! exclamă doamna Maruyama. Familia Noguchi nu a făcut asta?

— Nu m-au învățat nimic, spuse cu amărăciune Kaede.

— Nici să mânuiești sabia și cuțitul? Nici să tragi cu arcul?

— N-am știut că femeile învață astfel de lucruri.

— În vest, învață.

Urmă o scurtă tăcere. Flămândă dintr-odată, Kaede mai luă puțin orez.

— Familia Noguchi s-a purtat frumos cu tine? întrebă doamna.

— La început nu, deloc. Kaede se simțea sfâșiată între obișnuita ei prudență față de toți cei care îi puneau întrebări și dorința puternică de a se încrede în această femeie, care era din aceeași clasă și care era egala ei. Erau singure în cameră, nepunându-le la socoteală pe Shizuka și slujnica doamnei Maruyama, Sachie, care ședeau atât de liniștite încât Kaede abia dacă știa de prezența lor. După întâmplarea cu străjerul, am fost mutată în reședință.

— Și înainte de asta?

— Am trăit laolaltă cu slujnicele din castel.

— Ce scandalos! spuse doamna Maruyama, cu un glas înverșunat. Cum îndrăznește familia Noguchi? Când ești o Shirakawa... Lăsă privirea în jos și adăugă: Mă tem pentru fiica mea, care e ținută ostatică de seniorul Iida.

— N-a fost atât de rău când eram copil, spuse Kaede. Servitorilor le era milă de mine. Dar când a venit vremea înmuguririi și nu eram nici copil, nici femeie, nimeni nu m-a mai apărat. Până când a trebuit să moară un bărbat...

Spre propria-i uimire, glasul îi tremura. Un val de emoție neașteptată îi umplu ochii de lacrimi. Amintirea o copleși: mâinile bărbatului, umflătura tare a sexului său lipit de ea, cuțitul din mâna ei, sângele, moartea lui în fața ochilor ei.

— Iertați-mă, șopti ea.

Doamna Maruyama se întinse spre ea și îi luă mâna.

— Biata copilă! spuse ea, mângâind degetele lui Kaede. Atâtea biete copile, atâtea fiice sărmane! Măcar de-aș putea să vă eliberez pe toate!

Kaede nu voia decât să plângă în hohote ca să-și descarce inima. Se strădui să-și recapete stăpânirea de sine.

— După aceea, am fost mutată în reședință. Mi s-a dat o servitoare a mea, mai întâi Junko, pe urmă Shizuka. Viața a fost mult mai bună acolo. Trebuia să mă mărit cu un bătrân. Dar acesta a murit, iar eu m-am bucurat. Numai că pe urmă oamenii au început să spună că le aduc moartea celor care mă cunosc și mă doresc.

Auzi icnetul celeilalte femei. O clipă, nu vorbi nici una.

— Nu vreau să provoc moartea nici unui bărbat, spuse Kaede cu glas coborât. Mi-e frică de căsătorie. Nu vreau ca seniorul Otori să moară din pricina mea.

Doamna Maruyama răspunse cu un glas slab.

— Nu trebuie să spui asemenea lucruri, nici măcar să le gândești.

Kaede se uită la ea. La lumina lămpii, fața îi părea dintr-odată foarte neliniștită.

— Sunt foarte obosită, continuă doamna. Iartă-mă dacă nu mai stau de vorbă în seara asta. La urma urmelor, mai avem multe zile de drum.

A strigat-o pe Sachie. Tăvile de mâncare au fost scoase din cameră, iar paturile făcute.

Shizuka a însoțit-o pe Kaede la latrină și, după ce a terminat, a spălat-o pe mâini.

— Ce-am spus de am supărat-o? întrebă Kaede în șoaptă. N-o înțeleg: acum e prietenoasă, acum se uită la mine de parcă aș vrea s-o otrăvesc.

— Toate astea sunt în închipuirea dumneavoastră, spuse Shizuka voioasă. Doamna Maruyama ține foarte mult la dumneavoastră. Lăsând la o parte toate celelalte, după fiica ei sunteți cea mai apropiată rudă a sa pe linie femeiască.

— Zău? răspunse Kaede și, când Shizuka dădu din cap cu putere, întrebă: E așa de important lucrul ăsta?

— Dacă lor li se întâmplă ceva, dumneavoastră sunteți cea care va moșteni Maruyama. Nimeni nu v-a spus asta, pentru că Tohanii încă mai trag nădejde să pună mâna pe domeniu. Ăsta e unul dintre temeiurile pentru care Iida a stăruit să mergeți ca ostatică la familia Noguchi.

Cum Kaede nu spuse nimic, Shizuka vorbi mai departe:

— Stăpâna mea e chiar mai importantă decât crede ea.

— Nu râde de mine! Mă simt pierdută în această lume. Mă simt de parcă n-aș ști nimic.

Kaede se duse la culcare cu gândurile tulburi. Își dădu seama că și doamna Maruyama se perpeli toată noaptea, iar dimineață fața frumoasă a acesteia era obosită și trasă. Însă îi vorbi cu bunătate lui Kaede și, când porniră la drum, porunci să i se aducă un cal murg, blând. Sugita o urcă în șa și, la început, unul dintre bărbați merse în față, ținând calul de căpăstru. Kaede își aduse aminte de poneii pe care îi călărise în copilărie și îndemânarea începu să-i revină. Shizuka nu vru să o lase să meargă călare toată ziua, spunând că aveau să o doară prea tare mușchii și o să fie prea obosită, însă ei îi plăcu foarte mult senzația de a fi călare și abia aștepta să încalece iar. Pasul calului o mai liniști puțin și o ajută să-și facă ordine în gânduri. Cel mai mult o îngrozeau lipsa ei de educație și necunoașterea lumii în care intra. Era un pion pe tabla marelui joc pe care îl practicau comandanții supremi, dar își dorea să fie mai mult decât atât, să înțeleagă mutările și să-l joace ea însăși.

Se întâmplară două lucruri care o tulburară și mai mult. Într-o după-amiază, se opriseră pentru odihnă la o oră neobișnuită, la o răscruce de drumuri, când li se alătură un mic grup de călăreți care veneau din sud-vest, aproape ca și cum ar fi fost o întâlnire aranjată dinainte. Shizuka dădu fuga să-i salute în felul ei obișnuit, dornică să știe de unde veneau și ce bârfe aduceau. Kaede, uitându-se într-o doară, o văzu vorbind cu unul dintre bărbați. El se aplecă mult în șa să-i spună ceva; Shizuka dădu din cap cu multă seriozitate, apoi

lovi calul cu palma peste crupă. Acesta făcu un salt înainte, se auzi un hohot de râs al bărbaților, urmat de chicotitul ascuțit al Shizukăi, însă în clipa aceea lui Kaede i se păru că vede ceva nou la fata care-i devenise slujnică, o ardoare care o nedumeri.

În restul zilei, Shizuka a fost ca de obicei, minunându-se de frumusețile peisajului de țară, culegând mănunchiuri de flori de câmp, schimbând salutări cu toată lumea pe care o întâlnea, însă când făcură popas în acea seară, când intră în cameră, Kaede o găsi pe Shizuka vorbind serioasă cu doamna Maruyama, nu ca o slujnică, ci șezând genunchi lângă genunchi, ca o egală.

Conversația lor se îndreptă imediat spre vreme și planul pentru a doua zi, dar Kaede avu un sentiment de trădare. Shizuka îi spusese: *Cei ca mine nu se prea întâlnesc cu oameni ca ea.* Însă era limpede că între ele exista o legătură despre care ea nu știuse nimic. Asta o făcu bănuitoare și puțin geloasă. Ajunsese să depindă de Shizuka și nu voia să o împartă cu alții.

Căldura crescu și călătoria deveni mai supărătoare. Într-o zi, pământul se cutremură de mai multe ori, sporind neliniștea lui Kaede. Dormi prost, tulburată atât de îndoieli, cât și de purici și alte insecte de noapte. Își dorea ca acea călătorie să se sfârșească și totuși îi era groază de momentul sosirii. În fiecare zi, lua hotărârea s-o ia la întrebări pe Shizuka, dar în fiecare seară ceva o reținea. Doamna Maruyama continua să se poarte prietenos cu ea, însă Kaede nu avea încredere în ea și răspundea cu prudență și rezervă. După aceea, se simțea nepoliticoasă și copilăroasă. Pofta de mâncare îi dispăru iar.

Shizuka o dojeni seara la baie.

— Vi se văd toate oasele, doamnă. Trebuie să mâncați! Ce-o să creadă soțul dumneavoastră?

— Să nu-mi vorbești despre soțul meu! spuse iute Kaede. Nu-mi pasă ce crede el. Poate nu o să-i placă deloc cum arăt și o să mă lase în pace!

Pe urmă se rușină iar de vorbele copilăroase.

În cele din urmă, ajunseră în cetatea de munte Tsuwano, străbătând trecătoarea îngustă la asfințit, când lanțurile muntoase se profilau deja negre pe soarele ce apunea. Vântul adia peste ogoarele de orez, unduindu-le ca niște valuri, lotușii își ițeau frunzele uriașe, verzi ca jadul, iar de jur împrejur florile de câmp izbucneau într-o dezlănțuire de culori. Ultimele raze ale soarelui preschimbau albul zidurilor cetății în roz-auriu.

— Locul acesta pare fericit! nu putu să nu exclame Kaede.

Doamna Maruyama, care călărea chiar în fața ei, se întoarse în șa.

— Nu mai suntem în ținutul Tohanilor. De aici începe feuda Otorilor, spuse ea. Aici îl vom aștepta pe seniorul Shigeru.

În dimineața următoare, Shizuka aduse veșminte ciudate în locul chimonourilor obișnuite ale lui Kaede.

— Trebuie să învățați cum se mânuiește sabia, doamnă, spuse ea, arătându-i lui Kaede cum să îmbrace hainele, apoi se uită la ea, mulțumită. De n-ar fi părul, doamna Kaede ar putea trece drept băiat, spuse ea, dându-i la o parte de pe față părul bogat și legându-l la spate cu șnururi din piele.

Kaede își trecu mâinile peste trup. Veșmintele erau aspre, largi, din cânepă vopsită în culori închise. Nu mai purtase asemenea straie. Îi ascundeau formele și o făceau să se simtă liberă.

— Cine spune că trebuie să învăț?

— Doamna Maruyama. Vom sta aici mai multe zile, poate o săptămână, până sosește familia Otori. Doamna vrea să aveți o îndeletnicire și să nu vă frământați.

— E foarte bună, răspunse Kaede. Cine o să mă învețe?

Shizuka chicoti și nu răspunse. O duse pe Kaede peste drum, într-o clădire lungă și joasă, cu podea de lemn. Acolo și-au scos sandalele și au încălțat cizme despicate la vârf. Shizuka i-a dat lui Kaede

o mască pentru a-și apăra fața și, dintr-un rastel de pe perete, coborî doi pari lungi de lemn.

— A învățat doamna vreodată să lupte cu acești pari?

— În copilărie, desigur, răspunse Kaede. Aproape imediat după ce am învățat să merg.

— Atunci vă veți aminti aceste exerciții.

Shizuka îi dădu un par lui Kaede și, ținându-l bine pe celălalt cu ambele mâini, execută o serie de mișcări grațioase, parul despicând aerul atât de repede încât nici nu-l puteai urmări.

— Nu așa de bine, recunoscu Kaede, uimită.

N-ar fi zis că Shizuka poate să ridice parul, darămite să-l mânuiască cu atâta măiestrie și forță.

Shizuka chicoti iar, preschimbându-se sub ochii lui Kaede din războinicul încordat în slujnica zăpăcită.

— Doamna Kaede va deprinde iar toate astea. Să începem!

Lui Kaede i se făcu frig, în ciuda căldurii dimineții de vară.

— Tu ești profesoara?

— O, eu mă pricep doar puțin. Probabil că tot atât știți și dumneavoastră. Nu cred că aș putea să vă învăț ceva.

Însă deși Kaede descoperi că într-adevăr își amintea mișcările, că avea o anumită îndemânare înnăscută și avantajul înălțimii, măiestria Shizukăi întrecea cu mult tot ce putea să facă ea. La sfârșitul dimineții, era istovită, lac de sudoare și clocotind de ațâțare. Shizuka, slujnica gata să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a o mulțumi pe Kaede, nu avea pic de milă ca profesoară. Fiecare lovitură trebuia să fie perfect executată: de fiecare dată când Kaede credea că în sfârșit găsise ritmul, Shizuka o oprea și îi atrăgea politicos atenția că nu-și ținea echilibrul pe piciorul care trebuie, sau că se lăsase descoperită în fața unei lovituri neașteptate și mortale, dacă s-ar fi luptat cu sabia. În cele din urmă, dădu semnalul de sfârșit, puse parii la loc în rastel, scoase măștile și o șterse pe Kaede pe față cu un prosop.

— A fost bine, spuse ea. Doamna Kaede are multă îndemânare. În scurtă vreme, vom recâștiga anii pierduți.

Activitatea fizică, uimirea de a descoperi talentul Shizukăi, căldura dimineții, veșmintele neobișnuite, toate laolaltă năruiră stăpânirea de sine a lui Kaede. Apucă prosopul și își îngropă fața în el, plângând cu sughițuri.

— Doamnă, șopti Shizuka, nu plângeți, doamnă. N-aveți de ce să vă temeți.

— Cine ești, de fapt? strigă Kaede. De ce te prefaci că ești ce nu ești? Mi-ai spus că nu o cunoști pe doamna Maruyama!

— Aș vrea să vă pot spune totul, dar încă nu e cu putință. Însă rolul meu aici este să vă apăr. Arai m-a trimis în acest scop.

— Îl cunoști pe Arai? Înainte ai spus doar că ești din orașul lui.

— Da, dar nu ne leagă numai asta. Are cel mai adânc respect pentru dumneavoastră și consideră că vă este îndatorat. Când seniorul Noguchi l-a exilat, mânia lui a fost fără margini. S-a simțit insultat de neîncrederea lui Noguchi, precum și de purtarea acestuia față de dumneavoastră. Când a auzit că urmează să fiți trimisă la Inuyama pentru a vă căsători, a făcut în așa fel încât să vă însoțesc.

— De ce? Mă paște vreun pericol acolo?

— Inuyama este un loc periculos. Cu atât mai mult acum când Cele Trei Țări sunt în pragul războiului. Odată ce alianța cu Otorii va fi pecetluită prin căsătoria cu dumneavoastră, Iida se va bate cu clanul Seishuu de la apus.

În camera goală, soarele cădea pieziș prin praful ridicat de picioarele lor. Dincolo de ferestrele zăbrelite, Kaede auzea apa curgând în canale, strigătele vânzătorilor ambulanți, râsul copiilor. Lumea asta părea foarte simplă și deschisă, fără nici unul dintre secretele murdare din spatele lumii ei.

— Sunt doar un pion pe o tablă de șah, spuse ea cu amărăciune. Mă veți sacrifica la fel de repede ca Tohanii.

— Ba nu, Arai și cu mine suntem slujitorii dumneavoastră, doamnă. El a jurat să vă apere, iar eu mă supun lui.

Shizuka zâmbi și fața i se însufleți dintr-odată de pasiune.

Sunt iubiți, se gândi Kaede și simți iarăși un junghi de gelozie că trebuia s-o împartă pe Shizuka cu altcineva. Vru să întrebe: *Cum e cu doamna Maruyama? Care e rolul ei în acest joc? Și ce e cu bărbatul cu care urmează să mă mărit?* Dar se temu de răspuns.

— E prea cald ca să mai exersăm azi, spuse Shizuka, luând prosopul de la Kaede și ștergându-și ochii. Mâine, am să vă învăț să mânuiți cuțitul. După o scurtă pauză, adăugă: Să nu vă schimbați purtarea față de mine. Sunt doar slujnica dumneavoastră, nimic mai mult.

— Ar trebui să-mi cer scuze pentru dățile când m-am purtat urât cu tine, spuse stânjenită Kaede.

— N-ați făcut-o niciodată! zise Shizuka râzând. Mai curând ați fost mult prea îngăduitoare. Nu v-o fi învățat nimic familia Noguchi, dar cel puțin n-ați învățat cruzimea de la ei.

— Am învățat să brodez, spuse Kaede, dar cu acul nu poți să omori pe nimeni.

— Ba poți, zise cu degajare Shizuka. Într-o bună zi, am să vă învăț.

Timp de o săptămână, așteptară în cetate sosirea familiei Otori. Vremea deveni mai apăsătoare și mai sufocantă. În fiecare noapte, în jurul piscurilor se adunau nori de furtună, iar în depărtare fulgerele șfichiuiau cerul, dar nu ploua. Kaede învăța în fiecare zi să lupte cu sabia și cuțitul, începând din zori, înainte să se lase căldura cea mare, și se antrenau trei ceasuri neîntrerupte, cu sudoarea curgându-i de pe față și de pe corp.

În cele din urmă, la sfârșitul unei dimineți, în timp ce se spălau pe față cu apă rece, peste zgomotele obișnuite ale străzii se auziră tropot de cai și lătrat de câini.

Shizuka îi făcu semn lui Kaede să vină la fereastră.

— Priviți! Au sosit! Familia Otori e aici!

Kaede se uită printre zăbrele. Grupul călăreților se apropia iute. Cei mai mulți purtau coifuri și armură, dar într-o margine călărea un bărbat cu capul descoperit, nu cu mult mai mare decât ea. Îi văzu pomeții proeminenți, luciul mătăsos al părului.

— Acela e seniorul Shigeru?

— Nu, răspunse Shizuka, râzând. Seniorul Shigeru merge în față. Tânărul este pupilul lui, seniorul Takeo.

Accentuă cuvântul *senior* într-un fel ironic, pe care Kaede avea să și-l amintească mai târziu, dar la vremea respectivă nici nu-l băgă în seamă, deoarece băiatul, de parcă și-ar fi auzit numele rostit, întoarse capul și se uită spre ea.

Ochii lui sugerau trăiri profunde, gura îi era senzuală, iar ea citi în trăsăturile lui atât vigoare, cât și tristețe. Ceva în ea se aprinse, un fel de curiozitate amestecată cu dorință, un sentiment pe care nu-l știa.

Bărbații își continuară drumul. Când băiatul dispăru din vedere, Kaede simți că pierduse o parte din ea. O urmă pe Shizuka înapoi la han ca o somnambulă. Când ajunseră acolo, tremura ca de friguri. Shizuka, interpretând total greșit, căută să o liniștească.

— Seniorul Otori e un om bun, doamnă. Nu trebuie să vă fie frică. Nimeni nu vă va face rău.

Kaede nu spuse nimic, neîndrăznind să deschidă gura, căci singurul cuvânt pe care îi venea să-l rostească era numele *Takeo.*

Shizuka încercă să o facă să mănânce — mai întâi supă ca să se încălzească, apoi tăiței reci ca să se răcorească —, dar ea nu putu să înghită nimic. Shizuka o convinse să se întindă în pat. Kaede dârdâia sub plapumă, cu ochii lucioși, pielea uscată, propriul trup la fel de imprevizibil pentru ea ca un șarpe.

Tunetele bubuiau în munți și aerul era umed.

Speriată, Shizuka trimise după doamna Maruyama. Când aceasta intră în cameră, un bătrân o urmă.

— Unchiule! îl întâmpină Shizuka încântată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă doamna Maruyama, îngenunchind lângă Kaede și punând mâna pe fruntea ei. Arde; probabil că a răcit.

— Ne antrenam, explică Shizuka. Am văzut familia Otori sosind și doamna Kaede parcă a fost apucată dintr-odată de friguri.

— Poți să-i dai ceva, Kenji? întrebă doamna Maruyama.

— Îi este groază de măritiș, spuse încet Shizuka.

— De friguri pot să tămăduiesc, dar de asta nu, zise bătrânul. O să pun la fiert niște plante. Ceaiul o va liniști.

Kaede zăcea nemișcată, cu ochii închiși. Îi auzea limpede, dar parcă vorbeau din altă lume, una din care fusese smulsă în clipa în care ochii ei îi întâlniseră pe ai lui Takeo. Se trezi din toropeală ca să bea ceaiul, Shizuka sprijinindu-i capul ca unui copil, apoi ațipi la loc. O deșteptă tunetul care se rostogolea în vale. Furtuna se dezlănțui în cele din urmă și ploaia răpăia pe olane și inunda caldarâmul. Visa adânc, însă în clipa când deschise ochii, visul se destrămă și îi rămase în minte înțelegerea lucidă a faptului că ceea ce simțea ea era iubire.

A fost uimită, apoi înveselită, apoi înspăimântată. La început se gândi că o să moară dacă îl vede. Se dojeni cu asprime: cum să se fi îndrăgostit de pupilul bărbatului cu care urma să se mărite. Pe urmă se gândi: care căsătorie? Nu putea să se mărite cu seniorul Otori. Nu avea să se mărite decât cu Takeo. Pe urmă se pomeni râzând de propria-i prostie. De parcă se căsătorea cineva din dragoste. *Viața mea e un dezastru*, se gândi ea, ca în clipa următoare să-și spună: *Cum poate să fie un dezastru acest sentiment?*

Când Shizuka se întoarse, Kaede susținu cu tărie că își revenise. Într-adevăr, febra îi scăzuse, înlocuită de o înfrigurare care îi făcea ochii să ardă și pielea să strălucească.

— Sunteți mai frumoasă ca niciodată! exclamă Shizuka în timp ce o îmbăie și o îmbrăcă în veșmintele pregătite pentru logodnă — prima întâlnire cu viitorul ei soț.

Doamna Maruyama o întâmpină îngrijorată, întrebând-o de sănătate, și află cu ușurare că se făcuse bine. Însă, pe când o urma în cea mai bună cameră din han, care fusese pregătită pentru seniorul Otori, Kaede își dădu seama că doamna era neliniștită.

Când servitorii deschiseră ușile glisante, îi auzi pe bărbați venind, dar, la vederea ei, tăcură. Se înclină până la podea, conștientă de privirea lor, neîndrăznind să se uite la vreunul dintre ei. Inima ei o luă la galop și își simți pulsul zvâcnind în tot trupul.

— Aceasta este doamna Shirakawa Kaede, spuse doamna Maruyama.

Kaede se gândi că glasul ei era rece și se întrebă iar cu ce o supărase atât de tare.

— Doamnă Kaede, te prezint seniorului Otori Shigeru, continuă doamna Maruyama, cu o voce atât de slabă acum încât abia se auzi.

Kaede se ridică.

— Senior Otori, murmură ea și ridică ochii spre fața bărbatului cu care trebuia să se mărite.

— Doamnă Shirakawa, răspunse el cu multă politețe. Am auzit că ați fost bolnavă. V-ați făcut bine?

— Sunt foarte bine, vă mulțumesc.

Îi plăcea chipul lui, în ochi i se vedea bunătatea. *Își merită reputația,* se gândi ea. *Dar cum să mă mărit cu el?* Își simți obrajii îmbujorându-se.

— Plantele acelea nu dau niciodată greș, spuse bărbatul care ședea la stânga lui. Ea recunoscu glasul bătrânului care pusese să i se facă ceaiul, omul pe care Shizuka îl numise unchi. S-a dus vestea că doamna Shirakawa e foarte frumoasă, însă realitatea întrece reputația, continuă el.

Doamna Maruyama spuse:

— O măgulești, Kenji! Dacă o fată nu e frumoasă la cincisprezece ani, nu va mai fi niciodată.

Kaede simți că se îmbujoră și mai tare.

— V-am adus daruri, spuse seniorul Otori. Ele pălesc pe lângă frumusețea dumneavoastră, dar vă rog să le acceptați ca pe un simbol al profundului meu respect și al devotamentului clanului Otori. Takeo!

Lui Kaede i se păru că el rostise cuvintele cu indiferență, chiar cu răceală, și bănui că acestea aveau să fie mereu sentimentele lui față de ea.

Băiatul se ridică și înaintă, aducând o tavă lăcuită. Pe ea erau pachete învelite în mătase de un roz-deschis, purtând însemnul Otorilor. Îngenunchind dinaintea lui Kaede, i-o oferi.

Ea se înclină în semn de mulțumire.

— Acesta este pupilul și fiul adoptiv al seniorului Otori, spuse doamna Maruyama. Seniorul Otori Takeo.

Kaede nu îndrăzni să se uite la fața lui. Își îngădui, în schimb, să-i privească mâinile. Erau suple, cu degete lungi și frumos modelate. Pielea avea o culoare între miere și ceai, iar unghiile aveau o tentă ușor liliachie. Simți tăcerea din el, de parcă asculta, asculta mereu.

— Senior Takeo, șopti ea.

El nu era încă un bărbat ca aceia de care se temea și pe care îi ura. Era de vârsta ei, părul și pielea lui aveau aceeași amprentă a tinereții. Curiozitatea vie pe care o simțise înainte îi reveni. Dorea să știe totul despre el. De ce îl adoptase seniorul Otori? Cine era el în realitate? Ce pățise de era atât de trist? Și de ce avea ea impresia că el îi auzea glasul inimii?

— Doamnă Shirakawa. Vocea lui era joasă, cu accent răsăritean.

A trebuit să se uite la el. Ridică ochii și îi întâlni privirea. El se uită lung la ea, aproape nedumerit, iar ea simți ceva făcând un salt între ei, ca și cum s-ar fi atins în ciuda spațiului care-i despărțea.

Ploaia se oprise ceva mai devreme, dar acum începu iar cu un răpăit asurzitor, care aproape le îneca glasurile. Se stârnise și vântul, făcând flăcările felinarelor să pâlpâie și umbrele lor să danseze pe pereți.

De-aș rămâne pururi aici, se gândi Kaede.

Doamna Maruyama spuse tăios:

— V-ați întâlnit, dar nu ați fost prezentați: acesta este Muto Kenji, un bun prieten al seniorului Otori și învățătorul seniorului Takeo. O va ajuta pe Shizuka să te instruiască.

— Domnule, îl salută Kaede, uitându-se la el pe sub gene.

El o privea cu o admirație fățișă, clătinând ușor din cap, parcă a neîncredere. *Pare un bătrân de treabă,* se gândi Kaede, iar apoi își spuse: *Dar nici nu e atât de bătrân!* Fața lui părea să se schimbe în fața ochilor ei.

Simți podeaua de sub ea mișcându-se foarte ușor. Nimeni nu mai rosti o vorbă, doar afară cineva scoase un strigăt de uimire. Apoi nu se mai auziră decât vântul și ploaia.

O străbătu un fior. Nu trebuia să lase să i se vadă sentimentele. Nimic nu era ce părea.

CAPITOLUL ŞAPTE

După adopţia mea oficială, am început să mă văd mai mult cu tinerii de vârsta mea din familiile războinicilor. Ichiro era foarte căutat ca învăţător şi, întrucât mă învăţase deja istorie, religie şi literatură clasică, a fost de acord să predea şi altor elevi. Printre aceştia era Miyoshi Gemba, care, împreună cu fratele său mai mare, Kahei, avea să devină unul dintre cei mai apropiaţi prieteni şi aliaţi ai mei. Gemba era cu un an mai mare decât mine. Kahei era deja trecut de douăzeci de ani, prea în vârstă pentru a fi instruit de Ichiro, însă îl ajuta să-i înveţe pe tineri arta războiului.

Aşa că acum mă alăturam bărbaţilor din clan, în sala mare de peste drum de castel, unde ne luptam cu pari şi studiam alte arte marţiale. În partea sudică, adăpostită, a sălii era un câmp întins pentru echitaţie şi tras cu arcul. Deşi trăgeam cu arcul la fel de prost ca înainte, cu parul şi cu sabia mă descurcam destul de bine. În fiecare dimineaţă, după două ore de exersat scrierea cu Ichiro, călăream cu câţiva bărbaţi pe străzile şerpuitoare ale cetăţii şi mă antrenam asiduu patru sau cinci ore.

La sfârşitul după-amiezii, mă întorceam la Ichiro cu ceilalţi elevi ai lui şi ne căzneam să ţinem ochii deschişi în timp ce el încerca să

ne învețe principiile Kung Tzu și istoria celor Opt Insule. Solstițiul de vară și Sărbătoarea Stelei Țesătoare au trecut și au început zilele foarte călduroase. Anotimpul ploios se încheiase, dar vremea rămăsese foarte umedă și furtuni puternice amenințau să izbucnească. Fermierii preziceau pesimiști un sezon al taifunurilor mai rău decât de obicei.

Au continuat și lecțiile mele cu Kenji, dar noaptea. El se ținea departe de sala clanului și mă prevenea să nu-mi dezvălui talentele caracteristice Tribului.

— Războinicii cred că e vrăjitorie, mi-a spus el. Te vor disprețui pentru asta.

Am ieșit multe nopți afară cu el și am învățat să mă deplasez nevăzut prin cetatea adormită. Relația noastră era ciudată. Nu aveam deloc încredere în el la lumina zilei. Fusesem adoptat de Otori și le dăruisem inima mea. Nu voiam să mi se aducă aminte că sunt un intrus, o ciudățenie chiar. Dar noaptea era altfel. Talentele lui Kenji erau inegalabile. Voia să mi le împărtășească, iar eu eram dornic să le învăț — în parte de dragul lor, fiindcă împlineau o nevoie ascunsă care s-a născut în mine, și în parte fiindcă știam ce multe trebuia să învăț, dacă aveam să înfăptuiesc vreodată voia seniorului Shigeru. Deși nu îmi vorbise încă despre asta, nu-mi venea în minte nici un alt motiv pentru care mă salvase din Mino. Urma să merg cu el la Inuyama. Ce alt scop putea să existe dacă nu să-l ucid pe Iida?

Majoritatea băieților m-au acceptat de dragul lui Shigeru și mi-am dat seama cât de mult îl respectau ei și tații lor. Însă fiii lui Masahiro și Shoichi mi-au dat de furcă, mai ales fiul cel mare al lui Masahiro, Yoshitomi. Am ajuns să-i urăsc la fel de mult ca pe tații lor și-i disprețuiam pentru aroganța și nechibzuința lor. Ne luptam adesea cu parii. Știam că aveau de gând să mă ucidă. Odată Yoshitomi m-ar fi ucis dacă nu mi-aș fi folosit într-o clipită al doilea sine ca să-i abat atenția. Nu m-a iertat niciodată pentru asta și de multe ori

mi-a şoptit insulte: *Vrăjitorule! Trişorule!* De fapt, nu mă temeam atât că o să mă ucidă, cât că va trebui să-l ucid eu, apărându-mă sau din greşeală. Acest lucru m-a făcut fără doar şi poate să mânuiesc mai bine sabia, însă m-am simţit uşurat când a venit vremea de plecare fără să se fi vărsat sânge.

Nu era o perioadă bună pentru călătorie, fiind cele mai fierbinţi zile ale verii, însă trebuia să ajungem în Inuyama înainte să înceapă Sărbătoarea Morţilor. N-am luat-o direct pe drumul mare prin Yamagata, ci ne-am dus în sud la Tsuwano, acum oraşul-avanpost al feudei Otorilor, pe drumul spre apus, unde aveam să ne întâlnim cu suita miresei şi unde urma să aibă loc logodna. De acolo aveam să trecem în teritoriul Tohanilor şi, la Yamagata, să o luăm pe drumul de poştă.

Călătoria până la Tsuwano a fost plăcută, în ciuda căldurii, şi lipsită de evenimente. Eram departe de lecţiile lui Ichiro şi de ritmul intens al antrenamentelor. Drumul călare alături de Shigeru şi Kenji era ca o vacanţă şi, preţ de câteva zile, toţi am dat impresia că am lăsat la o parte presimţirile rele cu privire la ce ne aştepta. Ploaia se ţinea la distanţă, deşi fulgerele săgetau toată noaptea văzduhul în jurul munţilor, colorând norii în indigo, iar frunzişul pădurilor ne înconjura ca o mare verde.

Am intrat în Tsuwano la amiază, după ce ne sculaserăm în zori pentru ultima parte a călătoriei. Mi-a părut rău că am ajuns, ştiind că asta însemna sfârşitul micilor plăceri ale călătoriei noastre lipsite de griji. Nu bănuiam ce avea să le ia locul. Tsuwano cânta de apă, străzile lui fiind străjuite de canale care forfoteau de crapi roşii şi aurii. Nu eram departe de han când, pe neaşteptate, peste susurul apei şi freamătul oraşului, mi-am auzit limpede numele rostit de o femeie. Glasul venea dintr-o clădire lungă şi joasă, cu ziduri albe şi ferestre zăbrelite, un fel de sală de lupte. Ştiam că înăuntru sunt două femei, dar nu le vedeam, şi m-am întrebat în treacăt de ce erau acolo şi de ce una dintre ele mi-a rostit numele.

Când am ajuns la han, am auzit aceeași femeie vorbind în curte. Mi-am dat seama că era servitoarea doamnei Shirakawa și am aflat că doamna era bolnavă. Kenji s-a dus la ea și s-a întors dornic să-i descrie pe larg frumusețea, dar s-a dezlănțuit furtuna și m-am temut că tunetele vor neliniști caii, așa că am plecat în grabă la grajduri fără să-l ascult. Nu voiam să aud despre frumusețea ei. Dacă m-am gândit cât de cât la ea, am făcut-o cu aversiune, din cauza rolului pe care urma să-l joace în capcana întinsă lui Shigeru.

După un timp, Kenji m-a ajuns din urmă la grajduri și a adus-o și pe servitoare. Părea o fată drăguță, prietenoasă și zăpăcită, dar până să-mi zâmbească larg, într-un fel mai puțin respectuos, și să mi se adreseze cu „vere" am recunoscut-o ca fiind membră a Tribului.

Și-a arătat mâinile, comparându-le cu ale mele.

— Și eu sunt o Kikuta, dinspre mamă. Dar Muto dinspre tată. Kenji e unchiul meu.

Mâinile noastre aveau aceeași formă, cu degete lungi și linia dreaptă de-a curmezișul palmei.

— Asta e singura trăsătură pe care am moștenit-o, a spus ea cu mâhnire. În rest sunt o Muto pură.

Asemenea lui Kenji, avea talentul să-și schimbe înfățișarea, astfel încât nu erai niciodată sigur că o recunoști. La început, am crezut că e foarte tânără; în realitate, avea aproape treizeci de ani și doi fii.

— Doamna Kaede e puțin mai bine, i-a spus ea lui Kenji. Ceaiul dumitale a ajutat-o să doarmă, iar acum ține morțiș să se ridice din pat.

— Ai muncit-o prea tare, a spus Kenji, rânjind. La ce te gândeai, pe căldura asta? Shizuka o învață pe doamna Shirakawa să mânuiască sabia, mi-a spus el. Poate să te învețe și pe tine. Pe ploaia asta, o să stăm aici multe zile. Apoi îi zise Shizukăi: Ai putea să-l înveți să fie neîndurător. Cruzimea e tot ce-i lipsește.

— Asta e greu de învățat, a spus Shizuka. Ori o ai, ori nu.

— Ea o are, mi-a spus Kenji. Pune-te bine cu ea!

N-am răspuns. Mă cam irita faptul că Kenji i-a dezvăluit Shizukăi slăbiciunea mea, imediat ce ne-am cunoscut. Stăteam sub streșinile grajdului, în timp ce ploaia răpăia pe caldarâmul din fața noastră, iar în spate caii băteau din picioare.

— O apucă des frigurile astea? a întrebat Kenji.

— Nu chiar. Sunt primele de felul ăsta. Dar nu e puternică. Nu mănâncă mai deloc; doarme prost. Se frământă din cauza căsătoriei și a familiei ei. Mama ei e pe moarte și n-a mai văzut-o de când avea șapte ani.

— Ai ajuns să ții la ea, a spus Kenji zâmbind.

— Da, cu toate că am venit la ea numai fiindcă m-a rugat Arai.

— N-am văzut niciodată o fată mai frumoasă, a recunoscut Kenji.

— Unchiule! Ți-a căzut cu tronc!

— Probabil că îmbătrânesc, a spus el. Situația ei mă înduioșează. Indiferent cum ies lucrurile, ea va fi cea care pierde.

Un tunet a bubuit puternic deasupra noastră. Caii au lovit cu copitele și au tras de căpestre. Am fugit să-i liniștesc. Shizuka s-a întors la han, iar Kenji a plecat să caute baia. Nu i-am mai văzut decât seara.

Mai târziu, îmbăiați și înveșmântați în chimonouri de ceremonie, l-am însoțit pe seniorul Shigeru la prima întâlnire cu viitoarea lui soție. Aduseserăm daruri și le-am scos din lăzi împreună cu vasele lăcuite pe care le căram cu noi. Cred că o logodnă ar trebui să fie un prilej de fericire, deși n-am mai fost la nici una. Poate pentru mireasă este un răstimp de neliniște. Însă această mireasă mi s-a părut că e plină de încordare și presimțiri rele.

Doamna Maruyama ne-a întâmpinat de parcă am fi fost doar niște cunoștințe întâmplătoare, dar ochii n-au părăsit mai deloc chipul lui Shigeru. Mi s-a părut că îmbătrânise de când o cunoscusem în Chigawa. Era tot frumoasă, însă suferința îi brăzdase fața cu

riduri fine. Și ea, și Shigeru păreau reci unul cu celălalt și cu toată lumea, mai ales cu doamna Shirakawa.

Frumusețea acesteia ne-a redus la tăcere. În ciuda entuziasmului de mai devreme al lui Kenji, am fost total nepregătit pentru asta. M-am gândit atunci că înțeleg suferința doamnei Maruyama: cel puțin o parte din ea trebuia să fie din gelozie. Cum ar putea refuza vreun bărbat să stăpânească o așa frumusețe? Nimeni nu-l putea condamna pe Shigeru dacă o accepta: își îndeplinea datoria față de unchii săi și condițiile alianței. Dar căsătoria avea să o lipsească pe doamna Maruyama nu doar de bărbatul pe care îl iubea de mulți ani, ci și de cel mai puternic aliat al ei.

Încordarea din cameră mă făcea să mă simt stânjenit și deloc în largul meu. Am văzut durerea pe care răceala doamnei Maruyama i-o pricinuia lui Kaede, am văzut sângele urcându-i în obraji și făcându-i pielea mai frumoasă ca niciodată. Ea nu se uita la nici unul dintre noi, ci stătea cu ochii plecați. M-am gândit: *E atât de tânără și îngrozită.* Atunci a ridicat ochii și s-a uitat o clipă la mine. Parcă era o persoană care se îneca în râu și am simțit că dacă întindeam mâna aș fi salvat-o.

— Așadar, Shigeru, ai de ales între cea mai puternică femeie din Cele Trei Țări și cea mai frumoasă, a spus mai târziu Kenji, în timp ce stăteam de vorbă, după multe carafe de vin.

Întrucât se părea că ploaia avea să ne țină în Tsuwano mai multe zile, nu era nevoie să ne culcăm devreme pentru a ne trezi înainte de ivirea zorilor.

— Tu ai soție, măcar de-ai sta cu ea, a replicat Shigeru.

— Soția mea e bucătăreasă bună, dar e rea de gură, grasă, și nu-i place deloc să călătorească, bombăni Kenji.

N-am spus nimic, dar am râs în sinea mea, știind deja cum profită Kenji de absența soției lui: în ținutul plăcerilor.

Kenji a continuat să glumească, cu scopul mai ascuns, m-am gândit eu, de a-l trage de limbă pe Shigeru, dar seniorul i-a răspuns pe același ton, ca și cum își sărbătorea cu adevărat logodna. M-am dus la culcare amețit de vin, în zgomotul ploii care răpăia pe acoperiș, se revărsa în rigole și peste pietrele caldarâmului. Canalele erau pline ochi; în depărtare, auzeam cântecul râului prefăcându-se în strigăt, în timp ce se prăvălea pe munte în jos.

M-am trezit la miezul nopții și imediat mi-am dat seama că Shigeru nu mai era în cameră. Când am ascultat, l-am auzit discutând cu doamna Maruyama, atât de încet încât numai eu puteam să-l aud. Îi auzisem vorbind așa cu aproape un an în urmă, în altă odaie de han. Am fost atât îngrozit de riscul pe care și-l asumau, cât și uimit de forța iubirii lor, care s-a păstrat în ciuda întâlnirilor atât de rare.

Nu se va căsători niciodată cu Shirakawa Kaede, m-am gândit, dar nu știam dacă această intuiție mă încânta sau mă alarma.

Stăpânit de neliniște, am rămas treaz până la revărsatul zorilor. Era o zi umedă și cenușie, fără nici un semn de schimbare a timpului. Un taifun, venit înainte de vreme, măturase partea vestică a țării, pricinuind ploi torențiale, inundații, poduri rupte, drumuri de nestrăbătut. Totul era umed și mirosea a mucegai. Doi cai aveau picioarele dinapoi fierbinți și umflate la mijloc, iar un grăjdar fusese lovit cu copita în piept. Am poruncit să li se pună comprese cailor și am aranjat ca un spițer să-l vadă pe grăjdar. Luam un mic dejun întârziat când a venit Kenji să-mi aducă aminte de antrenamentul de sabie. Era ultimul lucru de care aveam chef.

— Ce altceva ai de gând să faci toată ziua, să stai cu brațele încrucișate și să bei ceai? a întrebat el. Shizuka poate să te învețe o mulțime de lucruri. Am putea să tragem cât mai multe foloase de pe urma faptului că suntem înțepeniți aici.

Așa că am terminat de mâncat și mi-am urmat ascultător profesorul, alergând prin ploaie până la școala de lupte. De afară am auzit

zgomotele făcute de loviturile parilor. Înăuntru, doi bărbați se luptau. După o clipă, mi-am dat seama că unul dintre ei nu era bărbat, ci Shizuka: era mai îndemânatică decât adversarul ei, însă celălalt, mai înalt și mai hotărât, îi ținea piept foarte bine. Totuși la apariția noastră, Shizuka a lovit cu ușurință sub gardă. Abia când adversarul și-a scos masca, mi-am dat seama că era Kaede.

— O, a spus ea cu mânie, ștergându-și fața cu mâneca, ei mi-au abătut atenția!

— Nimic nu trebuie să vă abată atenția, doamnă, a spus Shizuka. Asta este cea mai mare slăbiciune a dumneavoastră. Vă lipsește concentrarea. Când vă luptați, nu trebuie să fiți decât dumneavoastră, dușmanul și săbiile.

S-a întors să ne salute.

— Bună dimineața, unchiule! Bună dimineața, vere!

I-am întors salutul și ne-am înclinat cu mai mult respect în fața lui Kaede. Pe urmă s-a lăsat o scurtă tăcere. Mă simțeam stânjenit: nu mai văzusem femei în sala de lupte — nu le văzusem niciodată îmbrăcate în haine de antrenament. Prezența lor mă descumpănea. M-am gândit că împrejurarea avea ceva necuviincios. N-ar fi trebuit să mă aflu aici, cu viitoarea soție a lui Shigeru.

— Ar trebui să revenim altă dată, am spus. Când veți fi terminat.

— Ba nu, vreau să te lupți cu Shizuka, a spus Kenji. Doamna Shirakawa nu poate să se întoarcă singură la han. Îi va fi de folos să se uite.

— Ar fi bine ca doamna să se antreneze cu un bărbat, a spus Shizuka, întrucât, dacă se ajunge la luptă, nu va putea să-și aleagă adversarii.

M-am uitat în fugă la Kaede și i-am văzut ochii mărindu-se ușor, dar nu a spus nimic.

— Ei bine, ar trebui să fie în stare să-l bată pe Takeo, a spus Kenji tăios.

M-am gândit că probabil îl doare capul de la vin și, de fapt, nici eu nu mă simțeam chiar în apele mele.

Kaede s-a așezat pe podea, cu picioarele încrucișate ca un bărbat. Și-a desfăcut legăturile care îi țineau părul la spate, iar acesta a căzut în jurul ei, până în podea. Am încercat să nu mă uit la ea.

Shizuka mi-a dat un par și a luat prima poziție.

Ne-am înfruntat puțin, fără să cedăm nici un pas. Nu mă mai luptasem cu o femeie și mă codeam să-mi dau drumul de tot, ca să nu o rănesc. Apoi, spre mirarea mea, când am fentat într-o direcție, ea era deja acolo și o lovitură răsucită de jos în sus mi-a smuls parul din mâini. Dacă m-aș fi luptat cu fiul lui Masahiro, aș fi fost mort.

— Vere, a spus ea cu dojană. Te rog să nu mă insulți.

După aceea mi-am dat mai multă silință, însă era dibace și uimitor de puternică. Abia după a doua rundă am început să domin și atunci numai după indicațiile ei. A cedat a patra rundă spunând:

— M-am luptat deja toată dimineața cu doamna Kaede. Tu ești odihnit, vere, și mai ai și jumătate din vârsta mea.

— Ceva mai mult de jumătate, cred, am spus gâfâind.

Eram lac de sudoare. Am luat un prosop de la Kenji și m-am șters.

Kaede a întrebat:

— De ce îi spui seniorului Takeo „vere”?

— Credeți sau nu, suntem rude dinspre mamă, a spus Shizuka. Seniorul Takeo nu s-a născut Otori, ci a fost adoptat.

Kaede s-a uitat serioasă la noi trei.

— Există o asemănare între voi. E greu de spus precis cum semănați. Însă aveți ceva misterios, ca și cum nici unul dintre voi nu este ce pare.

— Lumea fiind ceea ce este, asta e înțelepciune, doamnă, a spus Kenji destul de smerit, din câte mi s-a părut mie.

Am bănuit că nu voia ca ea să știe adevărata natură a relației noastre: că toți făceam parte din Trib. Nici eu nu voiam asta. Preferam să se gândească la mine ca la un membru al familiei Otori.

Shizuka a luat șnururile și a legat la loc părul lui Kaede.

— Acum ar trebui să luptați dumneavoastră cu Takeo.

— Nu, am spus imediat. Acum trebuie să plec. Trebuie să am grijă de cai și să văd dacă seniorul Otori are nevoie de mine.

Kaede s-a ridicat. Mi-am dat seama că tremura ușor și îi simțeam parfumul de flori care-l acoperea pe cel de sudoare.

— Doar o rundă, a spus Kenji. N-are ce să strice.

Shizuka s-a dus la Kaede să-i pună masca, dar ea a dat-o la o parte.

— Dacă e să mă lupt cu bărbați, trebuie s-o fac fără mască, a spus ea.

Am luat cu reținere parul. Afară ploua și mai tare. Încăperea era întunecoasă, iar lumina verzuie. Parcă eram într-o lume dinăuntrul altei lumi, izolată de cea reală, vrăjită.

A început ca o rundă obișnuită de antrenament, fiecare încercând să-l dezechilibreze pe celălalt, însă mie îmi era frică să nu o lovesc în față, iar ochii ei nu-i părăseau o clipă pe ai mei. Tatonam amândoi, angajându-ne în ceva complet străin pentru noi, cu reguli pe care nu le cunoșteam. Apoi, fără să bag de seamă, lupta s-a transformat într-un fel de dans. Pas, lovitură, parare, pas. Kaede răsufla tot mai zgomotos, eu la fel, până am ajuns să respirăm la unison, ochii i s-au făcut mai luminoși, fața mai strălucitoare, iar fiecare lovitură a devenit mai puternică și ritmul pașilor noștri mai năvalnic. Un timp am dominat eu, apoi ea, dar nici unul nu a reușit să se impună — sau nici unul nu a vrut?

În cele din urmă, aproape din greșeală, i-am ocolit garda și, pentru a evita s-o lovesc în față, am lăsat parul să cadă pe podea. Imediat, Kaede l-a coborât pe al ei și a spus:

— Mă declar învinsă.

— V-ați descurcat bine, a spus Shizuka, dar cred că Takeo putea să-și dea ceva mai mult silința.

Stăteam cu gura căscată ca un idiot și mă uitam la Kaede. Mă gândeam: *Dacă nu o iau în brațe acum, am să mor.*

Kenji mi-a întins un prosop și mi-a dat un ghiont în piept.

— Takeo..., a început el.

— Ce e? am spus eu prostește.

— Nu complica lucrurile!

Cu un glas tăios de parcă anunța un pericol, Shizuka a spus:

— Doamnă Kaede!

— Ce e? a spus Kaede, cu ochii încă fixați pe fața mea.

— Cred că ne-am antrenat destul pentru o zi, a spus Shizuka. Să ne întoarcem în camera dumneavoastră.

Kaede mi-a zâmbit, lăsând dintr-odată garda jos.

— Senior Takeo, a spus ea.

— Doamnă Shirakawa.

M-am înclinat în fața ei, încercând să fiu ceremonios, dar nu m-am putut stăpâni să nu-i zâmbesc și eu.

— Ei bine, asta mai lipsea! a bombănit Kenji.

— La ce te așteptai la vârsta lor? a replicat Shizuka. O să le treacă.

În timp ce Shizuka o scotea din sală pe Kaede, strigându-le servitorilor care așteptau afară să aducă umbrelele, m-am lămurit deodată ce au vrut să spună. Shizuka și Kenji aveau dreptate într-o privință și se înșelau în alta. Eu și Kaede ardeam de dorință, mai mult decât de dorință, de iubire, dar nu avea să ne treacă niciodată.

Timp de o săptămână, ploile torențiale ne-au țintuit locului în orașul de munte. Eu și Kaede nu ne-am mai antrenat împreună. Aș fi vrut să nu se fi întâmplat niciodată: fusese o clipă de nebunie, pe care nu o dorisem, iar acum urmările ei mă chinuiau. O ascultam cât era ziua de lungă, îi auzeam glasul, pașii, iar noaptea — când ne despărțea doar un perete subțire — chiar și respirația. Știam cum

dormea (agitat) și când se trezea (des). Ne petreceam timpul împreună — siliți de faptul că hanul era mic, că făceam parte din același grup de călători și trebuia să stăm cu seniorul Shigeru și doamna Maruyama —, dar nu am avut prilejul să ne vorbim. Cred că amândurora ne era la fel de groază să ne trădăm sentimentele. Abia dacă îndrăzneam să ne uităm unul la celălalt, însă în rarele ocazii când privirile ni se întâlneau, focul inimilor reizbucnea.

Am slăbit, iar ochii încercănați de dorință s-au adâncit și mai tare de lipsa somnului, căci m-am întors la vechile obiceiuri din Hagi și ieșeam noaptea să explorez. Shigeru nu știa, pentru că plecam când el era cu doamna Maruyama, iar Kenji ori se prefăcea, ori chiar nu observase. Simțeam că devin la fel de imaterial ca o stafie. Ziua studiam și desenam, noaptea ieșeam să cercetez viețile altora, umblând ca o umbră prin orașul mic. De multe ori m-a bătut gândul că n-o să am niciodată o viață a mea, ci o să le aparțin veșnic Otorilor sau Tribului.

Mă uitam la negustorii care își calculau pierderile pricinuite de ape. Îi priveam pe orășenii care beau, practicau jocuri de noroc în baruri și se lăsau duși la braț de prostituate. Vedeam cum dormeau părinții, cu copiii între ei. Mă cățăram pe ziduri și țevi de scurgere, mergeam pe acoperișuri și pe lângă garduri. Odată am trecut înot șanțul de apărare, am escaladat zidul castelului și poarta, și m-am uitat la străji, atât de aproape încât le simțeam mirosul. M-a uimit faptul că nu m-au văzut sau auzit. Îi ascultam pe oameni vorbind, treji și în somn, le auzeam protestele, blestemele și rugăciunile.

Mă întorceam la han înainte să se crape de ziuă, ud până la piele, îmi scoteam hainele și mă strecuram gol și dârdâind sub cuverturi. Moțăiam și ascultam cum cetatea se trezea la viață în jurul meu. Mai întâi cântau cocoșii, apoi începeau să croncănească ciorile; servitorii se deșteptau și aduceau apă; saboții țăcăneau pe punțile de lemn; Raku și ceilalți cai nechezau în grajduri. Așteptam clipa când aveam să aud glasul lui Kaede.

A plouat cu găleata trei zile, apoi s-a mai potolit. Mulți oameni au venit la han pentru a vorbi cu Shigeru. Ascultam conversațiile bine ticluite și încercam să-mi dau seama cine îi era credincios și cine era doar dornic să ia parte la trădarea lui. Ne-am dus la castel să-i oferim seniorului Kitano daruri și am văzut la lumina zilei zidurile și poarta pe care le escaladasem noaptea.

Ne-a întâmpinat curtenitor și apoi și-a exprimat părerea de rău pentru moartea lui Takeshi. Părea s-o aibă pe conștiință, căci a revenit la acest subiect de mai multe ori. Era de o seamă cu seniorii Otori și avea fii de vârsta lui Shigeru. Aceștia nu au luat parte la întâlnire. Susținea că unul era plecat, iar celălalt bolnav. Și-a cerut scuze, dar știam că sunt minciuni.

— În copilărie, locuiau în Hagi, mi-a spus mai târziu Shigeru. Ne antrenam și studiam împreună. Au venit de multe ori în casa părinților mei și ne-au fost ca niște frați mie și lui Takeshi. A tăcut o clipă, apoi a continuat: Ei bine, asta a fost cu mulți ani în urmă. Vremurile se schimbă și toți trebuie să ne schimbăm odată cu ele.

Însă eu nu puteam să fiu atât de resemnat. Îmi dădeam seama cu amărăciune că pe măsură ce ne apropiam de teritoriul Tohanilor, devenea tot mai singuratic.

Era la începutul serii. Ne îmbăiaserăm și așteptam masa. Kenji plecase la baia publică, unde, spunea el, îi căzuse cu tronc o fată. Odaia dădea spre o grădină mică. Ploaia se prefăcuse în burniță și ușile erau larg deschise. Mirosea puternic a pământ reavăn și frunze ude.

— Mâine se va însenina, a spus Shigeru. Vom putea să ne continuăm drumul. Dar nu o să ajungem la Inuyama înainte de începerea sărbătorii. Cred că vom fi nevoiți să rămânem în Yamagata. A zâmbit cu tristețe și a spus: Am să pot comemora moartea fratelui meu în locul unde a murit. Dar nimeni nu trebuie să-mi cunoască sentimentele. Trebuie să mă prefac că am lăsat deoparte toate gândurile de răzbunare.

— De ce să mergem în teritoriul Tohanilor? am întrebat. Nu e prea târziu să ne întoarcem. Dacă adopția mea vă obligă la căsătorie, aș putea să plec cu Kenji. El asta vrea.

— Nici vorbă! a răspuns seniorul. Mi-am dat cuvântul că respect aceste învoieli și mi-am pus pecetea pe ele. Acum am intrat în horă și trebuie să joc. Aș prefera să fiu ucis de Iida decât disprețuit de el. S-a uitat prin cameră, ciulindu-și urechile. Suntem complet singuri? Auzi pe cineva?

Auzeam sunetele obișnuite ale hanului seara: pasul ușor al slujnicelor care duceau mâncare și apă; din bucătărie, zgomotul făcut de cuțitul bucătăresei în timp ce toca ceva; apa în clocot; conversația purtată în șoaptă de străjile din gang și din curte. Nu auzeam altă respirație în afară de a noastră.

— Suntem singuri.

— Vino mai aproape. Odată ajunși printre Tohani, nu vom mai avea prilejul să vorbim. Am multe lucruri să-ți spun înainte... Mi-a zâmbit larg și sincer de data asta... Înainte de ce s-ar putea întâmpla în Inuyama. M-am gândit la plecarea ta de lângă mine. Kenji o vrea pentru siguranța ta și nu încape îndoială că temerile lui sunt întemeiate. Eu trebuie să merg la Inuyama, fie ce-o fi. Totuși îți cer un serviciu aproape imposibil, care depășește cu mult orice obligație ai putea avea față de mine, și consider că trebuie să te las să alegi. Înainte de a intra pe teritoriul Tohanilor, după ce vei fi auzit ce am de spus, dacă dorești să pleci cu Kenji și să te alături Tribului, ești liber s-o faci.

Un zgomot slab venit dinspre gang m-a scutit de răspuns.

— Cineva se apropie de ușă.

Am tăcut amândoi.

În câteva clipe, au intrat slujnicele cu tăvi în mână. După plecarea lor, am început să mâncăm. Din cauza ploii, bucatele erau sărăcăcioase — pește afumat, orez, planta limba diavolului și castraveți murați —, dar nu cred că vreunul dintre noi le-a simțit gustul.

— Poate te întrebi de ce îl urăsc pe Iida, a spus Shigeru. Niciodată nu mi-a plăcut de el, din cauza cruzimii și a fățărniciei lui. După bătălia de la Yaegahara și moartea tatălui, când unchii mei au preluat conducerea clanului, mulți au crezut că ar trebui să-mi iau viața. Ar fi fost singurul lucru onorabil și, pentru ei, o soluție convenabilă la prezența mea deranjantă. Dar când Tohanii au intrat în ținutul care fusese al Otorilor și au văzut urmările dezastruoase ale guvernării lor asupra oamenilor de rând, am hotărât că ar fi mai bine să trăiesc și să mă răzbun. Eu sunt de părere că o domnie bună se vede din mulțumirea oamenilor. Dacă stăpânitorul e drept, ținutul primește binecuvântarea cerului. Pe pământurile Tohanilor oamenii mor de foame, sunt înglodați în datorii și hărțuiți tot timpul de slujbașii lui Iida. Hidenii sunt schingiuiți și omorâți — răstigniți, atârnați cu capul în jos deasupra gropilor de gunoi, agățați în cuști să-i mănânce ciorile de vii. Fermierii trebuie să-și abandoneze copiii nou-născuți și să-și vândă fiicele, fiindcă n-au ce să le pună pe masă.

A luat o bucată de pește și a mâncat-o în silă, cu fața inexpresivă.

— Iida a devenit cel mai puternic cârmuitor din Cele Trei Țări. Puterea atrage propria legitimitate. Majoritatea oamenilor cred că orice stăpân are dreptul să facă ce-i place în clanul și în țara lui. Chiar și eu am fost crescut în credința asta. Dar el mi-a amenințat ținutul, pământul tatălui meu, și nu aveam de gând să văd cum îi este predat fără luptă. De mulți ani mă gândesc la asta. Mi-am creat o imagine care este numai pe jumătate adevărată. Mi se spune Shigeru Fermierul. M-am dedicat cultivării pământului și n-am vorbit decât despre anotimpuri, recolte și irigații. Aceste probleme mă interesează oricum, însă mi-au oferit și un pretext să călătoresc mult prin feudă și să aflu multe lucruri pe care altfel nu le-aș fi știut... Am evitat ținuturile Tohanilor, în afară de vizitele anuale la Terayama, unde sunt îngropați tata și mulți strămoși de-ai mei. Templul a fost cedat Tohanilor, împreună cu cetatea Yamagata, după bătălia de la

Yaegahara. Dar cruzimea Tohanilor m-a afectat personal și a început să mă lase răbdarea. Anul trecut, chiar după Sărbătoarea Stelei Țesătoare, mama s-a îmbolnăvit de friguri. Boala a fost deosebit de gravă; a murit într-o săptămână. S-au mai stins încă trei membri ai casei, inclusiv servitoarea ei. Și eu m-am îmbolnăvit. Timp de patru săptămâni m-am zbătut între viață și moarte, delirând, fără cunoștință. Nu erau speranțe să mă însănătoșesc și, când m-am făcut bine, mi-am dorit să fi murit, căci am aflat că fratele meu fusese ucis în prima săptămână a bolii mele. Era în toiul verii. Fusese deja îngropat. Nimeni nu a știut să-mi spună ce se întâmplase. Se părea că nu existaseră martori. Takeshi își luase de curând o nouă amantă, dar și fata dispăruse. Am auzit doar că un negustor din Tsuwano îi recunoscuse cadavrul pe străzile orașului Yamagata și aranjase să fie înmormântat la Terayama. Disperat, i-am scris lui Muto Kenji, pe care îl cunoșteam din bătălia de la Yaegahara, gândindu-mă că Tribul ar putea să aibă niște informații. După două săptămâni, în miezul unei nopți, a venit un bărbat acasă la mine și mi-a adus o scrisoare de recomandare cu pecetea lui Kenji. L-aș fi luat drept rândaș sau soldat; mi-a mărturisit că îl chema Kuroda, un nume care știam că e din Trib. Fata de care se îndrăgostise Takeshi era cântăreață și plecaseră împreună la Tsuwano pentru Sărbătoarea Stelei. Asta știam deja, căci de îndată ce s-a îmbolnăvit mama îi trimisesem vorbă să nu se întoarcă în Hagi. Voiam ca el să rămână în Tsuwano, dar se pare că fata dorise să meargă mai departe la Yamagata, unde avea rude, iar Takeshi se dusese cu ea. Kuroda mi-a spus că într-un han s-au făcut niște comentarii — insulte la adresa Otorilor și a mea. S-a iscat o bătaie. Takeshi mânuia excelent sabia. A ucis doi oameni și a mai rănit câțiva, care au fugit. Fratele meu s-a întors la rudele fetei. Bărbații din clanul Tohanilor au revenit în toiul nopții și au dat foc casei. Toți dinăuntru au ars sau au fost înjunghiați în timp ce încercau să scape de flăcări.

Am închis ochii, parcă auzindu-le țipetele.

— Da, a fost ca în Mino, a spus cu amărăciune Shigeru. Tohanii au susținut că membrii familiei erau Hiddeni, deși aproape sigur nu erau. Fratele meu purta veșminte de călătorie. Nimeni nu-i cunoștea identitatea. Cadavrul lui a zăcut pe stradă două zile.

A oftat adânc.

— Asta ar fi trebuit să fie o insultă gravă. Clanurile porniseră la război și pentru mai puțin. Iida ar fi trebuit măcar să-și ceară scuze, să-i pedepsească pe oamenii lui și să repare cumva pagubele. Însă Kuroda mi-a spus că atunci când Iida a auzit vestea, vorbele acestuia au fost: „Măcar de unul dintre Otorii ăia obraznici am scăpat. Păcat că nu a fost fratele." Kuroda a spus că până și oamenii care au comis fapta au fost uimiți. Nu știuseră cine era Takeshi. Când au aflat, s-au așteptat să li se ia viața. Dar Iida nu a făcut nimic și nici unchii mei. Le-am spus între patru ochi ce-mi povestise Kuroda. N-au vrut să mă creadă. Mi-au amintit de purtarea nechibzuită a lui Takeshi în trecut, de luptele în care fusese implicat, de riscurile pe care și le asumase. Mi-au interzis să vorbesc public despre această problemă, aducându-mi aminte că încă nu mă însănătoșisem prea bine și propunându-mi să plec un timp, să fac o excursie în munții din răsărit, să mă îmbăiez în izvoarele calde, să mă rog în sanctuare. M-am hotărât să plec, dar nu pentru ceea ce mi-au propus ei.

— Ați venit să mă găsiți în Mino, am șoptit.

Nu mi-a răspuns imediat. Se înnoptase, dar din cer venea o lumină slabă. Norii se destrămau, iar luna apărea și dispărea după ei. Pentru prima dată am deslușit conturul negru al munților și pinilor pe bolta întunecată.

— Spune-le servitoarelor să facă lumină, a zis Shigeru, așa că m-am dus la ușă și am chemat slujnicele.

Acestea au venit și au luat tăvile, au adus ceai și au aprins felinarele. După plecarea lor, am băut ceaiul în tăcere. Bolurile erau din

lut cu smalț albastru-închis. Shigeru l-a răsucit pe al său în mână, apoi l-a ridicat ca să citească numele olarului.

— Mie îmi plac mai mult culorile pământului din Hagi decât nuanța aceasta, totuși e frumoasă.

— Pot să vă pun o întrebare? am spus, apoi am tăcut, nefiind sigur dacă vreau să aflu răspunsul.

— Spune, m-a îndemnat el.

— I-ați lăsat pe oameni să creadă că ne-am întâlnit întâmplător, dar eu cred că știați unde să mă găsiți. Erați în căutarea mea.

A încuviințat.

— Da, am știut cine ești de îndată ce te-am văzut pe potecă. Venisem în Mino special să te găsesc.

— Fiindcă tata a fost asasin?

— Ăsta a fost principalul motiv, dar nu singurul.

Simțeam că parcă nu era destul aer în cameră, că mă înăbușeam. Nu mi-am bătut capul cu ce alte motive ar fi putut avea seniorul Shigeru. Trebuia să mă concentrez asupra celui principal.

— Dar de unde ați știut, când nici eu nu știam, când nici măcar Tribul nu știa?

Cu glasul mai scăzut ca niciodată, Shigeru a spus:

— De la Yaegahara încoace am avut timp să aflu multe lucruri. Pe atunci eram doar copil, un fiu obișnuit de războinic, și nu știam nimic în afară de sabie și onoarea familiei. Acolo l-am cunoscut pe Muto Kenji și, în lunile care au urmat, el mi-a deschis ochii și am văzut puterea care se afla dincolo de domnia clasei războinicilor. Am aflat câte ceva despre rețelele Tribului și am priceput că ele controlau clanurile și comandanții supremi. Kenji mi-a devenit prieten și prin el am cunoscut mulți alți membri ai Tribului. Mă atrăgeau. Probabil că știu mai multe despre ei decât orice alt om din afară. Dar am păstrat pentru mine aceste cunoștințe, nu le-am împărtășit nimănui. Ichiro știe câte ceva, iar acum și tu.

M-am gândit la ciocul bâtlanului, la cum se repede el în apă.

— În prima noapte când a venit în Hagi, Kenji s-a înșelat. Știam prea bine pe cine am adus în casa mea. Cu toate acestea, nu-mi dădusem seama că ai talente atât de mari. Mi-a adresat acel zâmbet sincer care îi transforma chipul și a continuat: Asta a fost o răsplată neașteptată.

Parcă pierdusem iarăși darul vorbirii. Știam că trebuia să discutăm despre scopul pentru care mă căutase Shigeru și îmi salvase viața, dar nu-mi venea să vorbesc atât de deschis despre astfel de lucruri. Simțeam izvorând în mine caracterul ascuns al firii mele de om al Tribului. N-am spus nimic și am așteptat. Shigeru a zis:

— Am știut că n-o să am liniște câtă vreme cei care l-au omorât pe fratele meu sunt în viață. Pentru fapta aceasta l-am făcut răspunzător pe stăpânul lor. Și, între timp, împrejurările se schimbaseră. Faptul că relațiile dintre Arai și Noguchi s-au stricat însemna că Seishuuii erau iarăși interesați de o alianță cu clanul Otori împotriva lui Iida. Totul părea să indice un lucru: că venise vremea să fie asasinat.

La auzul cuvintelor, m-a cuprins o ușoară emoție. Mi-am adus aminte de clipa când, în satul meu, am hotărât să nu mor, ci să trăiesc și să caut răzbunare, de noaptea din Hagi când, sub cerul de iarnă cu lună, am știut că am capacitatea și voința să-l ucid pe Iida. Am simțit o mare mândrie că seniorul Shigeru mă căutase pentru acest scop. Toate firele vieții mele spre asta păreau să ducă.

— Viața mea vă aparține, am spus. Voi face tot ce doriți.

— Îți cer să faci ceva extrem de periculos, aproape imposibil. Dacă alegi să n-o faci, poți să pleci mâine cu Kenji. Toate datoriile dintre noi sunt șterse. Nimeni nu va avea o părere mai puțin bună despre tine.

— Vă rog să nu mă insultați, am spus, făcându-l să râdă.

Am auzit pași în curte și un glas pe verandă.

— S-a întors Kenji.

După câteva clipe, acesta a intrat în cameră, urmat de o servitoare care venea cu ceai proaspăt. Kenji ne-a privit cât a turnat slujnica ceaiul și, după plecarea ei, a spus:

— Parcă sunteți niște uneltitori. Ce puneți la cale?

— Vizita la Inuyama, a răspuns Shigeru. I-am spus lui Takeo despre intențiile mele. Vine cu mine din proprie voință.

Expresia lui Kenji s-a schimbat.

— Merge la moarte, a îngânat el.

— Poate că nu, am spus cu detașare. Nu mă laud, dar dacă se poate apropia cineva de seniorul Iida, eu sunt acela.

— Tu ești doar un copil, a pufnit cu dispreț profesorul meu. I-am spus deja asta seniorului Shigeru. Îmi știe toate obiecțiile la acest plan nesăbuit. Acum ți le spun ție. Chiar crezi că poți să-l ucizi pe Iida? Împotriva lui au fost mai multe tentative de asasinat decât femeile pe care le-am avut eu și a supraviețuit la toate. Mai ai până să ucizi pe cineva! În plus, ai toate șansele să fii recunoscut în capitală sau pe drum. Cred că vânzătorul ăla ambulant chiar i-a spus cuiva despre tine. N-a fost o întâmplare că Ando a apărut în Hagi. A venit să verifice zvonul și te-a văzut cu Shigeru. Bănuiala mea e că Iida știe deja cine și unde ești. E posibil să fii arestat de îndată ce intri pe teritoriul Tohanilor.

— Nu și dacă este cu mine, un Otori care vine să încheie o alianță de prietenie, a spus seniorul Shigeru. Oricum, i-am spus că este liber să plece cu tine. A ales să vină cu mine.

Mi s-a părut că simt o urmă de mândrie în glasul lui.

— Nu se pune problema să plec. Trebuie să merg la Inuyama. Și, oricum, am de încheiat propriile socoteli, i-am spus eu lui Kenji.

Acesta a oftat scurt.

— Atunci cred că va trebui să merg cu tine.

— Vremea s-a înseninat, a zis Shigeru. Mâine putem porni.

— Trebuie să-ți mai spun un lucru, Shigeru. M-a uimit că ai păstrat atâta timp ascunsă povestea de dragoste cu doamna Maruyama. Am auzit ceva la baia publică, o glumă, care mă face să cred că nu mai e un secret.

— Ce ai auzit?

— În timp ce era frecat pe spate, un bărbat i-a spus fetei că seniorul Otori se află în oraș cu viitoarea lui soție, iar fata a răspuns: „Și cu soția actuală." Mulți au râs de parcă au înțeles ce a vrut ea să spună și au continuat să vorbească despre doamna Maruyama și despre dorința lui Iida pentru ea. Sigur, ne aflăm încă în țara Otorilor; ei nu au decât admirație pentru tine și le place acest zvon. Sporește reputația Otorilor și e ca un cuțit în coastele Tohanilor. Cu atât mai multe motive ca el să fie repetat până ajunge la urechile lui Iida.

La lumina felinarului, am văzut fața lui Shigeru. Avea o expresie ciudată. Mi s-a părut că discern și mândrie, și regret.

— S-ar putea ca Iida să mă ucidă, a spus el, dar asta nu poate schimba faptul că ea mă preferă pe mine.

— Ești îndrăgostit de moarte, ca toți cei din clasa ta, a spus Kenji, cu o mâhnire în glas pe care nu o mai auzisem.

— Nu mi-e frică de moarte, a replicat Shigeru. Dar e greșit să spui că sunt îndrăgostit de ea. Dimpotrivă, cred că am dovedit ce mult iubesc viața. Dar e mai bine să mori decât să trăiești cu rușine, iar la asta am ajuns acum.

Am auzit pași care se apropiau. Am întors capul ca un câine și cei doi bărbați au tăcut. S-a auzit o bătaie ușoară, apoi ușa s-a deschis. Sachie a îngenuncheat la intrare. Shigeru s-a ridicat imediat și s-a dus la ea. Aceasta i-a șoptit ceva și a plecat în liniște. El s-a întors spre noi și a spus:

— Doamna Maruyama dorește să discutăm planul călătoriei de mâine. Mă duc în camera ei.

Kenji nu a spus nimic, doar și-a înclinat puțin capul.

— S-ar putea să fie ultima dată când suntem împreună, a spus încetișor Shigeru și a ieșit pe coridor, închizând ușa după el.

— Ar fi trebuit să ajung eu primul la tine, Takeo, a bombănit Kenji. Atunci n-ai mai fi devenit nobil, n-ai mai fi fost legat de Shigeru prin loialitate. Ai fi fost numai și numai al Tribului. Nu te-ai mai fi codit să pleci cu mine la noapte.

— Dacă seniorul Otori n-ar fi ajuns primul la mine, aș fi fost mort! am răspuns cu asprime. Unde era Tribul când Tohanii îi omorau pe ai mei și îmi dădeau foc la casă? Atunci el mi-a salvat viața. De asta nu pot să-l părăsesc. N-o voi face niciodată. Să nu-mi mai ceri asta!

Ochii lui Kenji se întunecară.

— Senior Takeo, a spus el ironic.

Au venit slujnicele să facă paturile și n-am mai vorbit.

În dimineața următoare, drumurile spre ieșirea din Tsuwano erau aglomerate. Mulți călători profitau de vremea mai bună pentru a-și relua călătoria. Cerul era senin și soarele sorbea umezeala din pământ, făcându-l să scoată aburi. Podul de piatră de peste râu era în stare bună, dar viitura se revărsa, izbind de stâlpi crengi, scânduri, animale moarte și poate chiar și alte leșuri. Mi-am amintit în treacăt de prima dată când trecusem podul din Hagi, apoi am văzut un bâtlan înecat plutind în râu, cu penele albe și cenușii îmbibate de apă, și toată grația lui distrusă. Imaginea m-a înfiorat. Mi s-a părut o prevestire îngrozitoare.

Caii erau odihniți și mergeau cu nerăbdare. Dacă Shigeru era mai puțin nerăbdător sau îmi împărtășea presimțirile rele, nu o arăta. Fața îi era calmă, ochii luminoși. Părea să strălucească de viață și energie. Când m-am uitat la el, inima mi s-a strâns — simțeam că viața și viitorul lui erau în mâinile mele de asasin. Mi-am privit mâinile sprijinite pe gâtul cenușiu-deschis și pe coama neagră a lui Raku și m-am întrebat dacă or să mă dezamăgească.

Pe Kaede am văzut-o numai în treacăt, în timp ce urca în palanchinul din fața hanului. Nu s-a uitat la mine. Doamna Maruyama ne-a salutat înclinându-se ușor, dar nu a scos nici o vorbă. Era palidă și avea cearcăne, dar era stăpână pe sine și calmă.

A fost o călătorie anevoioasă și înceată. Munții apăraseră ca niște bariere orașul Tsuwano de cea mai aprigă furtună, dar când am coborât în vale, am văzut limpede adevăratele proporții ale dezastrului. Case și poduri fuseseră luate de ape, copaci smulși din rădăcină, câmpuri inundate. Sătenii se uitau la noi mâhniți sau de-a dreptul furioși, în timp ce treceam prin mijlocul durerii lor, care era adâncită de faptul că le erau rechiziționate bărcile, pentru a ne trece peste apele umflate, și fânul, pentru a ne hrăni caii. Întârziaserăm deja multe zile și trebuia să ne grăbim cu orice preț.

Ne-a luat trei zile să ajungem la granița feudei, de două ori mai mult decât era planificat. O escortă fusese trimisă pentru a ne întâmpina aici: unul dintre principalii însoțitori ai lui Iida, Abe, cu un grup de treizeci de bărbați ai Tohanilor, pe când seniorul Shigeru venea doar cu douăzeci de oameni. Sugita și ceilalți membri ai casei Maruyama se întorseseră pe domeniul lor după întâlnirea noastră din Tsuwano.

Abe și oamenii lui așteptau de o săptămână și erau nerăbdători și nervoși. Nu voiau să piardă timpul de Sărbătoarea Morților în Yamagata. Cele două clanuri nu se aveau deloc la inimă; atmosfera a devenit încordată și apăsătoare. Oamenii Tohanilor erau aroganți și îngâmfați. Nouă, Otorilor, ni se dădea de înțeles că suntem inferiori, că venim să cerem, nu ca egali. Îmi clocotea sângele gândindu-mă la Shigeru, însă el părea neafectat, la fel de curtenitor ca de obicei, doar o idee mai puțin vesel.

Eu eram la fel de tăcut ca atunci când nu puteam să vorbesc. Ascultam cu atenție frânturi de conversație care să dezvăluie ceva, așa cum paiele îți arată direcția din care bate vântul. Dar în țara

Tohanilor oamenii erau taciturni și închiși. Știam că pretutindeni sunt iscoade și că pereții au urechi. Chiar și atunci când bărbații se îmbătau noaptea, o făceau pe tăcute, spre deosebire de modul zgomotos și vesel al Otorilor.

Nu mai fusesem așa aproape de frunza de stejar cu trei lobi de la masacrul din Mino. Îmi țineam ochii plecați și fața întoarsă, de teamă să nu fiu văzut sau recunoscut de unul dintre oamenii care dăduseră foc satului meu și îmi omorâseră familia. Făceam pe pictorul, scoțând des pensulele și călimara cu tuș. Mă îndepărtam de adevărata mea fire, devenind o persoană blajină, sensibilă și timidă, care abia dacă vorbea și care se pierdea în fundal. Singurul om cu care vorbeam era profesorul meu. Kenji devenise la fel de rezervat și șters ca și mine. Uneori discutam în șoaptă despre caligrafie și stilul continental de a picta. Oamenii Tohanilor ne desconsiderau și ne disprețuiau.

Pentru mine, șederea noastră în Tsuwano a devenit ca amintirea unui vis. Oare chiar avusese loc lupta cu săbiile? Eu și Kaede chiar ne-am aprins și am ars de iubire? În zilele care au urmat înfruntării abia dacă am văzut-o. Doamnele erau găzduite în alte case și luau masa separat. Nu era greu să mă port de parcă nu exista, cum îmi spuneam că trebuie să fac, însă, când îi auzeam glasul, inima mea o lua la galop, iar noaptea imaginea ei îmi ardea ochii sub pleoape. Fusesem vrăjit?

În prima noapte, Abe m-a ignorat, dar în a doua, după masa de seară, când vinul îl făcuse bătăios, s-a uitat lung la mine, apoi i-a spus lui Shigeru:

— Băiatul ăsta... e o rudă, presupun?

— Fiul unei verișoare îndepărtate a mamei mele, a răspuns Shigeru. E al doilea copil dintr-o familie mare, toți orfani acum. Mama a vrut întotdeauna să-l adopte și, după moartea ei, i-am dus la bun sfârșit intenția.

— Și te-ai pomenit cu un papă-lapte, a râs Abe.

— Cam așa, din păcate, l-a aprobat Shigeru. Dar e înzestrat la alte lucruri care sunt de folos. E bun la scris, la socotit, și are oarece talent la pictură.

Tonul lui era răbdător, dezamăgit, ca și cum eram pentru el o povară nedorită, dar știam că fiecare comentariu ca acesta era menit doar să-mi dezvolte caracterul. Am rămas cu ochii plecați, fără să scot o vorbă.

Abe și-a mai turnat vin și a băut, cercetându-mă peste buza bolului. Avea ochii mici, înfundați în orbite, și fața aspră, ciupită de vărsat.

— Nu-i de mare folos pe vremurile astea!

— De bună seamă că acum, când cele două clanuri ale noastre se îndreaptă spre alianță, ne putem aștepta la pace, a spus încet Shigeru. S-ar putea să urmeze o nouă înflorire a artelor.

— Pace cu Otorii, poate. Ei se dau bătuți fără luptă. Dar acum Seishuuii pricinuiesc necazuri, ațâțați de trădătorul ăla, Arai.

— Arai? a întrebat Shigeru.

— Un fost vasal al lui Noguchi. Din Kumamoto. Pământurile lui se află lângă cele ale familiei miresei tale. Tot anul a adunat oșteni. Va trebui zdrobit până-n iarnă.

Abe a băut iar. O expresie de satisfacție răutăcioasă i-a apărut pe față, arcuindu-i cu și mai multă cruzime gura.

— Arai l-a ucis pe bărbatul care, chipurile, a încercat să o siluiască pe doamna Shirakawa, apoi s-a simțit jignit când Noguchi l-a exilat.

Abe s-a întors spre mine, cu clarviziunea bețivului.

— Pun pariu că n-ai ucis niciodată un om, nu-i așa, băiete?

— Nu, senior Abe, am răspuns.

Abe a râs. Simțeam cum bătăușul din el era gata să izbucnească. Nu voiam să-l provoc.

— Dar tu, moșule?

S-a întors spre Kenji care, în rolul său de învățător fără importanță, băuse vin cu plăcere. Părea cherchelit, însă în realitate era mult mai puțin beat decât Abe.

— Deși înțelepții ne învață că omul nobil poate — ba chiar trebuie — să răzbune moartea, eu n-am avut niciodată motiv să recurg la o astfel de acțiune extremă, a spus Kenji cu un glas ascuțit, dar smerit. Pe de altă parte, Cel Luminat îi învață pe discipoli să-și înfrâneze imboldul de a lua viața oricărei ființe simțitoare, de aceea eu mă hrănesc numai cu legume. A băut cu poftă și și-a umplut iar bolul. Noroc că vinul, care e făcut din orez, intră în categoria asta.

— În Hagi nu există războinici, de călătorești cu așa însoțitori? a întrebat disprețuitor Abe.

— Se presupune că merg la nunta mea, i-a întors-o molcom Shigeru. Ar trebui să fiu mai pregătit de luptă?

— Un bărbat trebuie să fie întotdeauna pregătit de luptă, mai ales când mireasa lui are reputația pe care o are a ta. Știi de ea, bănuiesc? A clătinat greoi din cap și a continuat: Ar fi ca și cum ai mânca pește veninos. O înghițitură te-ar putea ucide. Nu te sperie asta?

— Ar trebui? Shigeru și-a mai turnat vin și a băut.

— Ei bine, e splendidă, recunosc. Ar merita să mori pentru ea!

— Pentru mine doamna Shirakawa nu va fi un pericol, a spus Shigeru și a întors discuția, făcându-l pe Abe să vorbească despre faptele lui vitejești, din campaniile lui Iida în răsărit.

Am ascultat cum se lăuda și am încercat să-i descopăr slăbiciunea. Mă hotărâsem deja să-l ucid.

A doua zi am ajuns în cetatea Yamagata. Furtuna o pustiise, pricinuind o uriașă pierdere de recolte și lăsând în urmă mulți morți. Aproape la fel de mare ca Hagi, fusese al doilea oraș din fieful Otorilor, până a fost predat Tohanilor. Castelul fusese reconstruit și

dăruit unui vasal de-al lui Iida. Dar cei mai mulți locuitori ai cetății încă se mai considerau Otori, iar prezența seniorului Shigeru era un motiv în plus de neliniște. Abe sperase să ajungem în Inuyama înainte de începerea Sărbătorii Morților și îl înfuria că era înțepenit în Yamagata. Se spunea că e de rău augur să călătorești, mai puțin la temple și sanctuare, cât timp dura sărbătoarea.

Shigeru se adâncise în tristețe, fiind pentru prima dată la locul morții lui Takeshi.

— De fiecare dată când văd un Tohan, mă întreb: „Ai fost unul dintre ei?", mi-a mărturisit el în acea noapte, târziu. Și îmi închipui că ei se întreabă de ce sunt încă nepedepsiți și mă disprețuiesc că-i las să trăiască. Îmi vine să-i ucid pe toți!

Nu-l văzusem niciodată dând dovadă de altceva decât răbdare.

— Dar așa n-am mai ajunge la Iida, am spus. Fiecare insultă pe care ne-o aruncă Tohanii va fi răzbunată atunci.

— Eul tău învățat devine foarte înțelept, Takeo, a zis el puțin mai vesel. Înțelept și stăpân pe sine.

A doua zi, s-a dus cu Abe la castel pentru a fi primit de seniorul locului. S-a întors mai trist și mai tulburat ca niciodată.

— Tohanii caută să preîntâmpine frământările, învinuindu-i pe Hiddeni de dezastrele pricinuite de furtună, mi-a spus el pe scurt. Câțiva negutători și fermieri amărâți au fost denunțați și arestați. Unii au murit sub tortură. Patru sunt atârnați de zidurile castelului de trei zile.

— Mai trăiesc? am întrebat în șoaptă, cu pielea ca de găină.

— S-ar putea să o mai ducă o săptămână sau mai mult, a spus Shigeru. Între timp ciorile îi mănâncă de vii.

Odată ce am aflat că sunt acolo, i-am tot auzit: uneori un geamăt slab, alteori un țipăt stins, însoțit în timpul zilei de croncănitul neîncetat și bătutul din aripi al ciorilor. Am auzit asta toată noaptea și a doua zi, apoi a urmat prima seară a Sărbătorii Morților.

Tohanii au orânduit în orașele lor oprelîștea de a ieși din casă după o anumită oră, dar Sărbătoarea Morților era o tradiție mai veche, așa că interdicția a fost ridicată până la miezul nopții. Când s-a lăsat întunericul, am părăsit hanul și ne-am alăturat mulțimilor care mergeau mai întâi la temple, apoi la râu. Toate felinarele care străjuiau intrările în sanctuare erau aprinse, iar pe pietrele de mormânt erau puse lumânări pâlpâitoare care aruncau umbre ciudate, făcând fețele să pară ca niște cranii și trupurile numai piele și os. Gloata înainta constant și în tăcere, de parcă morții înșiși ieșiseră din pământ. Era ușor să te pierzi în ea, să scapi de străjile noastre vigilente.

Era o noapte caldă și liniștită. M-am dus cu Shigeru pe malul râului și am pus pe apă lumânări aprinse în bărcuțe fragile, încărcate cu ofrande pentru morți. Clopotele templelor băteau și, peste apa domoală, maronie, pluteau cântece. Ne-am uitat cum luminile se îndepărtează duse de curent, sperând ca morții să fie alinați și să-i lase în pace pe cei vii.

Doar că eu nu aveam sufletul împăcat. Mă gândeam la mama, la tatăl meu vitreg, la cel adevărat, mort de mult, la surorile mele, la oamenii din Mino. Seniorul Shigeru se gândea fără îndoială la tatăl și la fratele său. Parcă stafiile lor nu voiau să ne părăsească până nu erau răzbunate. De jur împrejurul nostru, oamenii lansau la apă bărcuțe luminate, plângând și bocind, făcându-mi inima să se strângă în zadar de durere că lumea era așa cum era. Mi-au venit în minte învățăturile Hiddenilor, dar pe urmă mi-am amintit că toți cei care mi le predaseră erau morți.

Lumânările au ars mult timp, făcându-se din ce în ce mai mici, până au ajuns să semene cu niște licurici, apoi cu niște scântei, și la urmă cu luminile închipuite pe care le vezi când te uiți prea mult la flăcări. Luna era plină, de nuanța portocalie pe care o are vara târziu. Îmi era groază să mă întorc la han, în camera înăbușitoare unde

aveam să mă răsucesc toată noaptea de pe o parte pe alta și să-i ascult pe Hiddeni murind pe zidurile castelului.

Pe malul râului, fuseseră aprinse focuri, iar acum oamenii se prindeau în dansul obsedant prin care își luau rămas-bun de la morți, iar cei vii erau alinați. Tobele băteau și cânta muzica. Asta m-a mai înveselit puțin și m-am ridicat în picioare să mă uit. La umbra sălciilor, am văzut-o pe Kaede.

Era cu doamna Maruyama, Sachie și Shizuka. Shigeru s-a ridicat și s-a îndreptat spre ele. Doamna Maruyama s-a apropiat de el, s-au salutat formal, detașat, au împărtășit condoleanțe și au povestit despre cum fusese călătoria. S-au întors, așa cum era firesc, au rămas alături și s-au uitat la dans. Însă eu aveam impresia că aud dorința din spatele cuvintelor, că o văd în purtarea lor, și mă temeam pentru ei. Știam că puteau să se prefacă — o făcuseră atâția ani —, însă acum erau la sfârșitul unui joc disperat și mă temeam să nu lase garda jos înainte de mutarea finală.

Kaede rămăsese pe mal, doar cu Shizuka. Am ajuns alături de ea fără voie, de parcă fusesem luat pe sus de niște spirite și așezat acolo. Am reușit să o salut politicos, dar rezervat, gândindu-mă că, dacă mă vedea Abe, sigur ar fi crezut că sunt îndrăgostit ca un puști naiv de logodnica lui Shigeru. Am spus ceva despre căldură, dar Kaede tremura de parcă îi era frig. Am rămas amândoi tăcuți câteva clipe, apoi m-a întrebat cu glas scăzut:

— Pe cine jelești, senior Takeo?

— Pe mama, pe tata. După o clipă, am continuat: Sunt atâția morți.

— Mama e pe moarte, a spus ea. Speram să o revăd, dar am întârziat mult în călătoria asta. Mă tem că am să ajung prea târziu. Aveam șapte ani când am fost trimisă ca ostatică. Nu mi-am mai văzut mama sau surorile de mai bine de jumătate din viață.

— Și tatăl tău?

— Și el îmi este străin.

— O să fie prezent la...?

Spre mirarea mea, gâtul mi s-a uscat și n-am putut rosti cuvântul.

— Căsătoria mea? a spus ea cu amărăciune. Nu, nu va fi acolo.

Privirea ei, ațintită până atunci asupra râului plin de lumină, m-a ocolit și s-a îndreptat spre dansatori, spre mulțimea care îi privea.

— Se iubesc, a spus mai mult pentru sine. De asta mă urăște ea.

Știam că nu trebuia să fiu acolo, să stau de vorbă cu ea, însă nu mă dădeam dus. Am încercat să rămân blând, rezervat, politicos.

— Căsătoriile se fac din datorie și pentru alianță. Asta nu înseamnă că trebuie să fie nefericite. Seniorul Otori e om bun.

— M-am săturat să aud asta. Știu că e om bun. Spun doar că nu mă va iubi niciodată.

Știam că ochii ei erau ațintiți pe fața mea.

— Însă, a continuat ea, mai știu că iubirea nu-i pentru cei ca noi.

Acum eu tremuram. Am ridicat capul și privirile ni s-au întâlnit.

— Oare de ce o simt atunci? a întrebat ea în șoaptă.

N-am îndrăznit să spun nimic. Cuvintele pe care voiam să le rostesc nu-mi ieșeau din gură. Le simțeam dulceața și puterea. M-am gândit iar că am să mor dacă nu va fi a mea.

Tobele bubuiau. Focurile ardeau. Shizuka s-a auzit din întuneric:

— Se face târziu, doamnă Shirakawa.

— Vin, a spus Kaede. Noapte bună, senior Takeo.

Mi-am îngăduit un singur lucru, să-i spun numele, căci și ea-l rostise pe al meu.

— Doamnă Kaede.

Chiar înainte să plece, i-am văzut fața luminându-se, mai strălucitoare ca flăcările sau ca oglindirea lunii în apă.

CAPITOLUL OPT

Le-am urmat cu toții pe femei înapoi în oraș, apoi ne-am dus fiecare spre casele în care eram găzduiți. Undeva pe drum, străjile Tohane ne-au ajuns din urmă și ne-au însoțit până la ușa hanului. Ele au rămas afară, iar unul dintre oamenii noștri a stat de pază pe coridor.

— Mâine mergem la Terayama, a spus Shigeru în timp ce ne pregăteam de culcare. Trebuie să mă duc la mormântul lui Takeshi și să-l salut pe stareț, care a fost bun prieten cu tata. I-am adus din Hagi niște daruri.

Aduseserăm multe cadouri. Fuseseră încărcate pe caii de povară, împreună cu bagajul nostru, îmbrăcăminte de nuntă, mâncare pentru călătorie. Nu m-am gândit deloc la cutia de lemn pe care aveam să o ducem la Terayama, sau la ce ar fi putut să conțină. Mă frământau alte doruri, alte griji.

Camera era înăbușitoare, cum mă temusem. Nu puteam să dorm. Am auzit clopotele templelor bătând miezul nopții, apoi toate zgomotele s-au stins din cauza interdicției, cu excepția gemetelor jalnice ale muribunzilor de pe zidurile castelului.

În cele din urmă, m-am sculat. Nu aveam un plan în minte. Insomnia mă îndemna să acționez. Kenji și Shigeru dormeau, iar straja de afară moțăia, din câte mi-am dat seama. Am luat cutia bine închisă în care Kenji ținea capsulele cu otravă, am băgat-o în izmene și am legat-o. M-am îmbrăcat în straie de călătorie închise la culoare și am luat din cuferele de lemn, unde erau ascunse, sabia scurtă, funii subțiri de sugrumat, două ancore de cățărat și o frânghie. Toate aceste mișcări au durat mult, deoarece a trebuit să le fac în tăcere deplină, însă timpul e altfel pentru cei din Trib, se scurtează sau se lungește după voia noastră. Nu mă grăbeam și știam că cei doi bărbați din cameră nu aveau să se trezească.

Străjerul s-a mișcat când am trecut pe lângă el. M-am dus la latrină să mă ușurez și mi-am trimis al doilea sine pe lângă el, înapoi în cameră. Am așteptat în umbră până a ațipit la loc, apoi m-am făcut nevăzut, din curtea interioară m-am suit pe acoperiș și am sărit în stradă.

Auzeam străjile Tohane la poarta hanului și știam că pe străzi sunt patrule. Jumătate din mintea mea era conștientă că este periculos ce fac, dacă nu chiar nebunesc, dar nu mă puteam stăpâni. În parte, voiam să testez ce mă învățase Kenji înainte să ajungem în Inuyama, dar cel mai mult îmi doream să curm gemetele de la castel ca să pot adormi.

Mi-am croit drum pe străzile înguste, mergând în zigzag către castel. Câteva case mai erau încă luminate în spatele obloanelor, dar cele mai multe erau deja cufundate în beznă. Am prins frânturi de conversații când am trecut pe lângă ele: un bărbat potolea o femeie care plângea, un copil bolborosea de parcă avea febră, un cântec de leagăn, o ceartă între bețivi. Am ieșit în drumul principal, care ducea direct la șanțul de apărare și la pod. De-a lungul drumului era un canal, plin ochi cu crapi, ca să nu poată fi trecut în cazul unui asediu. Cei mai mulți dormeau, iar solzii le străluceau slab în bătaia

lunii. Când și când, câte unul se trezea, zvâcnea scurt și împroșca apa. M-am întrebat dacă visau.

Am mers din ușă în ușă, cu urechile tot timpul ciulite să prind vreun zgomot de pași sau clinchet de oțel. Patrulele nu mă îngrijorau prea tare: știam că am să le aud cu mult înainte să mă audă ele pe mine și, pe deasupra, aveam cel de-al doilea sine și avantajul de a nu putea fi văzut. Când am ajuns în capătul străzii și am văzut, la lumina lunii, apele șanțului, deja nu-mi mai păsa de nimic, căci în adâncul sufletului aveam satisfacția că sunt un Kikuta și fac ceea ce eram născut să fac. Numai cei din Trib cunosc acest sentiment.

Pe partea dinspre oraș a șanțului, era un pâlc de sălcii, ale căror crengi încărcate de frunze cădeau drept în apă. Din motive de apărare, ar fi trebuit tăiate, dar poate vreun locuitor al castelului, soția sau mama seniorului, era îndrăgostit de frumusețea lor. La lumina lunii, ramurile păreau înghețate. Nu bătea deloc vântul. M-am furișat printre ele, m-am lăsat pe vine și m-am uitat mult timp la castel.

Era mai mare decât cele din Tsuwano și Hagi, dar construcția era asemănătoare. Am văzut conturul slab al coșurilor pe zidurile albe ale turnului principal din spatele celei de-a doua porți sudice. Trebuia să trec înot șanțul, să escaladez zidul de piatră, să trec de prima poartă, să străbat curtea interioară din sud, să mă cațăr pe cea de-a doua poartă și pe turnul principal, și să cobor până la coșuri.

Am auzit pași și m-am ghemuit la pământ. Un grup de străji se apropiau de pod. Din castel a venit altă patrulă și străjerii au schimbat câteva vorbe.

— Au fost probleme?

— Doar cei care încalcă interdicția, ca de obicei.

— Cumplită duhoare!

— Mâine va fi mai rău. O să fie mai cald.

Una din patrule a intrat în oraș; cealaltă a trecut podul și a urcat scările spre poartă. Am auzit strigătul prin care li se cerea parola și

răspunsul lor. Poarta a scârțâit când a fost deszăvorâtă și deschisă. Apoi s-a trântit la loc, iar pașii s-au îndepărtat până s-au stins.

Din locul în care eram, simțeam mirosul apelor stătute ale șanțului, iar sub el altă duhoare: de descompunere umană, de trupuri vii care putrezeau încet.

La marginea apei, erau buruieni înflorite și câțiva iriși târzii. Broaștele orăcăiau și greierii țârâiau. Aerul cald al nopții îmi mângâia fața. Două lebede, incredibil de albe, pluteau pe brazda de lumină lăsată de lună.

Mi-am umplut plămânii cu aer și am intrat în apă, înotând aproape de fund și în aval, astfel încât să ies la suprafață la umbra podului. Pietrele uriașe ale peretelui șanțului ofereau reazeme naturale pentru picioare; grija mea principală era să nu fiu văzut pe fundalul pietrelor deschise la culoare. Nu puteam să rămân nevăzut mai mult de câteva minute la rând. Timpul, care înainte trecuse atât de încet, acum se grăbea. M-am mișcat repede, urcând peretele șanțului ca o maimuță. La prima poartă am auzit glasuri, străjile care se întorceau din rond. M-am lipit de o țeavă de scurgere, m-am făcut invizibil și m-am folosit de zgomotul pașilor lor ca să-l maschez pe cel făcut de ancoră, când am aruncat-o peste streașina masivă a zidului.

M-am cățărat pe zid și am fugit pe acoperișul de olane până la curtea interioară din sud. Coșurile cu muribunzi erau aproape deasupra capului meu. Unul cerea întruna apă, unul gemea nedeslușit, iar altul rostea repede și fără încetare numele zeului tainic, făcându-mi părul de pe ceafă să mi se zbârlească. Al patrulea nu se auzea deloc. Mirosul de sânge, urină și fecale era cumplit. Am încercat să-mi astup nările, ca să nu-l mai simt, și urechile, ca să nu mai aud zgomotele.

Trebuia să trec pe deasupra gheretei. Auzeam în ea străjile care făceau ceai și stăteau la taclale. Când ceaunul a zornăit pe lanțul de fier, m-am folosit de ancore ca să mă cațăr pe turnul principal până la parapetul de care erau atârnate coșurile.

Erau suspendate cu frânghii, la vreo doisprezece metri deasupra pământului, și nu încăpea într-un coș decât un singur om îngenuncheat, cu capul plecat și brațele legate la spate. Sforile păreau suficient de rezistente ca să-mi susțină greutatea, dar, când am încercat una, coșul s-a legănat și bărbatul din el a scos un țipăt ascuțit de frică, spulberând tăcerea nopții. Am înghețat. A suspinat câteva minute, apoi a șoptit iar: „Apă! Apă!"

Nu s-a auzit nici un zgomot, în afară de lătratul unui câine, undeva în depărtare. Luna era aproape de munți, gata să dispară după ei. Orașul dormea liniștit.

După ce luna a apus, am verificat dacă ancora era prinsă bine de parapet, am scos capsulele cu otravă și le-am băgat în gură. Apoi am coborât pe zid, folosindu-mă de frânghia mea și căutând pe pipăite fiecare reazem pentru picioare.

La primul coș, mi-am scos banderola de pe cap, încă udă de când ieșisem din râu, m-am întins și am lipit-o pe fața bărbatului. L-am auzit sugând și spunând ceva nedeslușit.

— Nu pot să te salvez, am șoptit, dar am otravă. Îți va pricinui o moarte rapidă.

Și-a lipit fața de plasă și a deschis gura.

Bărbatul următor nu m-a auzit, avea capul prăbușit pe marginea coșului, dar am reușit să ajung la artera carotidă și astfel i-am curmat gemetele fără să simtă nici o durere.

Apoi a trebuit să mă cațăr iar la parapet ca să schimb poziția frânghiei, căci nu ajungeam la celelalte coșuri. Brațele mă dureau și știam foarte bine că în curtea de jos erau dale de piatră. Când am ajuns la al treilea bărbat, cel care se ruga, acesta era lucid și se uita la mine cu ochi întunecați. Am murmurat o rugăciune de-a Hiddenilor și i-am întins capsula cu otravă. El a spus:

— Lucrul ăsta-i interzis.

— Să fie al meu păcatul, am șoptit. Tu ești nevinovat. Vei fi iertat.

În timp ce-i împingeam capsula în gură, mi-a trasat în palmă, cu limba, semnul Hiddenilor. L-am auzit rugându-se, apoi a amuțit pe veci.

La gâtul celui de-al patrulea nu am simțit puls și m-am gândit că murise deja, dar, ca să fiu sigur, i-am înfășurat strâns ștreangul în jurul gâtului și l-am ținut așa în timp ce număram în surdină minutele care treceau.

Am auzit primul cântat al cocoșilor. Când m-am cățărat înapoi pe parapet, liniștea nopții era adâncă. Curmasem gemetele și țipetele. M-am gândit că, în contrast cu acestea, liniștea sigur avea să trezească străjile. Îmi auzeam pulsul bătând ca o tobă.

M-am întors pe unde venisem, fără să mă folosesc de ancoră, ci sărind de pe zid pe pământ, mișcându-mă și mai repede ca înainte. Încă un cocoș a cântat și un al treilea i-a răspuns. Orașul avea să se trezească în scurtă vreme. Sudoarea curgea șiroaie pe mine, iar apa șanțului era ca gheața. Abia m-a mai ținut răsuflarea să înot înapoi și am ieșit la suprafață foarte aproape de sălcii, speriind lebedele. Am tras aer în piept și m-am scufundat iar.

M-am urcat pe mal și m-am îndreptat spre sălcii, cu gândul să stau acolo câteva clipe ca să-mi trag sufletul. Cerul se lumina. Eram istovit. Simțeam cum mă lasă atenția. Nu-mi venea să cred ce făcusem.

Spre groaza mea, am auzit pe cineva care se afla deja acolo. Nu era un soldat, ci vreun proscris, m-am gândit, poate vreun tăbăcar, judecând după mirosul lui. Până să-mi recapăt forța cât să mă fac nevăzut, m-a zărit el și, din acea străfulgerare a privirii, mi-am dat seama că știa ce făcusem.

Acum o să fiu nevoit să ucid iar, m-am gândit, scârbit că de data asta nu avea să fie eliberare, ci crimă. Simțeam mirosul de sânge și moarte de pe mâinile mele. M-am hotărât să-i cruț viața, mi-am lăsat sub copac al doilea sine și, într-o clipită, am fost pe cealaltă parte a străzii.

Am ascultat o secundă și l-am auzit pe bărbat vorbindu-i imaginii mele, înainte ca aceasta să dispară.

— Domnule, a spus el șovăitor, iertați-mă. Trei zile l-am auzit pe fratele meu suferind. Vă mulțumesc. Cel tainic să fie cu dumneavoastră și să vă binecuvânteze.

Atunci al doilea meu sine a dispărut și omul a strigat cu uimire:

— Un înger!

Îi auzeam răsuflarea grea, aproape gâfâitoare, în timp ce alergam pe stradă, din ușă în ușă. Speram ca patrulele să nu-l prindă din urmă și să nu vorbească despre ce văzuse, fiind încredințat că era unul dintre Hiddeni, care iau secretele cu ei în mormânt.

Zidul din jurul hanului era destul de mic ca să-l sar. M-am dus la latrină și la cișmea, unde am scuipat capsulele rămase, apoi m-am spălat pe față și pe mâini ca și cum tocmai mă sculasem. Străjerul era pe jumătate treaz când am trecut pe lângă el. A mormăit:

— S-a făcut ziuă deja?

— Mai e un ceas, am răspuns.

— Sunteți palid, senior Takeo. Nu vă e bine?

— Am niște crampe, atâta tot.

— Afurisita asta de mâncare a Tohanilor, a bombănit el și am râs amândoi.

— Vreți un ceai? a întrebat el. Le trezesc pe servitoare.

— Mai târziu. Am să încerc să mai dorm puțin.

Am deschis ușa și am intrat în cameră. Întunericul și zorile se îngemănau. Kenji era treaz, mi-am dat seama după respirația lui.

— Unde ai fost? m-a întrebat el în șoaptă.

— La latrină. Nu mă simțeam bine.

— De la miezul nopții? a spus el neîncrezător.

Mi-am scos hainele ude și, în același timp, am ascuns sub saltea armele.

— Nu chiar de-atunci. Dormeai.

A întins mâna și mi-a pipăit izmenele.

— Sunt ude fleașcă! Ai fost la râu?

— Ți-am spus, nu m-am simțit bine. Poate n-am reușit să ajung la timp la latrină.

Kenji m-a lovit zdravăn pe umăr și l-am auzit pe Shigeru trezindu-se.

— Ce e? a șoptit el.

— Takeo a fost plecat toată noaptea. Mi-am făcut griji din pricina lui.

— N-am putut să dorm, am spus eu. Am ieșit doar puțin. Am mai făcut-o în Hagi și Tsuwano.

— Știu, a spus Kenji. Dar acolo era țara Otorilor. Aici e mult mai periculos.

— Ei bine, m-am întors.

M-am strecurat sub cuvertură, am tras-o peste cap și am căzut aproape imediat într-un somn la fel de adânc și fără vise ca moartea.

M-a trezit croncănitul ciorilor. Dormisem doar vreo trei ore, dar mă simțeam odihnit și împăcat. Nu m-am gândit la noaptea precedentă. Nici măcar nu aveam vreo amintire clară, de parcă acționasem în transă. Era una din zilele acelea rare de sfârșit de vară, când cerul e senin și aerul cald și liniștit, lipsit de umezeală. O slujnică a intrat în cameră aducând o tavă cu mâncare și ceai, iar după ce s-a înclinat până la podea și a turnat ceaiul a spus încet:

— Seniorul Otori vă așteaptă la grajduri. Vă roagă să vă duceți cât mai repede. Iar învățătorul dumneavoastră vă roagă să aduceți materialele de desenat.

Am dat din cap, cu gura plină.

Ea a spus:

— Am să vă usuc eu veșmintele.

— Ia-le mai târziu, i-am spus, nevrând să găsească armele, iar când a plecat am sărit, m-am îmbrăcat și am ascuns ancorele și

ștreangul în fundul dublu al cufărului de călătorie, unde le pusese Kenji.

Mi-am luat tolba cu pensula și cutia lăcuită în care era călimara cu tuș și le-am înfășurat într-o pânză. Mi-am pus sabia la cingătoare, prefăcându-mă în Takeo, pictorul studios, și m-am dus la grajduri.

Când am trecut pe lângă bucătărie, am auzit o slujnică spunând în șoaptă:

— Au murit toți azi-noapte. Oamenii spun că a venit un înger al morții...

Mi-am continuat drumul, cu capul plecat, potrivindu-mi mersul în așa fel încât să par un pic stângaci. Doamnele erau deja călare. Shigeru stătea de vorbă cu Abe care avea să ne însoțească, așa cum mi-am dat seama. Alături de ei era un tânăr Tohan care ținea doi cai de căpăstru. Un rândaș îi ținea pe Kyu al lui Shigeru și pe Raku al meu.

— Haide, haide! a exclamat Abe când m-a văzut. Nu putem să așteptăm toată ziua cât lenevești tu în pat.

— Cere-i scuze seniorului Abe, a spus Shigeru cu un oftat.

— Îmi pare foarte rău, n-am nici o scuză, am îngânat, plecându-mă adânc în fața lui Abe și a doamnelor, încercând să nu mă uit la Kaede. Am studiat până târziu.

Apoi m-am întors spre Kenji și i-am spus respectuos:

— Am adus materialele de desenat, domnule.

— Da, bine, a răspuns el. Ai să vezi niște lucrări frumoase la Terayama și poate chiar ai să le copiezi, dacă avem timp.

Shigeru și Abe au încălecat, iar rândașul mi l-a adus pe Raku. Calul meu a fost încântat să mă vadă; și-a lăsat botul pe umărul meu, frecându-l ușor de el. M-am prefăcut că mă dezechilibrez, împleticindu-mă puțin. M-am dus în dreapta lui Raku, lăsând impresia că încălecatul îmi dă de furcă.

— Să sperăm că e mai talentat la desen decât la călărie, a spus batjocoritor Abe.

— Din păcate, talentul lui nu e deloc ieșit din comun.

Supărarea lui Kenji nu mi s-a părut prefăcută. Nu i-am răspuns nici unuia, mulțumindu-mă doar să mă uit atent la gâtul gros al lui Abe, în timp ce călărea în fața mea, și imaginându-mi cum aveam să strâng ștreangul în jurul lui, sau să înfig un cuțit în carnea lui tare.

Aceste gânduri negre m-au stăpânit până am trecut podul și am ieșit din oraș. Pe urmă, frumusețea zilei a început să mă fascineze. Ținutul se refăcea după ravagiile provocate de furtună. Volbura își deschisese florile de un alb strălucitor, chiar și acolo unde lujerii erau culcați în noroi. Pescărușii săgetau văzduhul peste râu, iar în vaduri stăteau egrete și bâtlani. Deasupra noastră zburau fel și fel de libelule, iar fluturi maro-portocalii și galbeni se înălțau de la picioarele cailor.

Am străbătut lunca netedă a râului, printre lanuri de orez de un verde strălucitor și plante culcate la pământ de furtună, dar care deja se îndreptau iar. Pretutindeni oamenii munceau de zor; ba chiar păreau veseli, în ciuda distrugerilor din jur provocate de furtună. Mi-am amintit de țăranii din satul meu, de îndârjirea lor în fața dezastrului, de credința lor neclintită că indiferent ce ar putea să li se întâmple, viața e fundamental bună și lumea blajină. M-am întrebat de câți ani de stăpânire Tohană mai era nevoie pentru a le smulge din inimă acea credință.

Lanurile de orez au făcut loc grădinilor terasate de legume, iar apoi, când drumul a devenit mai abrupt, crângurilor de bambuși, care ne împresurau cu lumina lor slabă, verde-argintie. La rândul lui, bambusul a făcut loc pinilor și cedrilor, covorul gros de ace îngreunând mersul cailor.

În jurul nostru se întindea pădurea de nepătruns. În răstimpuri, treceam pe lângă drumeți aflați în pelerinajul istovitor la muntele sfânt. Mergeam în coloană, așa că ne era greu să vorbim între noi. Știam că Kenji ardea de dorință să mă întrebe despre noaptea

precedentă, însă eu nu voiam să vorbesc, nici măcar să mă gândesc la asta.

După aproape trei ceasuri, am ajuns la pâlcul de clădiri din jurul porții exterioare a templului. Aici era o casă pentru găzduirea vizitatorilor. Caii au fost duși să fie hrăniți și adăpați, iar noi am luat prânzul pregătit de călugări, feluri simple alcătuite din legume.

— Sunt cam obosită, a spus doamna Maruyama după ce am terminat de mâncat. Senior Abe, te rog să rămâi aici cu doamna Shirakawa și cu mine, cât ne odihnim.

Abe nu a putut să refuze, deși părea că se codește să-l scape din ochi pe Shigeru.

Shigeru mi-a dat cutia de lemn, rugându-mă să o car eu pe deal, și mi-am luat și pensulele și tușul. Tânărul Tohan a venit cu noi, cam încruntat, de parcă nu avea încredere în această excursie, însă ea trebuie să fi părut destul de inofensivă, chiar și pentru cei bănuitori. Shigeru n-ar fi putut să treacă pe lângă Terayama fără să meargă la mormântul fratelui său, mai ales la un an de la moartea lui și în timpul Sărbătorii Morților.

Am început să urcăm treptele abrupte de piatră. Templul era construit pe coasta muntelui, lângă un sanctuar foarte vechi. Copacii din crângul sacru trebuie să fi avut patru sau cinci sute de ani, trunchiurile lor uriașe se înălțau într-o boltă imensă, rădăcinile lor noduroase se agățau de pământul acoperit cu mușchi ca niște spirite ale pădurii. În depărtare, auzeam călugării cântând monoton, bubuitul gongurilor și al clopotelor, iar sub aceste zgomote glasul pădurii, greierii, urletul cascadei, foșnetul cedrilor, ciripitul păsărilor. Veselia mea pricinuită de frumusețea zilei a făcut loc unui sentiment mai profund, de uimire și așteptare, ca și cum un secret însemnat și minunat era pe cale să-mi fie dezvăluit.

În cele din urmă, am ajuns la cea de-a doua poartă, care dădea spre un alt grup de clădiri, unde stăteau pelerinii și alți vizitatori.

Aici ni s-a spus să așteptăm și ni s-a oferit ceai. După câteva clipe, doi preoți s-au apropiat de noi. Unul era bătrân, destul de scund și plăpând, dar cu ochi luminoși și o expresie foarte senină. Celălalt era mult mai tânăr, robust și cu fața severă.

— Sunteți oricând bine-venit aici, senior Otori, a spus bătrânul, iar atunci fața Tohanului s-a întunecat și mai mult. L-am îngropat cu mare durere pe seniorul Takeshi. Ați venit, desigur, să vedeți mormântul.

— Rămâi aici cu Muto Kenji, i-a spus Shigeru soldatului, iar el și cu mine l-am urmat pe preotul bătrân în cimitir, unde pietrele de mormânt se înșiruiau sub copacii uriași.

Cineva făcuse un foc de lemne, iar fumul se ridica în lumina soarelui ca niște raze albastre.

Am îngenuncheat în tăcere toți trei. După câteva clipe, preotul mai tânăr a venit cu lumânări și tămâie și i le-a dat lui Shigeru, care le-a așezat în fața pietrei de mormânt. În jurul nostru plutea aroma dulce a lumânărilor care ardeau liniștit, fiindcă nu bătea vântul, dar flăcările lor abia se vedeau în strălucirea soarelui. Shigeru a scos din mânecă două obiecte — o piatră neagră, ca acelea de pe țărmul din Hagi, și un cal de paie, precum cei cu care se joacă copiii — și le-a pus pe mormânt.

Mi-am amintit de lacrimile pe care le-a vărsat în prima noapte când ne-am întâlnit. Acum i-am înțeles durerea, dar nici unul dintre noi nu a plâns.

După un timp, preotul s-a ridicat, a pus mâna pe umărul lui Shigeru, iar noi l-am urmat în clădirea principală a acestui templu de țară, izolat. Era din lemn de chiparos și cedru, care de-a lungul timpului se decolorase într-un gri-argintiu. Nu părea mare, dar holul central era perfect proporționat, dând senzația de spațiu și liniște, atrăgând privirea spre locul în care statuia aurită a Celui Luminat părea să plutească printre flăcările lumânărilor, ca în Paradis.

Ne-am scos sandalele și am intrat în hol. Călugărul tânăr a adus iar tămâie și am pus-o la picioarele aurite ale statuii. Îngenunchind alături de noi, a început să recite o sutra pentru morți.

Înăuntru era întuneric, iar lumânările mă orbeau, dar auzeam respirația altor oameni în templu, dincolo de altar, și când ochii mi s-au obișnuit cu obscuritatea am văzut siluetele călugărilor care meditau în tăcere. Mi-am dat seama că holul era mult mai mare decât crezusem la început și că înăuntru erau mulți călugări, posibil sute.

Deși am fost crescut printre Hiddeni, mama m-a dus la sanctuarele și templele din ținutul nostru și știam câte ceva despre învățăturile Celui Luminat. Acum m-am gândit, ca de atâtea ori înainte, că oamenii arată la fel când se roagă. Pacea acestui loc mi-a străpuns sufletul. Ce căutam eu aici, un criminal pus pe răzbunare?

Când ceremonia s-a sfârșit, ne-am întors la Kenji, care părea adâncit cu tânărul Tohan într-o discuție părtinitoare despre artă și religie.

— Avem un dar pentru stareț, a spus Shigeru, luând cutia pe care i-o lăsasem lui Kenji.

Ochii preotului au licărit.

— Vă duc la el.

— Iar tinerii ar vrea să vadă picturile, a spus Kenji.

— Makoto îi va conduce. Vă rog să mă urmați, senior Otori.

Tohanul a părut descumpănit când Shigeru a dispărut în spatele altarului cu preotul cel bătrân. A dat să-i urmeze, dar Makoto i-a tăiat calea, fără să-l atingă sau să-l amenințe.

— Pe aici, tinere!

Cu pas hotărât, ne-a scos pe toți trei din templu și, pe un pavaj de scânduri, ne-a condus într-un hol mai mic.

— Marele pictor Sesshū a trăit zece ani în acest templu, ne-a spus el. A proiectat grădinile și a pictat peisaje, animale și păsări. Aceste paravane sunt opera lui.

— Asta înseamnă să fii artist, a spus Kenji, cu glasul lui de învățător veșnic nemulțumit.

— Da, maestre, am răspuns.

Nu era nevoie să mă prefac că sunt umil: eram sincer uluit de lucrarea din fața ochilor. Calul negru, cocorii albi păreau prinși și înghețați în timp de talentul desăvârșit al artistului. Simțeai că în orice moment vraja se va destrăma, calul va bate din picior și se va cabra, cocorii ne vor vedea și se vor avânta spre cer. Pictorul realizase ce ne-ar plăcea tuturor să facem: să capturăm timpul și să-l facem să stea în loc.

Paravanul cel mai apropiat de ușă părea nepictat. M-am uitat cu ochii mijiți la el, gândindu-mă că, probabil, culorile se șterseseră. Makoto a spus:

— Au fost păsări pe el, dar legenda spune că erau atât de naturale încât și-au luat zborul.

— Vezi cât mai ai de învățat? mi-a spus Kenji.

M-am gândit că întrecea măsura, dar Tohanul mi-a aruncat o privire disprețuitoare și, după ce s-a uitat în treacăt la picturi, a ieșit și s-a așezat sub un copac.

Am scos călimara cu tuș, iar Makoto mi-a adus niște apă. Am desfăcut un sul de hârtie. Îmi venea să urmăresc mâna maestrului ca să văd dacă poate, peste prăpastia anilor, să transmită în pensula mea ce văzuse el.

Afară, căldura după-amiezii creștea, iar țârâitul greierilor se ințețea. Copacii aruncau pete mari de umbră, neagră ca smoala. În hol era mai răcoare și semiîntuneric. Timpul încetinea. Tohanul adormise — îi auzeam respirația regulată.

— Grădinile sunt tot opera lui Sesshū, a spus Makoto.

El și Kenji s-au așezat pe rogojină, cu spatele la picturi și la mine, uitându-se afară la stânci și copaci. În depărtare susura o cascadă și auzeam doi porumbei sălbatici uguind. Din când în când, Kenji

făcea un comentariu sau punea o întrebare despre grădină, iar Makoto răspundea. Conversația lor s-a stins treptat, până când părea că au ațipit și ei.

Rămas singur cu pensula, hârtia și picturile fără seamăn, am simțit cum pune stăpânire pe mine aceeași concentrare ca în noaptea precedentă, transportându-mă în aceeași stare de semitransă. Mă întrista puțin că talentele Tribului erau atât de asemănătoare cu cele ale artei. M-a cuprins o dorință puternică de a rămâne zece ani în acest loc, la fel ca marele Sesshū, să desenez și să pictez în fiecare zi, până când tablourile mele prindeau viață și își luau zborul.

Am făcut copii ale calului și cocorilor, care nu m-au mulțumit deloc, apoi am pictat mica pasăre de pe muntele meu, așa cum o văzusem luându-și zborul la apropierea mea, cu o străfulgerare de alb în aripi.

Eram absorbit de lucru. Auzeam în depărtare glasul lui Shigeru, vorbind cu preotul bătrân. Nu ascultam cu adevărat: am presupus că voia de la bătrân un sfat spiritual, o problemă intimă. Dar cuvintele îmi picurau în urechi și, încetul cu încetul, mi-am dat seama că discuția lor este despre cu totul altceva: despre noile dări împovărătoare, despre îngrădirea libertății, despre dorința lui Iida de a distruge templele, despre cele câteva mii de călugări din mănăstirile izolate, toți antrenați ca războinici și dornici să-i răstoarne pe Tohani și să le redea Otorilor pământurile.

Am zâmbit mâhnit în sinea mea. Ideea mea despre templu ca un loc al păcii, un adăpost de război, era oarecum nelalocul ei. Preoții și călugării erau la fel de bătăioși ca noi, la fel de puși pe răzbunare.

Am mai făcut o copie a calului, iar de aceasta am fost mai mulțumit. Prinsesem ceva din forța lui aprigă. Simțeam că spiritul lui Sesshū chiar mă atinsese peste veacuri. Și poate îmi amintise că, atunci când iluziile sunt spulberate de adevăr, talentul este eliberat.

Apoi am auzit în depărtare alt sunet, care mi-a făcut inima s-o ia la galop: glasul lui Kaede. Femeile și Abe urcau treptele spre cea de-a doua poartă.

I-am zis încet lui Kenji:

— Vin ceilalți.

Makoto s-a ridicat iute și a plecat în tăcere. După câteva minute, preotul bătrân și seniorul Shigeru au intrat în hol, unde aplicam ultimele tușe pe copia calului.

— Ah, ți-a vorbit Sesshū! a spus preotul bătrân zâmbind.

I-am dat pictura lui Shigeru. Se uita la ea când doamnele și Abe au ajuns lângă noi. Tohanul s-a trezit și s-a străduit să nu arate că dormise. Doamna Maruyama continua să-i arate o atenție deosebită lui Abe, cerându-i părerea și măgulindu-l până când chiar și pe el a început să-l intereseze subiectul.

Kaede s-a uitat la schița păsării.

— Mi-o dai mie? a întrebat ea.

— Ia-o, dacă dorești, doamnă Shirakawa, am răspuns eu. Mă tem că e foarte proastă.

— Mie îmi place, a spus ea cu glas coborât. Mă face să mă gândesc la libertate.

De căldură, tușul se uscase rapid. Am făcut sul hârtia și i-am dat-o, degetele mele atingându-le o clipă pe ale ei. Nici unul dintre noi nu a mai spus nimic. Căldura părea și mai mare, greierii mai insistenți. M-a cuprins un val de oboseală. Eram amețit de lipsa somnului și de emoții. Degetele mele își pierduseră siguranța și tremurau când mi-am strâns lucrurile de pictat.

— Să mergem în grădină, a spus Shigeru și a ieșit cu doamnele.

Am simțit privirea preotului bătrân ațintită asupra mea.

— Când totul se va termina, să te întorci la noi, a spus el. Întotdeauna va fi aici un loc pentru tine.

M-am gândit la toate frământările și schimbările la care templul fusese martor, la luptele dezlănțuite în jurul lui. Părea atât de liniștit: copacii neclintiți de sute de ani, Cel Luminat stătea printre lumânări, cu zâmbetul lui senin. Totuși, chiar și în acest loc al păcii, oamenii făceau planuri de război. Niciodată nu m-aș fi putut retrage să pictez și să amenajez grădini până nu murea Iida.

— Se va termina vreodată? i-am răspuns eu cu o întrebare.

— Tot ce are un început are și un sfârșit, a spus preotul.

M-am înclinat până la pământ în fața lui, iar el și-a lipit palmele într-o binecuvântare.

Am ieșit cu Makoto în grădină. Se uita întrebător la mine.

— Cât ai auzit? a spus el încet.

M-am uitat în jur. Tohanii erau cu Shigeru în vârful treptelor.

— Auzi ce vorbesc ei? l-am întrebat pe Makoto.

A măsurat din ochi distanța.

— Numai dacă răcnesc.

— Eu aud fiecare cuvânt. Aud ce se vorbește jos, în sala de mese. Pot să-ți spun câți oameni sunt adunați acolo.

Atunci mi-am dat seama că erau foarte mulți. Makoto a râs scurt, mirat și în același timp admirativ.

— Ca un câine?

— Da, ca un câine, am răspuns.

— E un lucru folositor pentru stăpânii tăi.

Cuvintele lui mi s-au întipărit în minte. Le eram folositor stăpânilor mei, seniorului Shigeru, lui Kenji, Tribului. Mă născusem cu talente ascunse pe care nu le cerusem, totuși nu mă puteam stăpâni să le șlefuiesc și să le pun la încercare, iar ele mă aduseseră în locul unde eram acum. Fără ele, sigur aș fi fost mort. Din cauza lor, cu fiecare zi pătrundeam mai adânc în această lume a minciunilor, a tainelor și a răzbunării. M-am întrebat cât ar fi înțeles Makoto din toate astea și mi-am dorit să-i fi putut împărtăși gândurile mele.

Simțeam o simpatie instinctivă pentru el — mai mult decât simpatie: încredere. Dar umbrele se lungeau: mai era puțin și se culcau găinile. Trebuia să plecăm ca să ajungem în Yamagata înainte de căderea nopții. Nu era timp de stat la taclale.

Când am coborât treptele, în fața casei unde erau găzduiți vizitatorii se adunase o mulțime mare.

— Au venit pentru sărbătoare? l-am întrebat pe Makoto.

— În parte, a răspuns el și a adăugat în șoaptă, ca să nu-l audă altcineva: Dar mai ales fiindcă s-a auzit că seniorul Otori e aici. N-au uitat cum erau lucrurile înainte de Yaegahara. Nici noi, cei de aici. Rămas-bun, a spus în timp ce încălecam pe Raku. Pe data viitoare!

Pe cărarea de munte a fost la fel. Multă lume ieșise în cale, parcă dornică să-l vadă cu propriii ochi pe seniorul Shigeru. Era ciudat să vezi cum oameni tăcuți se aruncau la pământ când treceam pe lângă ei, apoi se ridicau și se uitau lung după noi, cu fețele serioase și ochii arzând.

Tohanii erau furioși, dar nu puteau face nimic. Mergeau la o oarecare depărtare în fața mea, dar le auzeam conversația purtată în șoaptă atât de clar, încât parcă îmi vorbeau la ureche.

— Ce a făcut Shigeru la templu? a întrebat Abe.

— S-a rugat, a vorbit cu preotul. Nouă ni s-au arătat lucrările lui Sesshū; băiatul a pictat ceva.

— Nu-mi pasă ce a făcut băiatul. Shigeru a fost singur cu preotul?

— Doar câteva minute, a mințit tânărul.

Calul lui Abe a făcut un salt în față. Probabil că, de mânie, Abe smucise frâul.

— Nu pune la cale nimic, a spus senin tânărul. Totul este exact ce pare. E gata să se însoare. Nu văd de ce ești atât de îngrijorat. Toți trei sunt inofensivi. Proști, chiar lași, dar inofensivi.

— Prost ești tu dacă crezi asta! a mârâit Abe. Shigeru e mult mai periculos decât pare. Și în primul rând, nu e deloc laș. Are răbdare.

Și nimeni altul din Cele Trei Țări nu are atâta influență asupra oamenilor!

Au mers un timp în tăcere, apoi Abe a bombănit:

— Un singur semn de trădare și am pus mâna pe el!

În seara perfectă de vară, cuvintele au plutit până la mine. Când am ajuns la râu, se înserase; amurgul albastru era luminat de licuricii dintre trestii. Pe mal se aprinseseră deja focurile pentru cea de-a doua noapte a sărbătorii. Noaptea dinainte fusese potolită și plină de durere. În seara aceasta, atmosfera era mai sălbatică, încărcată de neliniște și violență. Străzile erau înțesate și cei mai mulți se adunaseră pe marginea șanțului de apărare. Oamenii se uitau la prima poartă a castelului.

Când am trecut pe lângă ei, am văzut cele patru capete expuse deasupra porții. Coșurile fuseseră luate deja de pe ziduri.

— Au murit repede, mi-a spus Shigeru. Au avut noroc.

N-am răspuns. O priveam pe doamna Maruyama. S-a uitat în treacăt la cele patru capete, apoi a întors privirea, palidă la față, dar stăpână pe ea. M-am întrebat ce gândea, dacă se ruga.

Mulțimea se agita ca un animal neliniștit la abator, speriată de duhoarea de sânge și moarte.

— N-am să zăbovesc, a spus Kenji. Mă duc să ascult puțin ce se bârfește pe ici, pe colo. Ne întâlnim la han. Să stați înăuntru!

A chemat un rândaș, a descălecat, i-a dat lui frâiele calului și a dispărut în mulțime.

Când am intrat pe strada dreaptă pe care alergasem în noaptea dinainte, un grup de Tohani călare s-a îndreptat spre noi cu săbiile scoase.

— Senior Abe! a strigat unul dintre ei. Trebuie să eliberăm străzile. Orașul e în clocot. Duceți oaspeții înăuntru și puneți străji la porți.

— Ce a stârnit asta? a întrebat Abe.

— Toți criminalii au murit azi-noapte. Un om susține că a venit un înger și i-a izbăvit!

— Prezența seniorului Otori nu face decât să înrăutățească lucrurile, a spus cu amărăciune Abe în timp ce ne grăbea spre han. Mâine plecăm mai departe.

— Sărbătoarea nu s-a terminat, a spus Shigeru. Călătoria în a treia zi nu va aduce decât ghinion.

— N-avem încotro! Altfel ar putea fi mai rău. Abe își scosese sabia și acum despica aerul cu ea, lovind în stânga și-n dreapta. La pământ! răcnea el.

Speriat de zgomot, Raku a făcut un salt înainte și m-am pomenit călărind chiar lângă Kaede. Caii și-au apropiat capetele încurajându-se unul pe celălalt și potrivindu-și pasul.

Cu privirea înainte, Kaede mi-a spus atât de încet, încât în zarva din jurul nostru numai eu o puteam auzi:

— Mi-aș dori să putem fi singuri. Sunt atâtea lucruri pe care vreau să le aflu despre tine. Nici măcar nu știu cine ești cu adevărat. De ce te prefaci neîndemânatic? De ce-ți ascunzi iscusința?

Aș fi călărit bucuros o veșnicie așa, alături de ea, dar strada era prea scurtă și-mi era frică să-i răspund. Mi-am grăbit calul, ca și cum nu-mi păsa de ea, dar vorbele ei îmi făcuseră inima să bubuie. Era tot ce voiam: să fiu singur cu ea, să-i dezvălui latura mea ascunsă, să scap de toate tainele și minciunile, să stau culcat cu ea, trup lângă trup.

Avea să fie vreodată cu putință? Numai dacă murea Iida.

Când am ajuns la han, m-am dus să supraveghez îngrijirea cailor. Otorii care rămăseseră acolo ne-au întâmpinat ușurați. Își făcuseră griji pentru siguranța noastră.

— Orașul e pe jar, a spus unul. O mișcare greșită și vor ieși la luptă în stradă.

— Ce-ați auzit? am întrebat.

— E vorba de Hiddenii ăia pe care îi torturau nemernicii. Cineva a ajuns la ei și i-a ucis. Pe urmă un om și-a închipuit că a văzut un înger!

— Oamenii din oraș știu că seniorul Otori este aici, a adăugat altul. Ei încă se mai consideră Otori. Bănuiesc că s-au săturat de Tohani.

— Dacă am avea o sută de oameni, am putea să luăm orașul ăsta, a mormăit primul.

— Să nu spuneți așa ceva, nici între voi, nici chiar mie, i-am prevenit. Nu avem o sută de oameni. Suntem la mila Tohanilor. Se presupune că suntem instrumentele unei alianțe: așa trebuie să fim priviți. Viața seniorului Shigeru depinde de asta.

Au continuat să bombăne cât au deșeuat caii și le-au dat de mâncare. Simțeam focul aprinzându-se în ei, dorința de a șterge vechile insulte și de a încheia vechile socoteli.

— Dacă vreunul dintre voi ridică sabia împotriva Tohanilor, o să-i pun capăt zilelor! am spus cu mânie.

Nu au fost foarte impresionați. Or fi știut ei mai multe despre mine decât Abe și oamenii lui, însă și pentru ei eram doar tânărul Takeo, puțintel studios, pasionat de pictură, destul de bun la mânuirea sabiei, dar veșnic prea blând, prea moale. Gândul că aș fi putut într-adevăr să-l ucid pe unul dintre ei îi făcea să râdă.

Îmi era teamă de nesăbuința lor. Fără îndoială că, dacă începea încăierarea, Tohanii aveau să profite de prilej pentru a-l acuza pe Shigeru de trădare. Nu trebuia să se întâmple nimic care să ne împiedice să ajungem la Inuyama fără să fim bănuiți.

Când am plecat de la grajduri, capul mă durea îngrozitor. Mă simțeam de parcă nu mai dormisem de săptămâni întregi. M-am dus la baie. Fata care îmi adusese ceai în acea dimineață și îmi spusese că o să-mi usuce hainele era acolo. M-a frecat pe spate, mi-a masat tâmplele și cu siguranță ar fi făcut mai multe pentru mine

dacă n-aș fi fost atât de obosit și mintea mea n-ar fi fost în întregime la Kaede. M-a lăsat să mă înmoi în apa fierbinte, dar când s-a retras mi-a șoptit:

— Treaba a fost bine făcută.

Eram pe jumătate adormit, dar vorbele ei m-au trezit pe loc.

— Care treabă? am întrebat, dar ea plecase deja.

Neliniștit, am ieșit din cadă și m-am întors în cameră, simțind încă o durere surdă de-a curmezișul frunții.

Kenji se întorsese. L-am auzit vorbind cu Shigeru, cu glas coborât. La intrarea mea, s-au întrerupt și s-au uitat lung la mine. După fețele lor, mi-am dat seama că știau.

— Cum? a întrebat Kenji.

Am ascultat. Hanul era cufundat în liniște, Tohanii erau tot pe străzi. Am șoptit:

— Doi cu otravă, unul cu ștreangul, unul cu mâinile.

Kenji a clătinat din cap.

— E greu de crezut. Între zidurile castelului? Singur?

— Nu-mi amintesc mare lucru, am spus. Credeam că o să fii supărat pe mine.

— *Sunt* supărat, a răspuns el. Mai mult decât supărat — furios. N-am văzut tâmpenie mai mare! Ar trebui să te îngropăm în noaptea asta, pe bună dreptate.

M-am încordat, pregătindu-mă pentru o lovitură de-a lui. În loc de asta, m-a îmbrățișat.

— Probabil că mi-ai devenit drag, a spus el. Nu vreau să te pierd.

— N-aș fi crezut că e cu putință, a spus Shigeru, abia stăpânindu-și zâmbetul. Până la urmă, planul nostru ar putea să reușească.

— În stradă, lumea spune că trebuie să fi fost Shintaro, deși nimeni nu știe cine sau de ce l-a plătit, a spus Kenji.

— Shintaro e mort, am zis.

— Ei bine, nu mulți știu asta. Oricum, părerea generală este că acest asasin ar fi un fel de duh ceresc.

— M-a văzut un bărbat, fratele unuia dintre morți. Mi-a văzut al doilea sine și când acesta a dispărut s-a gândit că a fost un înger.

— Dar de ce ai făcut asta, Takeo? a întrebat Shigeru. De ce ai riscat atât de mult, tocmai acum?

Nici de data asta nu mi-am adus aminte.

— Nu știu, nu puteam să dorm...

— Sufletul lui bun e de vină, a spus Kenji. El îl îndeamnă să acționeze din milă chiar și atunci când ucide.

— E aici o fată care știe ceva, am spus. Mi-a luat azi-dimineață hainele ude, iar adineauri a spus...

— E de-a noastră, m-a întrerupt Kenji și, imediat ce a spus asta, mi-am dat seama că știusem acest lucru. Firește, cei din Trib au bănuit imediat, a continuat el. Ei știu cum a murit Shintaro. Știu că ești aici cu seniorul Shigeru. Nimănui nu-i vine să creadă că ai făcut-o fără să fii descoperit, dar mai știu și că nu putea s-o facă altcineva.

— Totuși pot să păstreze secretul? a întrebat Shigeru.

— Nimeni n-o să-l denunțe pe Takeo Tohanilor, dacă asta vrei să spui. Iar aceștia par să nu bănuiască nimic. Acum știi să te prefaci mai bine, mi-a spus Kenji. Până și eu am crezut astăzi că nu ești decât un prostănac cu intenții bune.

Shigeru a zâmbit iar. Kenji a continuat, cu același glas nefiresc de nepăsător:

— Numai că eu îți cunosc planurile, Shigeru. Știu că Takeo a fost de acord să te slujească în îndeplinirea lor. Dar după episodul ăsta, nu cred că Tribul îl va mai lăsa mult pe Takeo să rămână cu tine. Acum în mod sigur o să-l revendice.

— Mai avem nevoie de o singură săptămână, a șoptit Shigeru.

Am simțit întunericul urcându-mi în vene ca tușul. Am ridicat capul și l-am privit pe Shigeru drept în ochi — lucru pe care încă

îndrăzneam să-l fac rar. Ne-am zâmbit, niciodată mai apropiați ca atunci când eram înțeleși asupra asasinatului.

Din străzi se auzeau strigăte răzlețe, plânsete, oameni care alergau, tropote de cai, trosnetul focurilor, vaiete și țipete. Tohanii eliberau străzile, impunând interdicția de a ieși din casă. După un timp, zgomotul s-a stins și liniștea serii de vară s-a așternut iar. Răsărise luna, scăldând orașul în lumină. Am auzit cai intrând în curtea hanului și glasul lui Abe. După câteva clipe, cineva a bătut ușor la ușă și au intrat slujnicele cu tăvi cu mâncare. Una dintre ele era fata care îmi vorbise mai devreme. După ce au plecat celelalte, ea a rămas să ne servească și i-a spus încet lui Kenji:

— S-a întors seniorul Abe, domnule. În noaptea asta vor fi mai multe străji afară. Oamenii seniorului Otori vor fi înlocuiți cu Tohani.

— N-o să le placă asta, am spus amintindu-mi de agitația oamenilor.

— Pare o provocare, a murmurat Shigeru. Suntem bănuiți de ceva?

— Seniorul Abe e supărat și îngrijorat de violența din oraș, a răspuns fata. Spune că trebuie să vă protejeze.

— Vrei să-i spui seniorului Abe să fie bun să vină la mine?

Fata s-a înclinat și a plecat. Am mâncat, cea mai mare parte a timpului în tăcere. Către sfârșitul mesei, Shigeru a început să vorbească despre Sesshū și picturile lui. A scos sulul de hârtie cu calul și l-a desfășurat.

— E foarte frumos, a spus el. O copie fidelă, totuși cu ceva din tine în el. Ai putea să ajungi un artist grozav...

Nu a continuat, însă eu mă gândeam la același lucru: *Într-o altă lume, într-o altă viață, într-o țară nestăpânită de război.*

— Grădina e foarte frumoasă, a remarcat Kenji. Cu toate că e mică, după mine e mai frumoasă decât exemplele mai mari din opera lui Sesshū.

— De acord, a spus Shigeru. Desigur, peisajul din Terayama nu are seamăn.

Am auzit pașii apăsați ai lui Abe apropiindu-se. În timp ce ușa se deschidea, am spus cu smerenie:

— Puteți să-mi explicați aranjarea pietrelor, domnule?

— Senior Abe, intră, te rog, a spus Shigeru, apoi i-a strigat fetei: Adu ceai proaspăt și vin.

Abe s-a înclinat fără prea multă curtoazie și s-a așezat pe pernuțe.

— Nu stau mult. Încă n-am mâncat și la prima geană a zorilor trebuie să fim pe drum.

— Vorbeam despre Sesshū, a spus Shigeru.

A fost adus vinul, iar Shigeru i-a turnat o cupă lui Abe.

— Mare artist, a aprobat Abe, bând cu poftă. Regret că în vremurile astea tulburi artistul nu-i așa important ca războinicul. Mi-a aruncat o privire disprețuitoare care m-a convins că masca pe care mi-o luasem era încă sigură. În oraș e liniște acum, dar situația e tot gravă. Sunt încredințat că străjile mele îți vor oferi o protecție mai bună.

— Războinicul este absolut trebuincios, a spus Shigeru. De-asta prefer să-i am în jurul meu pe oamenii mei.

În tăcerea care a urmat am văzut clar diferența dintre ei. Abe nu era decât un nobil de rang inferior, chiar dacă unul preamărit. Shigeru era urmașul unui clan străvechi. În ciuda împotrivirii, Abe trebuia să țină seamă de părerea lui Shigeru.

Abe s-a îmbufnat.

— Dacă asta e dorința seniorului Otori..., a cedat el în cele din urmă.

— Este.

Shigeru a zâmbit scurt și a mai turnat vin.

După plecarea lui Abe, mi-a spus:

— Takeo, la noapte stai de pază cu străjile. Să le intre în cap că, dacă vor fi tulburări, nu voi șovăi să le dau pe mâna lui Abe pentru pedeapsă. Mă tem de o răzmeriță înainte de vreme. Acum suntem foarte aproape de țelul nostru.

Era un țel de care mă agățam cu înverșunare. Nu mă mai gândeam deloc la spusele lui Kenji că Tribul mă va revendica. Mă concentram numai și numai asupra lui Iida Sadamu, ascuns în bârlogul lui din Inuyama. Aveam să ajung la el străbătând podeaua-privighetoare. Și aveam să-l ucid. Până și gândul la Kaede nu făcea decât să-mi întărească hotărârea. Nu era nevoie să fiu un Ichiro ca să-mi dau seama că, dacă Iida murea înainte de căsătoria lui Kaede, ea era liberă să se mărite cu mine.

CAPITOLUL NOUĂ

Am fost sculați dimineață devreme și, puțin după ce s-a crăpat de ziuă, eram pe drum. Nu mai era o zi senină ca aceea de dinainte; aerul era apăsător și lipicios. Peste noapte se adunaseră norii și amenințarea ploii plutea în aer.

Oamenii nu aveau voie să stea pe străzi și Tohanii își impuneau guvernarea cu sabia, ucigând un vidanjor de noapte, care îndrăznise să se oprească să se uite la procesiunea noastră, și omorând în bătaie o bătrână care nu se dăduse la timp din drum.

Călătoria în a treia zi a Sărbătorii Morților aducea destule ghinioane. Aceste fapte de cruzime și vărsare de sânge păreau să sporească semnele rele ale călătoriei noastre.

Doamnele erau cărate cu palanchinele, așa că am văzut-o pe Kaede abia când ne-am oprit să luăm prânzul. Nu am vorbit cu ea, dar înfățișarea ei m-a zguduit. Era foarte palidă, pielea ei părea străvezie, iar sub ochi avea cearcăne negre. Inima mi s-a strâns. Cu cât devenea mai plăpândă, cu atât mai disperat o iubeam.

Îngrijorat de paloarea ei, Shigeru i-a vorbit Shizukăi despre ea. Aceasta a răspuns că lui Kaede îi era rău de la legănarea palanchinului —

asta era tot —, dar ochii i-au fugit către mine și mi s-a părut că le-am înțeles mesajul.

Eram un grup tăcut, fiecare adâncit în propriile gânduri. Bărbații erau încordați și nervoși. Căldura devenise insuportabilă. Numai Shigeru părea în largul lui, vorbind cu voioșie și nepăsare, de parcă mergea cu adevărat să celebreze o nuntă mult așteptată. Știam că Tohanii îl disprețuiau pentru asta, dar eu o consideram una dintre cele mai mari dovezi de curaj.

Cu cât înaintam către răsărit, cu atât găseam mai puține stricăciuni pricinuite de furtuni. Pe măsură ce ne apropiam de capitală, drumurile erau mai bune și în fiecare zi parcurgeam mai multe mile. În după-amiaza celei de-a cincea zile, am ajuns la Inuyama.

După succesul de la Yaegahara, Iida își stabilise capitala în acest oraș răsăritean și tot atunci începuse construirea măreţului castel. Acesta domina împrejurimile cu zidurile lui negre și crenelurile albe, cu acoperișurile care parcă fuseseră azvârlite în cer ca niște veșminte. În timp ce ne îndreptam spre el, m-am pomenit cercetând fortificațiile, măsurând înălțimea porților și a zidurilor, uitându-mă după locuri de sprijin pentru picioare... *Aici o să mă fac invizibil, aici o să am nevoie de ancore...*

Nu îmi închipuisem că orașul o să fie atât de mare, că așa de mulți războinici o să stea de pază în castel și în jurul lui.

Abe și-a strunit calul ca să pot ajunge în dreptul lui. Devenisem o țintă preferată pentru glumele și umorul lui nerușinat.

— Așa arată puterea, băiete. O câștigi ca războinic. Față de asta, ce faci tu cu pensula e destul de neînsemnat, ai?

Nu mă supăra ce gândea Abe despre mine, atâta timp cât nu bănuia adevărul.

— E cel mai impresionant loc pe care l-am văzut, senior Abe. Aș vrea să-i pot studia îndeaproape arhitectura, operele de artă.

— Sunt sigur că se poate aranja, a spus el, gata să facă pe şeful, acum că se văzuse întors în siguranţă acasă.

— Numele lui Sesshū a rămas încă viu, în timp ce războinicii de pe vremea lui au fost daţi toţi uitării, am spus eu.

Abe a izbucnit în râs.

— Dar tu nu eşti Sesshū, nu-i aşa?

Dispreţul lui mi-a ridicat sângele în obraji, dar l-am aprobat supus. Nu ştia nimic despre mine: asta era singura mea alinare.

Am fost escortaţi la o locuinţă din apropierea şanţului de apărare al castelului. Era spaţioasă şi frumoasă. După toate aparenţele, Iida era sincer interesat de căsătorie şi de alianţa cu Otorii. Atenţia şi cinstea acordate lui Shigeru erau fără cusur. Doamnele au fost duse chiar în castel, unde aveau să stea în reşedinţa lui Iida, cu femeile din casa lui. Acolo trăia şi fiica doamnei Maruyama.

N-am văzut-o pe Kaede la faţă, însă când a fost dusă în castel, şi-a scos mâna o clipă printre perdelele palanchinului şi am văzut că ţinea sulul pe care i-l dăruisem, pictura cu pasărea de munte, care spusese că o ducea cu gândul la libertate.

A început o ploaie uşoară de seară, care înceţoşa contururile castelului şi făcea să lucească olanele şi pietrele caldarâmului. În înalt zburau două gâşte, bătând ritmic din aripi. Când au dispărut din vedere, încă le-am mai auzit ţipătul de jale.

Abe s-a întors mai târziu în locuinţă, cu daruri de nuntă şi mesaje prietenoase de bun venit de la seniorul Iida. I-am amintit că mi-a promis să-mi arate castelul, l-am cicălit şi i-am înghiţit glumele făcute pe seama mea până a acceptat să mi-l arate a doua zi.

Dimineaţă, eu şi Kenji ne-am dus cu Abe, iar eu am ascultat cu atenţie şi am făcut schiţe cât am fost plimbaţi prin castel, mai întâi de Abe, iar pe urmă, când s-a plictisit, de unul dintre oamenii din suita lui. Mâna mea desena copaci, grădini şi privelişti, în timp ce ochiul şi mintea captau planul general al castelului, distanţa de la

poarta principală la a doua (Poarta de Diamant, cum i se spunea), de la aceasta la curtea interioară, din curte la reședință. Râul curgea pe partea dinspre răsărit; toate cele patru laturi ale castelului erau înconjurate de șanțul de apărare. Și în timp ce desenam, ascultam, localizam gărzile, atât pe cele văzute, cât și pe cele ascunse, și le număram.

Castelul era plin de oameni: războinici și pedestrași, fierari, arcași și scutieri, grăjdari, bucătărese, slujnice și slujitori de tot felul. M-am întrebat unde plecau toți noaptea și dacă se făcea vreodată liniște în castel.

Însoțitorul era mai vorbăreț decât Abe, dornic să-l laude pe Iida și sincer impresionat de desenele mele. I-am făcut repede o schiță cu el și i-am dat hârtia. Pe atunci se făceau puține portrete și îl ținea pe acesta de parcă ar fi fost un talisman. După aceea, ne-a arătat mai mult decât ar fi trebuit, inclusiv odăile ascunse în care erau veșnic postate străji, ferestrele false ale turnurilor de pază și traseul rondului de noapte al patrulelor.

În afară de criticarea desenelor mele și de corectarea câte unei tușe, Kenji a vorbit foarte puțin. M-am întrebat dacă avea de gând să vină cu mine când intram noaptea în castel. O clipă m-am gândit că n-aș putea face nimic fără ajutorul lui, dar imediat mi-am dat seama că vreau să fiu singur.

În cele din urmă, am ajuns la turnul central și am fost duși înăuntru, prezentați căpitanului pazei și lăsați să urcăm treptele abrupte de lemn până la cel mai înalt cat. Stâlpii masivi care susțineau turnul principal aveau cel puțin douăzeci de metri înălțime. Mi-am imaginat că sunt copaci din pădure, cu coroana mare, cu umbra deasă și neagră. Bârnele în cruce încă mai erau răsucite așa cum crescuseră, de parcă tânjeau să țâșnească în sus și să fie iarăși copaci vii. Am simțit forța castelului ca pe o ființă simțitoare, lipită de mine.

De pe platforma din vârf, sub privirile curioase ale străjilor de amiază, am văzut întregul oraș. La nord, se înălțau munții pe care îi trecusem cu Shigeru, iar dincolo de ei se întindea câmpia Yaegahara. La sud-est, era locul meu de naștere, Mino. Aerul era cețos și încremenit, fără nici o adiere. În ciuda zidurilor masive de piatră și a lemnului răcoros și întunecat, era înăbușitor de cald. Fețele străjilor luceau de sudoare, armura lor era grea și neconfortabilă.

Ferestrele sudice ale turnului principal dădeau spre un al doilea turn, mai mic, pe care Iida îl transformase în reședința sa. Era construit deasupra unui uriaș zid de fortificație, care se înălța aproape direct din șanțul de apărare. Dincolo de șanț, pe partea dinspre est, era o fâșie de teren mlăștinos, lată de vreo sută de metri, apoi venea râul, adânc și cu ape repezi, umflate de furtuni. Deasupra zidului de fortificație era un șir de ferestre mici, dar ușile reședinței erau toate pe latura vestică. Acoperișuri înclinate grațios protejau verandele și dădeau spre o mică grădină înconjurată de zidurile celei de-a doua curți interioare. De la nivelul solului nu s-ar fi văzut, dar de aici ne-am putut uita în ea precum vulturii.

Pe partea opusă, în curtea interioară dinspre nord-vest, erau bucătăriile și alte dependințe.

Ochii mei se tot plimbau dintr-o parte în alta a palatului lui Iida. Latura vestică era foarte frumoasă, aproape elegantă, latura estică aspră prin forța și austeritatea ei, iar asprimea era sporită de inelele de fier încastrate în ziduri, sub ferestrele de observare. De acestea, ne-au spus străjile, erau atârnați dușmanii lui Iida, a căror cumplită suferință îl făcea să-și savureze și mai mult puterea și măreția.

În timp ce coboram treptele, am auzit străjile bătându-și joc de noi, făcând glumele obișnuite ale Tohanilor pe socoteala Otorilor: că preferau în pat băieți, nu fete, sau o masă bună în loc de o luptă serioasă, că îi slăbise simțitor dependența de izvoarele calde, în care

urinau întotdeauna. Râsul lor hârâit plutea în urma noastră. Stânjenit, însoțitorul nostru a îngăimat o scuză.

Asigurându-l că nu ne simțeam jigniți, am rămas o clipă în cadrul porții curții interioare, chipurile vrăjit de frumusețea florilor de volbură care se cățărau pe zidurile de piatră. Auzeam zgomotele obișnuite ale bucătăriei: sâsâitul apei care clocotea, zăngănitul cuțitelor de oțel, izbitul puternic al aluatului pentru prăjiturile de orez, strigătele bucătăreselor și pălăvrăgeala pițigăiată a slujnicelor. Dar sub toate astea, în cealaltă direcție, din interiorul zidului grădinii, îmi ajungea la urechi altceva.

După o clipă, mi-am dat seama ce: pasul oamenilor care veneau și plecau pe podeaua lui Iida.

— Auzi acel zgomot ciudat? l-am întrebat cu inocență pe Kenji.

El s-a încruntat.

— Ce poate să fie?

Însoțitorul nostru a râs.

— Asta-i podeaua-privighetoare.

— Podeaua-privighetoare? am întrebat noi într-un glas.

— E o podea care cântă. Nimic nu poate să o străbată, nici chiar o pisică, fără ca podeaua să ciripească precum o pasăre.

— Pare magie, am spus.

— Poate că e, a răspuns bărbatul, râzând de credulitatea mea. Indiferent ce e, Excelența Sa doarme mai bine datorită protecției podelei.

— Ce minunăție! Tare mi-ar plăcea s-o văd, am spus.

Omul, încă zâmbind, ne-a condus îndatoritor prin curte, spre latura sudică, unde poarta grădinii era deschisă. Poarta nu era înaltă, însă avea un acoperiș masiv, iar treptele care duceau la ea erau construite într-un unghi atât de abrupt încât puteau fi apărate de un singur om. Ne-am uitat pe poartă la clădirea de dincolo. Toate

obloanele de lemn erau deschise. Am văzut podeaua mare și lucioasă care se întindea pe toată lungimea clădirii.

Un șir de slujnice care aduceau tăvi cu mâncare, căci era aproape amiază, și-au scos sandalele și au pășit pe podea. I-am ascultat cântecul și mi s-a făcut inima cât un purice. Mi-am adus aminte cum alergam foarte ușor și neauzit pe pardoseala casei din Hagi. Podeaua asta era de patru ori mai mare, iar cântecul ei infinit mai complex. Nu aveam nici un prilej să exersez. Aveam o singură ocazie să-i dau de cap.

Am tras de timp cât am putut, scoțând exclamații de admirație, în vreme ce încercam să rețin fiecare sunet pe îl făcea podeaua într-un anumit loc și, din când în când, ciulindu-mi zadarnic urechile ca să aud glasul lui Kaede, căci mi-am amintit că era undeva în acea clădire.

În cele din urmă, Kenji a spus:

— Haideți să mergem! Mi-e burta goală. Seniorul Takeo va putea să vadă iarăși podeaua mâine, când îl va însoți pe seniorul Otori.

— Mâine o să venim iar la castel?

— Seniorul Otori se va prezenta la seniorul Iida mâine după-amiază. Bineînțeles că seniorul Takeo îl va însoți.

— Ce grozav! am răspuns, însă la gândul acesta inima mi s-a făcut grea ca piatra.

Când ne-am întors în casa unde eram găzduiți, seniorul Shigeru se uita la chimonourile de nuntă. Erau întinse pe rogojină, elegante, viu colorate, brodate cu toate simbolurile norocului și longevității: flori de prun, cocori albi, broaște-țestoase.

— Mi le-au trimis unchii mei, a spus el. Ce zici de bunăvoința lor, Takeo?

— Este nemăsurată, am răspuns, scârbit de fățărnicia lor.

— Pe care ar trebui să-l port, după părerea ta?

A luat chimonoul cu flori de prun și bărbatul care adusese veșmintele l-a ajutat să și-l pună.

— Acela e frumos, a spus Kenji. Acum, să mâncăm.

Totuși seniorul Shigeru a mai zăbovit o clipă, trecându-și mâna peste țesătura fină, admirând broderia complicată și delicată. Nu a spus nimic, dar mi s-a părut că văd ceva pe fața lui: regret, pesemne, pentru nunta care nu avea să aibă loc niciodată, și poate, acum când îmi amintesc, presentimentul sorții lui.

— Am să-l port pe acesta, a spus el, scoțându-l și întinzându-i-l servitorului.

— Chiar vă vine bine, a îngânat el. Însă puțini bărbați sunt așa chipeși ca seniorul Otori.

Shigeru a zâmbit sincer ca întotdeauna, dar nu a dat nici un răspuns și nici la masă nu a prea vorbit. Toți eram tăcuți, prea încordați ca să discutăm despre treburi mărunte și prea conștienți de posibile iscoade ca să povestim despre altceva.

Eram obosit, dar nu aveam astâmpăr. Căldura după-amiezii m-a ținut în casă. Deși toate ușile erau larg deschise spre grădină, nici o adiere nu pătrundea în camere. Am ațipit, încercând să-mi amintesc cântecul podelei-privighetoare. Sunetele grădinii, zumzetul gâzelor, susurul cascadei ajungeau până la mine, trezindu-mă pe jumătate, dându-mi impresia că eram în casa din Hagi.

Către seară, a început iar să plouă și s-a mai răcorit. Shigeru și Kenji erau absorbiți într-o partidă de Go, Kenji jucând cu piesele negre. Probabil că adormisem bine, căci am fost trezit de o bătaie în ușă și am auzit-o pe una dintre slujnice spunându-i lui Kenji că sosise o solie pentru el.

Kenji a dat din cap, a făcut mutarea și s-a ridicat să iasă din cameră. Shigeru i-a aruncat o privire, apoi a studiat tabla ca și cum doar jocul îl preocupa. M-am ridicat și eu și m-am uitat la poziția pieselor. Îi văzusem de multe ori jucând pe cei doi și întotdeauna Shigeru se dovedise jucătorul mai puternic, însă de data asta mi-am dat seama că piesele albe erau amenințate.

M-am dus la cișmea și mi-am dat cu apă pe față și pe mâini. Apoi, simțindu-mă captiv și sufocat în casă, am străbătut curtea și am ieșit în stradă.

Kenji era pe partea opusă a drumului și vorbea cu un tânăr îmbrăcat în veșminte de călătorie. Înainte să deslușesc ce spuneau, Kenji m-a văzut, l-a bătut pe tânăr pe umăr și i-a urat drum bun. A trecut strada spre mine, luându-și înfățișarea bătrânului meu învățător inofensiv. Însă nu m-a privit în ochi și preț de o clipă, înainte ca el să mă fi văzut, am avut impresia că ieșise la iveală adevăratul Muto Kenji, cum o mai făcuse o dată: omul din spatele tuturor măștilor, la fel de neîndurător ca Jato.

Shigeru și Kenji au continuat să joace Go până noaptea târziu. Nu suportam să văd nimicirea lentă a jucătorului cu piesele albe, dar nici nu puteam să dorm, căci mintea îmi era plină de ceea ce avea să se întâmple și, pe deasupra, chinuită de bănuieli cu privire la Kenji. În dimineața următoare, acesta a ieșit devreme și, cât el era plecat, a venit Shizuka, aducând daruri de nuntă de la doamna Maruyama. Două suluri mici de pergament erau ascunse printre. Unul era o scrisoare, pe care Shizuka i-a dat-o seniorului Shigeru.

El a citit-o, cu fața posacă și istovită. Nu ne-a spus ce scria în ea, ci a împăturit-o și a vârât-o în mâneca chimonoului. A luat celălalt sul și, după ce s-a uitat în fugă la el, mi l-a dat mie. Cuvintele erau tainice, dar, după câteva clipe, le-am prins tâlcul. Era o descriere a interiorului reședinței și arăta clar unde dormea Iida.

— Ar fi bine să le ardeți, senior Otori, a șoptit Shizuka.

— Așa am să fac. Alte vești?

— Pot să mă apropii? a întrebat ea și i-a vorbit la ureche atât de încet, încât numai el și cu mine am auzit. Arai cucerește rapid tot sud-vestul. I-a înfrânt pe Noguchi și e la o aruncătură de băț de Inuyama.

— Iida știe asta?

— Dacă nu știe, va afla curând. Are mai multe iscoade decât avem noi.

— Și Terayama? Ai vești de acolo?

— Sunt convinși că pot lua Yamagata fără luptă, odată ce Iida...

Shigeru a ridicat mâna, dar ea tăcuse deja.

— La noapte, atunci, a spus el scurt.

— Senior Otori.

Shizuka s-a înclinat.

— Doamna Shirakawa e bine? a întrebat el, cu glas normal, îndepărtându-se de ea.

— Aș vrea sa fi fost mai bine, a răspuns încet Shizuka. Nici nu mănâncă, nici nu doarme.

Inima îmi stătuse o clipă când Shigeru spusese *la noapte.* Apoi își reluase bătaia rapidă, dar regulată, făcându-mi sângele să curgă năvalnic prin vene. M-am uitat încă o dată la planul din mâna mea, întipărindu-mi în minte mesajul. Gândul la Kaede, la fața ei palidă, la încheieturile fragile ale mâinilor, la părul negru și bogat mi-a făcut inima să șovăie iar. M-am ridicat și m-am dus la ușă ca să-mi ascund emoția.

— Regret profund răul pe care i-l fac, a spus Shigeru.

— Ea se teme să nu vă pricinuiască un rău dumneavoastră, a răspuns Shizuka și a adăugat cu glasul coborât: Și se mai teme de multe altele. Trebuie să mă întorc la ea. Mi-e frică s-o las singură.

— Ce vrei să spui?! am exclamat făcându-i pe amândoi să se uite la mine.

Shizuka a șovăit.

— Vorbește deseori despre moarte, a spus ea în cele din urmă.

Îmi venea să-i trimit un mesaj lui Kaede. Îmi venea să alerg la castel și s-o smulg de acolo — s-o duc într-un loc sigur. Însă știam că nu exista un asemenea loc și nici nu avea să existe până nu se vor fi sfârșit toate astea...

Am vrut s-o întreb pe Shizuka și despre Kenji — ce punea la cale, ce gânduri avea Tribul —, însă au venit slujnicele cu masa de prânz și n-am mai avut prilejul să vorbesc cu ea între patru ochi.

La masă, am discutat pe scurt despre pregătirile pentru vizita de după-amiază. După aceea, Shigeru a scris scrisori, în timp ce eu am studiat schițele castelului. Îmi dădeam seama că privirea lui poposea des asupra mea și simțeam că mai erau multe lucruri pe care dorea să mi le spună, dar nu a făcut-o. Stăteam liniștit pe podea, uitându-mă în grădină, încetinindu-mi respirația, retrăgându-mă în sinele tainic și tăcut care sălășluia în mine, dându-i frâu liber să pună stăpânire pe fiecare mușchi, pe fiecare tendon, pe fiecare nerv al meu. Auzul mi se părea mai ascuțit ca niciodată. Auzeam întregul oraș, tumultul vieții, cu bucuriile, dorințele, durerile și tristețile ei. Tânjeam după tăcere, tânjeam să scap de toate astea. Doream să vină noaptea.

Kenji s-a întors, fără să spună unde fusese. S-a uitat în tăcere cum ne îmbrăcam cu chimonourile de protocol, care aveau pe spate însemnul Otorilor. Tot ce a zis a fost că poate ar fi fost mai înțelept ca eu să nu merg la castel, însă Shigeru a spus că aș fi atras mai mult atenția asupra mea dacă nu mergeam. Nu a adăugat că trebuia să mai văd o dată castelul. Și eu îmi dădeam seama că trebuia să-l revăd pe Iida. Singura imagine pe care o aveam despre el era silueta înfricoșătoare pe care o văzusem în Mino cu un an în urmă: armură neagră, coiful cu coarne, sabia care fusese cât pe ce să-mi curme viața. În mintea mea, această imagine devenise atât de uriașă și puternică, încât îmi era cu neputință să cred că am să-l văd în carne și oase.

Am plecat cu toți cei douăzeci de oameni ai Otorilor. Ei au rămas cu caii în prima curte interioară, în timp ce Shigeru și cu mine am mers mai departe cu Abe. În timp ce ne scoteam sandalele pe podeaua-privighetoare, mi-am ținut răsuflarea, ascultând cântecul de pasăre de sub tălpile mele. Reședința era decorată amețitor în stil

modern, iar picturile atât de frumoase aproape că m-au făcut să uit de scopul meu ascuns. Nu erau simple și sobre ca ale lui Sesshū de la Terayama, ci aurite și viu colorate, pline de viață și forță. În anticameră, unde am așteptat mai bine de o jumătate de ceas, ușile și paravanele erau împodobite cu cocori și sălcii albe ca zăpada. Shigeru le-a admirat și, sub privirea sarcastică a lui Abe, am vorbit amândoi cu glas coborât despre pictură și artist.

— După părerea mea, acestea sunt cu mult mai bune decât ale lui Sesshū, a spus nobilul Tohan. Culorile sunt mai bogate și mai vii, iar mărimea mai pretențioasă.

Shigeru a îngânat ceva care nu era nici aprobare, nici dezaprobare. Eu n-am spus nimic. După câteva clipe, a intrat un bărbat bătrâior, s-a înclinat până la podea și i-a zis lui Abe:

— Seniorul Iida e gata să-și primească oaspeții.

Ne-am ridicat, am pășit iar pe podeaua-privighetoare, urmându-l pe Iida în sala cea mare. Aici seniorul Shigeru a îngenuncheat la ușă, iar eu m-am luat după el. Abe ne-a făcut semn să intrăm, după care am îngenuncheat din nou, aplecându-ne până la pământ. L-am zărit o clipă pe Iida Sadamu șezând în celălalt capăt al sălii pe o estradă, cu faldurile chimonoului crem cu auriu răspândite în jurul lui, un evantai roșu cu auriu în mâna dreaptă, iar pe cap o mică pălărie neagră de ceremonie. Era mai mic decât îl țineam eu minte, dar nu mai puțin impunător. Părea cu opt sau zece ani mai în vârstă decât Shigeru și era cam cu un cap mai scund. Avea trăsături banale, în afară de ochii frumoși care îi trădau inteligența ieșită din comun. Nu era un bărbat chipeș, însă avea o prezență fascinantă, plină de forță. Vechea mea groază s-a retrezit la viață.

În încăpere erau în jur de douăzeci de oameni din suita lui, toți prosternați pe podea. Numai Iida și micul paj din stânga lui ședeau drept. S-a lăsat o tăcere lungă. Se apropia ora Maimuței. Nici o ușă nu era deschisă, iar căldura ere înăbușitoare. De sub chimonourile

înmiresmate răzbătea mirosul iute al sudorii de bărbat. Am văzut cu coada ochiului tapiseriile care ascundeau debaralele, și am auzit de după ele răsuflarea străjilor ascunse, scârțâitul slab când își schimbau poziția. Gura îmi era uscată.

În cele din urmă, Iida a vorbit.

— Bine ați venit, senior Otori. Este un prilej fericit: o căsătorie, o alianță.

Glasul îi era aspru și formal, ceea ce făcea ca formulele politicoase de salut să sune nepotrivit în gura lui.

Shigeru a ridicat capul și s-a așezat fără grabă. A răspuns la fel de oficial și a transmis salutări de la unchii săi și de la întregul clan Otori.

— Mă bucur că pot fi de folos celor două case mari.

Era o aluzie subtilă, menită să-i amintească lui Iida că erau egali în rang, prin naștere și sânge.

Iida a zâmbit trist și a răspuns:

— Da, între noi trebuie să fie pace. Nu vrem să se repete ce s-a întâmplat la Yaegahara.

Shigeru a lăsat capul în jos.

— Ce-a fost s-a dus.

Eu eram tot pe podea, dar îi vedeam fața din profil. Avea privirea limpede și directă, trăsăturile calme și vesele. Nimeni n-ar fi bănuit că era altceva decât părea: un mire tânăr, recunoscător pentru favoarea făcută de un senior mai în vârstă.

Au schimbat câteva politețuri. Apoi a fost adus ceaiul și li s-a servit celor doi.

— Tânărul e fiul dumneavoastră adoptiv, am auzit, a spus Iida în timp ce era turnat ceaiul. Poate să bea și el cu noi.

Atunci a trebuit să mă ridic, cu toate că aș fi preferat să nu o fac. M-am aplecat iarăși în fața lui Iida și am înaintat în genunchi, dorindu-mi ca degetele să nu-mi tremure când iau bolul. Îi simțeam privirea ațintită asupra mea, dar nu am îndrăznit să mă uit în ochii

lui, așa că n-am avut de unde să știu dacă m-a recunoscut ca fiind băiatul care îl doborâse la pământ în Mino, arzând cu tămâie aprinsă coastele calului său.

Am studiat bolul de ceai. Avea smalțul de un gri metalic strălucitor, plin de lumini roșii, cum nu mai văzusem.

— E un văr îndepărtat de-al răposatei mele mame, explica seniorul Shigeru. A fost dorința ei să fie adoptat de familia noastră, iar după moartea ei i-am îndeplinit voia.

— Cum îl cheamă?

Ochii lui Iida nu se dezlipeau de pe fața mea, în timp ce bea zgomotos din bol.

— Și-a luat numele de Otori, a răspuns Shigeru. Noi îi spunem Takeo.

Nu a spus *după fratele meu,* însă simțeam numele lui Takeshi plutind în aer, de parcă stafia lui intrase în sală.

Iida a mârâit. În ciuda căldurii din încăpere, atmosfera a devenit mai rece și mai amenințătoare. Știam că Shigeru era conștient de asta. Îi simțeam corpul încordat, deși fața îi era tot zâmbitoare. În spatele politețurilor se aflau ani întregi de ură reciprocă, adâncită de urmările Yaegaharei, gelozia lui Iida, durerea și dorința de răzbunare ale lui Shigeru.

Am încercat să devin Takeo, artistul studios, închis în sine și stângaci, care se uita derutat în pământ.

— E de mult la dumneavoastră?

— Cam de un an, a răspuns Shigeru.

— Există o anumită asemănare de familie, a spus Iida. Nu crezi, Ando?

Se adresa unuia dintre însoțitorii săi, care stătea în genunchi, la dreapta noastră. Bărbatul a ridicat capul și s-a uitat la mine. Ochii ni s-au întâlnit și mi l-am amintit pe loc. Am recunoscut fața lungă, de lup, cu fruntea înaltă și palidă, și ochii adânciți în orbite. Nu-i

vedeam partea dreaptă, însă nu aveam nevoie s-o văd ca să știu că-i lipsea brațul drept, retezat de Jato mânuită de Otori Shigeru.

— O asemănare foarte mare, a spus Ando. M-am gândit la asta de prima dată când l-am văzut pe tânărul nobil. S-a oprit, apoi a adăugat: În Hagi.

M-am înclinat cuviincios în fața lui și am zis:

— Iertați-mă, senior Ando, nu cred că am avut plăcerea să ne cunoaștem.

— Nu, nu ne-am cunoscut. Doar v-am văzut cu seniorul Otori și m-am gândit ce bine semănați cu... familia.

— La urma urmei, e rudă cu noi, a spus Shigeru, câtuși de puțin tulburat de acest joc de-a șoarecele și pisica.

Eu nu mai aveam nici o îndoială. Iida și Ando știau exact cine sunt. Știau că Shigeru era cel care mă salvase. Eram sigur că vor porunci să fim arestați imediat, sau vor pune străjile să ne ucidă acolo, printre cănile de ceai.

Shigeru s-a mișcat foarte ușor și mi-am dat seama că se pregătea să sară în picioare, cu sabia în mână, dacă era cazul. Dar nu voia să sacrifice așa ușor lunile de pregătire. Tensiunea din încăpere a crescut, iar liniștea s-a adâncit.

Buzele lui Iida s-au arcuit într-un zâmbet. Simțeam plăcerea pe care i-o făcea situația. Nu voia încă să treacă la omor: voia să se mai joace puțin cu noi. În inima ținutului Tohanilor, sub pază continuă, cu doar douăzeci de oameni, nu aveam unde să fugim. Nu mă îndoiam câtuși de puțin că avea de gând să ne înlăture pe amândoi, însă voia să savureze clipa de a-l avea în puterea sa pe vechiul lui dușman.

A început apoi să vorbească despre nuntă. De sub politețea de suprafață deslușeam disprețul și gelozia.

— Doamna Shirakawa a fost ostatica seniorului Noguchi, cel mai vechi și mai de încredere aliat al meu.

Nu a spus nimic despre înfrângerea lui Noguchi de către Arai. Oare nu auzise de ea, sau credea că noi nu știm încă?

— Seniorul Iida îmi face o mare onoare, a răspuns Shigeru.

— Ei bine, e vremea să facem pace cu Otorii. Iida a tăcut un timp, apoi a spus: E o fată frumoasă. Dar are o reputație regretabilă. Sper că asta nu vă sperie.

Am auzit un freamăt extrem de slab dinspre însoțitori — nu era chiar un râset, ci o destindere a mușchilor feței în zâmbete complice.

— Cred că reputația ei este neîntemeiată, a răspuns pe un ton obișnuit Shigeru. Și, cât timp mă aflu aici ca oaspete al seniorului Iida, nu sunt nicicum speriat.

Zâmbetul lui Iida s-a stins și o încruntare i-a luat locul. Am bănuit că-l rodea gelozia. Politețea și respectul de sine ar fi trebuit să-l împiedice să spună următoarele lucruri, dar nu au făcut-o.

— Umblă niște zvonuri despre dumneavoastră, a zis el pe față.

Shigeru a ridicat din sprâncene, fără să răspundă.

— Despre o legătură foarte veche și o căsătorie secretă, a început să zbiere Iida.

— Seniorul Iida mă uimește, a răspuns cu detașare Shigeru. Nu sunt tânăr. E firesc să fi cunoscut multe femei.

Iida și-a recăpătat controlul și a mormăit un răspuns, însă ochii îi ardeau de răutate. Nu a mai spus decât:

— Aștept cu nerăbdare întâlnirea noastră de peste trei zile, la ceremonia de nuntă.

După aceea, am fost expediați cu prefăcută curtoazie.

Când ne-am întors la oamenii noștri, aceștia erau încordați și prost dispuși, după ce fuseseră nevoiți să îndure ocările și amenințările Tohanilor. Nici eu, nici Shigeru nu am spus nimic în timp ce coboram strada în pantă și ieșeam pe prima poartă. Eram preocupat să memorez cât mai bine planul castelului, iar inima îmi

mocnea de ură şi mânie împotriva lui Iida. Aveam să-l ucid, din răzbunare pentru trecut, pentru felul neobrăzat în care se purtase cu seniorul Otori şi fiindcă, dacă nu-l omoram în acea noapte, avea să ne ucidă el pe amândoi.

Soarele era un glob palid când ne-am întors în casa unde eram găzduiţi, iar Kenji ne aştepta. În cameră se simţea un uşor miros de ars. Kenji distrusese mesajul de la doamna Maruyama cât fuseserăm noi plecaţi. Ne-a studiat feţele.

— Takeo a fost recunoscut? a întrebat el.

Shigeru îşi scotea veşmintele de protocol.

— Am nevoie de o baie, a spus el şi a zâmbit de parcă s-ar fi eliberat puţin din severa stăpânire de sine pe care şi-o impusese. Putem să vorbim liber, Takeo?

Din bucătărie răzbăteau zgomotele făcute de servitoarele care pregăteau masa de seară. Când şi când, se auzeau paşi pe alee, dar grădina era pustie. Auzeam străjile de la poarta principală şi o fată apropiindu-se de ele, aducând boluri cu supă şi orez.

— Dacă vorbim în şoaptă, am răspuns.

— Trebuie să vorbim repede. Apropie-te, Kenji. Da, a fost recunoscut. Iida e plin de bănuieli şi temeri. Va ataca în orice clipă.

Kenji a spus:

— Am să-l iau imediat de aici. Pot să-l ascund în oraş.

— Nu! am spus. La noapte mă duc la castel.

— Asta va fi singura noastră şansă, a şoptit Shigeru. Trebuie să lovim noi primii.

Kenji s-a uitat pe rând la amândoi. A oftat adânc.

— Atunci, am să vin cu tine.

— Îmi eşti prieten bun, a spus încet Shigeru. Nu trebuie să-ţi rişti viaţa.

— N-o fac pentru tine, Shigeru. Ci ca să stau cu ochii pe Takeo, a răspuns Kenji şi s-a întors către mine. Ar fi bine să te mai uiţi o

dată la ziduri și la șanțul de apărare, înainte să înceapă interdicția. Am să merg și eu cu tine. Adu-ți materialele de desenat. Jocul luminii pe apă va fi interesant.

Mi-am adunat lucrurile și am plecat. Dar la ușă, chiar înainte să ieșim, Kenji s-a întors spre Shigeru și s-a înclinat adânc.

— Senior Otori, a spus el.

Am crezut că era ironic; abia mai târziu mi-am dat seama că a fost un adio.

Eu nu mi-am luat rămas-bun, în afară de plecăciunea obișnuită, la care Shigeru a răspuns. Lumina serii îi bătea din spate și n-am putut să-i văd fața.

Pătura de nori se îngroșase. Se simțea umezeala, dar nu ploua și, acum că soarele apusese, se răcorise puțin, dar aerul era tot greu și înăbușitor. Străzile erau pline de oameni care profitau de ceasul dintre asfințit și interdicție. Se tot loveau de mine, lucru care îmi sporea îngrijorarea și neliniștea. Peste tot vedeam iscoade și asasini. Întâlnirea cu Iida mă descurajase, prefăcându-mă iar în Tomasu, băiatul îngrozit care fugise de la ruinele din Mino. Oare chiar credeam că pot să mă cațăr în castelul din Inuyama și să-l asasinez pe puternicul nobil pe care tocmai îl văzusem, când acesta știa că sunt Hidden, singurul din satul meu care îi scăpase? Puteam eu să tot pretind că sunt seniorul Otori Takeo, sau Kikuta — un membru al Tribului —, dar de fapt nu eram nici unul dintre ei. Eram Hidden, unul dintre cei vânați.

Am luat-o spre vest, pe latura sudică a castelului. Când s-a întunecat, am fost recunoscător că nu erau nici stele, nici lună. La poarta castelului ardeau torțe, iar prăvăliile erau luminate cu lumânări și lămpi cu ulei. Mirosea a susan, soia, vin de orez și pește fript. În ciuda tuturor frământărilor, îmi era foame. M-am gândit să mă opresc să-mi cumpăr ceva, dar Kenji a propus să mergem puțin mai departe. Strada a devenit mai întunecoasă și mai pustie. Am auzit

huruitul roților unui vehicul pe pietrele caldarâmului, apoi sunetele unui flaut. Cântecul avea ceva înfiorător de straniu. Părul de pe ceafă mi s-a zbârlit, prevestind ceva rău.

— Să ne întoarcem, am spus și, în clipa aceea, de pe o alee din fața noastră a ieșit un mic convoi alineat.

I-am luat drept niște artiști ambulanți. Un bătrân împingea o cotigă cu ornamente și picturi. O fată cânta la flaut, dar i-a dat drumul când ne-a văzut. Din umbra coviltirului au ieșit doi tineri, unul învârtindu-se ca un titirez, altul zburând. În semiîntunericul din jur păreau magici, posedați de spirite. M-am oprit. Kenji era chiar în spatele meu. Altă fată a pășit spre noi, spunând:

— Veniți să priviți, senior.

I-am recunoscut glasul, dar au trecut câteva clipe până să știu de unde s-o iau. Atunci am făcut un salt în spate, evitându-l pe Kenji și lăsându-mi lângă cotigă al doilea sine. Era fata de la hanul din Yamagata, cea despre care Kenji spusese „E de-a noastră."

Spre mirarea mea, unul dintre cei doi tineri a venit după mine, nebăgându-mi în seamă imaginea. M-am făcut invizibil, dar el a ghicit unde sunt. Atunci mi-am dat seama. Aceștia erau membri ai Tribului, veniți să mă revendice, cum spusese Kenji. M-am aruncat la pământ, m-am rostogolit, m-am strecurat sub cotigă, dar profesorul era de cealaltă parte. Am încercat să-l mușc de mână, dar brațul lui liber mi-a prins falca, silindu-mă să-i dau drumul. L-am lovit în schimb cu picioarele, m-am lăsat moale în strânsoarea lui, am încercat să-i alunec printre degete, dar toate trucurile pe care le știam de la el le învățasem.

— Potolește-te, Takeo, a șuierat el. Nu te mai zbate. Nimeni n-o să-ți facă nici un rău.

— Bine, am spus și m-am liniștit.

Și-a slăbit strânsoarea și în clipa aceea m-am smuls din mâinile lui. Mi-am tras cuțitul din teacă. Dar cei cinci se luptau acum

de-adevăratelea. Unul dintre tineri a dat să mă atace, făcându-mă să mă retrag până la cotigă. M-am repezit la el și am simțit cuțitul lovind osul. Apoi am tăiat-o pe una dintre fete. Cealaltă se făcuse invizibilă și am simțit-o sărind ca o maimuță de pe coviltir, cu picioarele în jurul umerilor mei, o mână pe gura mea și cealaltă la gâtul meu. Bineînțeles că știam locul pe care îl căuta și m-am răsucit cu putere, pierzându-mi echilibrul. Bărbatul pe care îl tăiasem mi-a prins încheietura mâinii și mi-a răsucit-o până am dat drumul cuțitului. Și fata, și eu am căzut la pământ. Mâinile ei erau tot la beregata mea.

Chiar înainte să-mi pierd cunoștința, l-am văzut clar pe Shigeru șezând în cameră și așteptând întoarcerea noastră. Am încercat să strig revoltat de trădarea ticăloasă, dar aveam gura acoperită și nici chiar urechile mele n-au auzit nimic.

CAPITOLUL ZECE

Era a treia zi de la sosirea ei la Inuyama, seara devreme. De când fusese adusă în castel cu palanchinul care se legăna, Kaede era tot mai deprimată. Mai mult chiar decât Noguchi, cetatea Inuyama era apăsătoare și plină de teroare. Femeile din casă erau abătute și îndurerate, jelindu-și încă stăpâna, soția lui Iida, care murise la începutul verii. Kaede îl văzuse doar în treacăt pe stăpânul lor, dar era cu neputință să nu fie conștientă de prezența lui. El domina reședința și toată lumea se purta cu teamă de toanele și furia lui. Nimeni nu vorbea deschis. Femeile o felicitau cu glasuri obosite și ochi goi, și-i pregăteau veșmintele de nuntă cu mâini nepăsătoare. Se simțea osândită.

După bucuria inițială la vederea fiicei sale, doamna Maruyama era preocupată și încordată. În mai multe rânduri, păruse dornică să-i facă lui Kaede confidențe, însă rareori erau singure mai mult timp. Kaede își petrecea timpul încercând să-și amintească toate evenimentele călătoriei, să înțeleagă ceva din tainele care o înconjurau, dar își dădea seama că nu știa nimic. Nimic nu era ce părea, și nu putea să aibă încredere în nimeni, nici chiar în Shizuka, în ciuda a ceea ce-i spusese fata. De dragul familiei sale, trebuia să se întărească

și să ducă la capăt căsătoria cu seniorul Otori: nu avea nici un motiv să creadă că acea căsătorie nu avea să meargă înainte cum era plănuit, și totuși nu credea în ea. I se părea la fel de îndepărtată ca luna. Dar dacă nu se mărita — dacă mai murea un bărbat pe socoteala ei —, singura sa cale de scăpare avea să fie moartea.

Încerca s-o înfrunte cu vitejie, dar în sinea ei nu se putea preface: avea cincisprezece ani, nu voia să moară, ci să trăiască și să fie cu Takeo.

Ziua înăbușitoare se apropia încet de sfârșit, soarele palid arunca asupra orașului o ciudată lumină roșcată. Kaede era istovită și neliniștită, tânjind să scape de straturile de veșminte pe care le purta, râvnind la răcoarea și întunericul nopții, fiindu-i totuși groază de zilele următoare.

— Seniorii Otori au venit azi la castel, nu-i așa? întrebă ea, încercând să-și alunge emoția din glas.

— Da, i-a primit seniorul Iida, răspunse Shizuka și șovăi. Kaede îi simți ochii ațintiți asupra ei și își dădu seama că acesteia îi era milă de ea. Shizuka adăugă încet: Doamnă... Apoi tăcu.

— Ce e?

Shizuka începu să vorbească voioasă despre hainele de nuntă, căci afară treceau două slujnice, picioarele lor făcând podeaua să cânte. După ce cântecul se stinse, Kaede întrebă:

— Ce voiai să spui?

— Țineți minte când v-am spus că ați putea omorî pe cineva cu un ac? Am să vă arăt cum. Nu se știe niciodată, s-ar putea să aveți nevoie de asta.

Scoase ceva care semăna cu un ac obișnuit, dar, când îl luă în mână, Kaede își dădu seama că era mai puternic și mai greu, o armă în miniatură. Shizuka îi arătă cum să-l înfigă în ochi sau în gât.

— Acum ascundeți-l în tivul mânecii. Aveți grijă să nu vă înțepați cu el.

Kaede se cutremură, pe jumătate îngrozită, pe jumătate fascinată.

— Nu știu dacă aș putea să fac asta.

— Ați înjunghiat un bărbat, la mânie, spuse Shizuka.

— Știi asta?

— Mi-a spus Arai. La mânie sau frică, oamenii nu știu de ce sunt în stare. Să aveți mereu cuțitul la dumneavoastră. Aș vrea să fi avut săbii, dar sunt prea greu de ascuns. Dacă se ajunge la luptă, cel mai bine e să ucideți cât mai repede un bărbat și să-i luați sabia.

— Ce o să se întâmple? întrebă în șoaptă Kaede.

— Aș vrea să vă pot spune totul, dar e prea periculos pentru dumneavoastră. Vreau doar să fiți pregătită.

Kaede deschise gura să mai pună o întrebare, dar Shizuka șopti:

— Trebuie să păstrați tăcerea. Nu mă întrebați nimic și nu spuneți nimic nimănui. Cu cât știți mai puțin, cu atât veți fi mai în siguranță.

Lui Kaede i se dăduse o cameră mică în capătul reședinței, alături de încăperea mai mare în care erau femeile Iida, împreună cu doamna Maruyama și fiica ei. Ambele camere dădeau spre grădina care se întindea pe latura sudică, iar Kaede auzea clipocitul apei și freamătul slab al copacilor. Își dădea seama că Shizuka stătea de veghe toată noaptea. Odată se ridică în capul oaselor și o văzu pe fată stând cu picioarele încrucișate în pragul ușii, abia deslușindu-se pe fundalul cerului fără stele. La ceasuri târzii, bufnițele țipau, iar în zori răzbăteau dinspre râu strigătele păsărilor de apă. Începu să plouă.

Ațipi ascultând păsările și o deșteptă croncănitul ascuțit al ciorilor. Ploaia se oprise și era deja foarte cald. Shizuka era îmbrăcată. Văzând-o pe Kaede trează, îngenunche lângă ea și-i spuse în șoaptă:

— Trebuie să vorbesc cu seniorul Otori, doamnă. Sunteți bună să vă ridicați și să-i scrieți o scrisoare, o poezie sau ceva? Îmi trebuie un pretext ca să-i fac iar o vizită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kaede, alarmată de fața trasă a fetei.

— Nu știu. Azi-noapte așteptam ceva... nu s-a întâmplat. Trebuie să mă duc să aflu de ce.

Apoi spuse cu glas mai tare:

— Voi pregăti cerneala, dar stăpâna mea nu trebuie să fie atât de nerăbdătoare. Aveți timp toată ziua să scrieți poeziile potrivite.

— Ce să scriu? întrebă în șoaptă Kaede. Nu știu să scriu poezii. N-am învățat.

— Nu contează, ceva despre iubirea dintre soți, rațe mandarine, viță albă pe ziduri.

Kaede ar fi zis că Shizuka glumea, dacă purtarea fetei n-ar fi fost extrem de serioasă.

— Ajută-mă să mă îmbrac, spuse ea pe ton poruncitor. Da, știu că e devreme, dar nu mai protesta. Trebuie să-i scriu îndată seniorului Otori.

Shizuka îi zâmbi încurajator.

Kaede scrise ceva, nici nu știa ce, și-i spuse cât putu de tare Shizukăi să ducă degrabă scrisoarea la casa în care erau găzduiți Otorii. Shizuka plecă în silă, chipurile, iar Kaede o auzi plângându-se încet străjilor, apoi râsul acestora.

Le ceru slujnicelor să-i aducă ceaiul și-l bău uitându-se în grădină, încercând să-și liniștească temerile, să fie la fel de curajoasă ca Shizuka. Din când în când, degetele ei pipăiau acul din mânecă, sau mânerul neted și răcoros al cuțitului ascuns în chimonou. Se gândi la cum o învățaseră doamna Maruyama și Shizuka să lupte. La ce se așteptau? Se simțea ca un pion în partida care se juca în jurul ei, dar măcar încercaseră să o pregătească și-i dăduseră arme.

Shizuka se întoarse într-o oră și aduse o scrisoare ca răspuns de la seniorul Otori, o poezie scrisă cu ușurință și măiestrie.

Kaede se uită la scrisoare.

— Ce înseamnă asta?

— E doar un pretext. Trebuia să scrie și el ceva.

— Seniorul Otori e bine? întrebă de formă Kaede.

— Da, și vă așteaptă cu toată inima.

— Spune-mi adevărul, șopti Kaede, apoi se uită la Shizuka și văzu ezitarea din ochii ei. Seniorul Takeo... e mort?

— Nu știm. Shizuka oftă adânc. Trebuie să vă spun. A dispărut împreună cu Kenji. Seniorul Otori crede că l-a luat Tribul.

— Ce înseamnă asta?

Simți ceaiul băut mai devreme gâlgâind în stomac și o clipă crezu că o să vomite.

— Să ne plimbăm prin grădină cât mai e răcoare, spuse Shizuka netulburată.

Kaede se ridică și crezu că o să leșine. Simțea pe frunte broboane de sudoare, reci și lipicioase. Shizuka o luă de cot și o conduse pe verandă, îngenunche în fața ei și-i puse sandalele.

În timp ce mergeau încet pe poteca dintre copaci și tufe, clipocitul pârâului le acoperea glasurile. Shizuka îi șopti repede lui Kaede la ureche:

— Azi-noapte trebuia să aibă loc un atentat la viața lui Iida. Arai e la doar treizeci de mile depărtare, cu o oaste uriașă. Călugării războinici de la Terayama sunt pregătiți să ia cetatea Yamagata. Tohanii ar putea fi răsturnați.

— Ce legătură are asta cu seniorul Takeo?

— El trebuia să fie criminalul. Trebuia să se cațere azi-noapte în castel. Dar l-a luat Tribul.

— Takeo? Criminal?

Lui Kaede îi veni să râdă la o astfel de idee absurdă. Apoi își aminti de misterul în care se învăluia el, de faptul că mereu își tăinuia iscusința. Își dădu seama că nu știa ce se ascundea dincolo de aparențe, totuși simțise că mai era ceva. Inspiră adânc, încercând să se liniștească.

— Ce e Tribul? Cine face parte din el?

— Tatăl lui Takeo era membru al Tribului, iar el s-a născut cu talente neobișnuite.

— Ca și tine, spuse pe un ton indiferent Kaede. Și unchiul tău.

— Mult mai mari decât ale noastre, spuse Shizuka. Dar aveți dreptate: și noi facem parte din Trib.

— Ești iscoadă? Criminal? De-asta te prefaci că ești slujnica mea?

— Nu mă prefac că vă sunt prietenă, zise iute Shizuka. V-am spus dinainte că puteți să aveți încredere în mine. Însuși Arai v-a lăsat în grija mea.

— Cum să cred asta când mi se spun atâtea minciuni? întrebă Kaede, simțind că-i dau lacrimile.

— Acum vă spun adevărul, zise Shizuka serioasă.

Încetul cu încetul, Kaede își reveni din amețeala pricinuită de vestea neașteptată.

— Căsătoria mea cu seniorul Otori a fost aranjată ca să-i ofere un motiv să vină la Inuyama?

— Nu de către el. Căsătoria a fost o condiție a adopției lui Takeo. Dar odată ce a fost de acord cu ea, și-a dat seama că o să-i ofere un motiv să-l aducă pe Takeo în fortăreața Tohanilor. Shizuka se opri, apoi spuse foarte încet: S-ar putea ca Iida și nobilii Otori să se folosească de această căsătorie pentru a masca moartea lui Shigeru. Acesta e în parte motivul pentru care am fost trimisă la dumneavoastră: să vă apăr pe amândoi.

— Reputația mea va fi întotdeauna de folos, zise cu amărăciune Kaede, dintr-odată foarte conștientă de puterea pe care o aveau bărbații asupra ei și de care se foloseau, cu nepăsare.

O cuprinse iar amețeala.

— Trebuie să vă așezați, spuse Shizuka.

Ajunseră într-un loc din grădină cu mai puțini arbuști, un luminiș cu o priveliște spre șanțul de apărare și râu, până la munții

din depărtare. De cealaltă parte a pârâului fusese construit un pavilion, așezat astfel încât să prindă și cea mai slabă adiere. Își croiră drum spre el, pășind cu grijă pe pietre. Pe podea erau puse pernuțe și se așezară pe ele. Apa curgătoare dădea senzația de răcoare, iar pescărușii și rândunelele treceau ca săgeata prin pavilion, în străfulgerări de culoare. În heleșteie, lotușii își înălțau florile roz-purpurii, iar la marginea apei mai erau încă deschiși câțiva iriși de un albastru-închis, cu petale aproape de aceeași culoare ca pernuțele.

— Cum adică a fost luat de Trib? întrebă Kaede, plimbându-și fără astâmpăr degetele pe țesătura de sub ea.

— Familia Kikuta, din care face parte Takeo, s-a gândit că tentativa de asasinat va da greș. Nu a vrut să-l piardă, așa că a intervenit ca să împiedice asta. Și unchiul meu a jucat un rol în toată povestea.

— Dar tu?

— Nu, eu am fost de părere că atentatul trebuie înfăptuit. M-am gândit că Takeo are toate șansele să reușească și nu va avea loc nici o revoltă împotriva Tohanilor cât trăiește Iida.

Nu-mi vine să cred că aud așa ceva, se gândi Kaede. *Sunt prinsă în această trădare. Vorbește despre moartea lui Iida cu atâta ușurință, de parcă acesta ar fi un țăran sau un proscris. Dacă ne-ar auzi cineva, am fi torturate până la moarte.* În ciuda căldurii tot mai mari, se înfrigură.

— Ce vor face cu el?

— Va deveni unul de-al lor și viața lui va ajunge o taină pentru noi și restul lumii.

Așadar n-am să-l mai văd, se gândi Kaede.

Auziră glasuri pe potecă și, câteva clipe mai târziu, doamna Maruyama, fiica ei, Mariko, și însoțitoarea ei, Sachie, trecură pârâul și se așezară lângă ele. Doamna Maruyama era palidă ca Shizuka mai devreme, iar purtarea îi era schimbată într-un fel greu de definit. Își pierduse o parte din stăpânirea rece de sine. Le trimise pe Mariko

și Sachie puțin mai încolo să se joace cu mingea de badminton, pe care fata o adusese cu ea.

Kaede se strădui să vorbească firesc.

— Doamna Mariko este o fată fermecătoare.

— Nu e o mare frumusețe, dar e inteligentă și bună, răspunse mama ei. Seamănă mai mult cu tatăl ei. Poate că are noroc. Până și frumusețea e periculoasă pentru o femeie. E mai bine să nu fii dorită de bărbați. Zâmbi cu amărăciune, apoi îi șopti Shizukăi: Avem foarte puțin timp. Sper că pot să am încredere în doamna Shirakawa.

— Nu voi spune nimic ca să vă trădez, spuse cu glasul coborât Kaede.

— Shizuka, zi-mi ce s-a întâmplat.

— Takeo a fost luat de Trib. Asta-i tot ce știe seniorul Shigeru.

— N-am crezut niciodată că Kenji o să-l trădeze. Trebuie să fi fost o lovitură dureroasă.

— A spus că mereu a fost un joc de noroc disperat. Nu învinuiește pe nimeni. Principala lui grijă este siguranța dumneavoastră. Și a copilului.

Lui Kaede îi trecu prima dată prin minte că Shizuka se referea la Mariko, dar văzu ușoara îmbujorare a doamnei Maruyama. Își strânse buzele și nu spuse nimic.

— Ce-ar trebui să facem? Să încercăm să fugim? Doamna Maruyama își răsucea cu degetele ei albe mâneca chimonoului.

— Nu trebuie să faceți nimic care să stârnească bănuielile lui Iida.

— Shigeru nu vrea să fugă? întrebă doamna cu glas foarte slab.

— I-am propus, dar a zis că nu vrea. E prea bine păzit și, în plus, socotește că poate supraviețui numai nedând dovadă de teamă. Trebuie să se poarte ca și cum ar avea încredere deplină în Tohani și în alianța propusă.

— Va merge până la capăt cu căsătoria? întrebă doamna Maruyama ridicând tonul.

— Se va purta ca și cum asta ar fi intenția lui, spuse cu grijă Shizuka. Și noi trebuie să facem la fel, dacă vrem să-i salvăm viața.

— Iida mi-a trimis mesaje în care mă presează să-l accept, zise doamna Maruyama. Întotdeauna l-am refuzat de dragul lui Shigeru. Se uită lung, înnebunită, la Shizuka.

— Nu vorbiți despre lucrurile astea, doamnă, spuse Shizuka. Aveți răbdare, fiți curajoasă. Tot ce putem face este să așteptăm. Trebuie să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic ieșit din comun și să ne pregătim de nunta doamnei Kaede.

— Se vor folosi de nuntă ca pretext pentru a-l ucide, spuse doamna Maruyama. Kaede este foarte frumoasă și fatală.

— Nu vreau să pricinuiesc moartea nici unui bărbat, cu atât mai puțin pe a seniorului Otori! strigă Kaede.

Ochii i se umplură dintr-odată de lacrimi și își feri privirea.

— Ce păcat că nu poți să te măriți cu seniorul Iida și să-i pricinuiești *lui* moartea! exclamă doamna Maruyama.

Kaede tresări ca pălmuită.

— Iartă-mă, șopti doamna Maruyama. Nu mai sunt eu însămi. N-am dormit mai deloc. Sunt nebună de frică — pentru el, pentru fata mea, pentru mine și copilul nostru. Nu meriți grosolănia mea. Ești prinsă în treburile noastre fără să ai vreo vină. Sper că nu vei avea o părere prea proastă despre mine.

Luă mâna lui Kaede și o strânse.

— Dacă eu și fiica mea murim, tu ești moștenitoarea mea. Ție îți încredințez pământul și oamenii mei. Să ai grijă de ei. Se uită peste râu, cu ochii lucioși de lacrimi. Dacă asta e singura cale de a-și salva viața, trebuie să se însoare cu tine. Pe de altă parte, or să-l ucidă oricum.

La capătul grădinii, în zidul de apărare fuseseră tăiate trepte care duceau până la șanțul cu apă, unde erau legate două bărci. De-a

curmezișul treptelor era o poartă care, bănuia Kaede, se închidea la căderea nopții, dar care acum era deschisă. Dincolo de ea se vedeau șanțul și râul. Două străji leneveau lângă zid, părând toropite de căldură.

— Pe apă o fi răcoare azi, spuse doamna Maruyama. Barcagiii ar putea fi mituiți...

— N-ar fi înțelept, doamnă, zise repede Shizuka. Dacă încercați să fugiți, veți trezi bănuielile lui Iida. Cea mai bună șansă a noastră este să nu-l stârnim până nu se apropie Arai.

— Arai nu se va apropia de Inuyama cât timp Iida e în viață, spuse doamna Maruyama. Nu va porni un asediu. Acest castel ni s-a părut întotdeauna de necucerit. Poate fi distrus numai dinăuntru.

Se uită din nou la apă și la turnul principal.

— Suntem prinse aici, captive între zidurile lui. Da, trebuie să fug.

— Nu încercați să faceți ceva nesăbuit, o imploră Shizuka.

Mariko se întoarse plângându-se că e prea cald pentru joacă. Sachie o urmă.

— Am s-o duc în casă, spuse doamna Maruyama. La urma urmelor, are lecții... Glasul i se stinse și în ochi îi apărură iar lacrimi. Biata mea copilă! spuse ea. Sărmanii mei copii! Își puse mâinile pe burtă.

— Veniți, doamnă, zise Sachie. Trebuie să vă întindeți.

Lui Kaede îi dădură lacrimile de milă. Pietrele turnului principal și zidurile din jur păreau să o strângă ca într-un cerc ce se tot micșora. Țârâitul greierilor era strident și sâcâitor; căldura părea să se răsfrângă din pământ. Doamna Maruyama avea dreptate, se gândi ea: erau cu toții captivi și nu exista cale de scăpare.

— Doriți să vă întoarceți în casă? o întrebă Shizuka.

— Să mai stăm puțin. Lui Kaede îi trecu prin minte că mai era un lucru despre care trebuia să vorbească. Shizuka, se pare că tu poți să vii și să pleci. Străjile au încredere în tine.

Shizuka dădu din cap.

— În privința asta, am niște talente de-ale Tribului.

— Dintre toate femeile de aici, tu ești singura care ar putea să fugă. Kaede șovăi, neștiind cum să formuleze ce simțea că trebuie să spună. În cele din urmă, zise abrupt: Dacă vrei să pleci, trebuie s-o faci. Nu vreau să rămâi pentru mine.

Apoi își mușcă buza și își feri iute privirea, căci nu vedea cum ar fi supraviețuit fără fata de care ajunsese să depindă.

— Suntem cel mai în siguranță dacă nici unul dintre noi nu încearcă să plece, șopti Shizuka. Dar pe lângă asta, nici nu mă gândesc să plec. N-am să vă părăsesc decât dacă îmi porunciți. Acum, viețile noastre sunt legate. Adăugă cu glas scăzut: Nu numai bărbații au onoare.

— Seniorul Arai te-a trimis la mine, iar tu îmi spui că faci parte din Trib, care își impune puterea asupra seniorului Takeo. Chiar ești liberă să iei o astfel de hotărâre? Ai opțiunea onoarei?

— Pentru cineva care nu a fost instruit, doamna Shirakawa știe foarte multe, spuse Shizuka, zâmbind, iar Kaede își simți inima mai ușoară o clipă.

Rămase pe malul apei cea mai mare parte a zilei și mâncă foarte puțin. Pentru câteva ceasuri i se alăturară doamnele din casă și-i vorbiră despre frumusețea grădinii și pregătirile de nuntă. Una dintre ele fusese la Hagi și descrise cetatea cu admirație, povestindu-i lui Kaede legende despre clanul Otori și vorbindu-i în șoaptă despre vechea lor vrajbă cu Tohanii. Toate își exprimară bucuria că ea, Kaede, avea să pună capăt acestei vrajbe și îi spuseră că seniorul Iida era tare încântat de alianță.

Neștiind ce să răspundă și cunoscând trădarea din spatele planurilor de nuntă, Kaede găsi scăpare în sfială și zâmbi până o duru fața, dar nu vorbi mai deloc.

Aruncându-și privirea în grădină, îl văzu venind spre pavilion pe însuși seniorul Iida, cu trei sau patru însoțitori.

Doamnele tăcură imediat. Kaede îi strigă Shizukăi:

— Cred că am să mă duc în casă. Mă doare capul.

— Am să vă pieptăn și am să vă fac un masaj la tâmple, spuse Shizuka.

Într-adevăr, Kaede simțea că nu mai suportă greutatea părului. Sub veșminte, corpul îi era lipicios și încins. Tânjea după răcoare, dorea să vină noaptea.

Însă, în timp ce plecau din pavilion, seniorul Abe părăsi grupul bărbaților și se îndreptă spre ele. Shizuka îngenunche imediat, iar Kaede se înclină în fața lui, dar nu foarte adânc.

— Doamnă Shirakawa, spuse el, seniorul Iida dorește să vă vorbească.

Încercând să-și ascundă sila, Kaede se întoarse în pavilion, unde Iida ședea deja pe pernuțe. Femeile se retrăseseră și se uitau la râu.

Kaede îngenunche pe podeaua de lemn și făcu o plecăciune până la pământ, conștientă că ochii lui înfundați în orbite, ca niște iazuri de fier topit, o măsurau.

— Poți să te ridici, spuse el scurt.

Avea glasul aspru și exprimarea politicoasă suna ciudat în gura lui. Kaede simțea privirea bărbaților, tăcerea apăsătoare care îi devenise cunoscută, amestecul de poftă trupească și admirație.

— Shigeru e un bărbat norocos, spuse Iida, iar ea desluși atât amenințarea, cât și răutatea din râsul bărbaților.

Se gândi că el o să-i vorbească despre nuntă sau despre tatăl ei, care trimisese deja vorbă că nu putea să ia parte la ceremonie din cauza bolii soției lui. Următoarele cuvinte ale lui Iida o luară prin surprindere.

— Cred că Arai este o veche cunoștință a dumitale.

— L-am cunoscut când îl slujea pe seniorul Noguchi, răspunse ea cu grijă.

— Din cauza dumitale l-a exilat Noguchi, spuse Iida. A făcut o greșeală gravă și a plătit sever pentru ea. Acum se pare că o să trebuiască să mă ocup de Arai în pragul ușii mele. Oftă adânc. Căsătoria dumitale cu seniorul Otori pică într-un moment foarte bun.

Sunt o fată neștiutoare, crescută de familia Noguchi, loială și proastă, se gândi Kaede. *Nu știu nimic despre intrigile clanurilor.*

Își luă o expresie de păpușă și spuse cu glas de copiliță:

— Vreau să fac numai ce doresc seniorul Iida și tata.

— Pe drum, n-ai auzit nimic despre mișcările lui Arai? Shigeru nu a pomenit despre ele?

— Nu mai știu nimic de Arai de când a plecat de la seniorul Noguchi, răspunse Kaede.

— Totuși se spune că era un mare apărător al dumitale.

Kaede îndrăzni să se uite la el printre gene.

— Nu pot fi făcută răspunzătoare pentru ce simt bărbații pentru mine, senior.

Ochii lor se întâlniră o clipă. Privirea lui era pătrunzătoare și prădalnică. Ea simți că o dorea, la fel ca toți ceilalți, înciudat și ațâțat de gândul că legătura cu ea pricinuiește moartea.

Kaede simți repulsia urcându-i în gât. Se gândi la acul ascuns în mânecă, își închipui că-l înfige în carnea lui.

— Nu, încuviință el, nici nu putem învinui un bărbat că te admiră. Apoi îi spuse peste umăr lui Abe, parcă vorbind despre o operă de artă, neînsuflețită: Ai avut dreptate. E splendidă. Voiai să te duci în casă? Nu te mai rețin. Cred că ai o sănătate delicată.

— Senior Iida.

Kaede se înclină iar până la pământ și se retrase cu spatele, în genunchi, până la marginea pavilionului. Shizuka o ajută să se ridice și se îndepărtară.

Nici una nu scoase o vorbă până ajunseră în cameră. Atunci Kaede șopti:

— Știe tot.

— Ba nu, spuse Shizuka și începu să o pieptene. Nu e sigur. Nu are nici o dovadă. V-ați descurcat bine.

Degetele ei masară capul și tâmplele lui Kaede. Tensiunea începu să dispară. Kaede se lăsă pe spate, rezemându-se de ea.

— Mi-ar plăcea să merg la Hagi. Ai să vii cu mine?

— Dacă o să se întâmple asta, n-o să aveți nevoie de mine, răspunse Shizuka zâmbind.

— Cred că întotdeauna voi avea nevoie de tine. Glasul lui Kaede deveni nostalgic: Poate aș fi fericită cu seniorul Shigeru. Dacă nu l-aș fi cunoscut pe Takeo, dacă senior Shigeru n-ar iubi-o...

— Sst, sst, oftă Shizuka, fără să se oprească din lucru.

— Am fi putut avea copii, continuă Kaede cu glas visător. Acum, nimic din toate astea nu o să se întâmple, totuși trebuie să mă prefac că se vor întâmpla.

— Suntem în pragul războiului, spuse în șoaptă Shizuka. Nu știm ce o să se întâmple în următoarele câteva zile, darămite în viitor.

— Unde o fi acum seniorul Takeo? Știi?

— Dacă mai este în capitală, se află în una din casele secrete ale Tribului. Dar s-ar putea să fi fost scos deja din feudă.

— Am să-l mai văd vreodată? întrebă Kaede, dar nu așteptă un răspuns și nici Shizuka nu-i dădu unul.

Degetele ei își văzură mai departe de treabă. Dincolo de ușile deschise, grădina se scălda în valuri de căldură, iar țârâitul greierilor era mai ascuțit ca niciodată.

Ziua se stingea încet și umbrele începeau să se lungească.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Am fost inconștient doar câteva minute. Când mi-am revenit, în jur era întuneric și am bănuit imediat că sunt în cotigă. Cu mine mai erau cel puțin doi oameni. Mi-am dat seama, după respirație, că unul era Kenji, iar celălalt, după parfum, una dintre fete. Mă ținea fiecare de câte un braț.

Îmi era greață de nu mai puteam, ca și cum aș fi fost lovit în cap. Mișcarea cotigii îmi sporea greața.

— Am să vomit, am spus, iar Kenji mi-a eliberat brațul.

Când m-am ridicat, greața mi s-a urcat în gât. Mi-am dat seama că fata îmi eliberase celălalt braț. În dorința disperată de a scăpa, am uitat de vomitat. Cu brațele deasupra capului, m-am năpustit în ușa cu balamale a cotigii.

Era bine închisă pe dinafară. M-am zgâriat adânc la o mână într-un cui. Kenji și fata m-au înhățat și m-au pus jos, deși mă zbăteam și mă zvârcoleam. Cineva de afară ne-a avertizat cu glas furios.

Kenji m-a înjurat.

— Gura! Potolește-te! Dacă te găsesc Tohanii, ești mort!

Însă eu nu mai judecam. În copilărie, aduceam acasă animale sălbatice: pui de vulpe, nevăstuici, pui de iepuri de câmp. N-am

reușit niciodată să le îmblânzesc. Singura lor dorință, orbească, irațională, era să scape. M-am gândit acum la acea disperare de a scăpa. Tot ce conta pentru mine era ca Shigeru să nu creadă că-l trădasem. Nu aveam să rămân niciodată în Trib. Nu aveau cum să mă țină.

— Fă-l să tacă, i-a șoptit Kenji fetei în timp ce se chinuia să mă țină și, sub mâinile ei, în capul meu s-a făcut iarăși beznă.

De data asta, când mi-am revenit, chiar am crezut că sunt mort și mă aflu pe lumea cealaltă. Nu vedeam și nu auzeam. Era întuneric beznă și liniștea din jur era deplină. Apoi simțirea a început să-mi revină. Prea mă durea peste tot ca să fiu mort. Gâtul îmi era o rană vie, o mână îmi zvâcnea, iar încheietura celeilalte, care fusese răsucită la spate, mă durea. Am încercat să mă ridic în capul oaselor, însă eram legat cumva, destul de larg, doar cât să mă țină pe loc. Am întors capul, l-am scuturat. Eram legat la ochi, dar ce mă supăra cel mai tare era că nu auzeam. După câteva clipe, mi-am dat seama că aveam urechile astupate cu ceva. Am simțit un val de ușurare că nu îmi pierdusem auzul.

O mână pe față m-a făcut să tresar. Am fost dezlegat la ochi și l-am văzut pe Kenji îngenunchind lângă mine. Alături de el, pe podea, ardea o lampă cu ulei, care-i lumina chipul. M-am gândit în treacăt cât de periculos e. Cândva jurase să mă apere cu viața. Ultimul lucru pe care-l voiam acum era protecția lui.

I-am văzut buzele mișcându-se.

— Nu aud nimic, am spus. Scoate-mi dopurile.

Mi le-a scos și am revenit în lumea înconjurătoare. Câteva clipe n-am scos o vorbă, încercând să mă readaptez. Auzeam în depărtare râul: deci eram tot în Inuyama. Era liniște în casa unde mă aflam, căci toată lumea dormea, în afară de străji. Le auzeam vorbind în șoaptă, la poartă. Am bănuit că e târziu și, în acea clipă, am auzit clopotul unui templu îndepărtat bătând miezul nopții.

Acum ar fi trebuit să fiu în castel.

— Îmi pare rău că ai fost lovit, a spus Kenji. Nu trebuia să te zbați atâta.

Am simțit că eram iar gata să izbucnesc, turbat de furie. M-am străduit să o țin în frâu.

— Unde mă aflu?

— În una dintre casele Tribului. Te vom scoate din capitală într-o zi sau două.

Calmul și glasul lui indiferent m-au înfuriat și mai tare.

— În seara când am fost adoptat, ai spus că n-ai să-l trădezi niciodată. Ţii minte?

Kenji a oftat.

— În seara aceea am vorbit amândoi despre îndatoriri contradictorii. Shigeru știe că slujesc mai întâi Tribul. L-am avertizat atunci, și de multe ori după aceea, că Tribul are întâietate să te revendice și că, mai devreme sau mai târziu, o va face.

— De ce acum? am întrebat cu amărăciune. Puteați să mă mai lăsați o noapte.

— Poate că eu unul ți-aș fi dat șansa asta. Dar incidentul din Yamagata a făcut ca lucrurile să-mi scape de sub control. Oricum, acum ai fi mort și n-ai mai fi de folos nimănui.

— Puteam mai întâi să-l ucid pe Iida, am bombănit.

— S-a luat în considerare acest rezultat și s-a hotărât că nu e în interesul Tribului.

— Presupun că cei mai mulți dintre voi lucrați pentru el.

— Lucrăm pentru cel care plătește mai bine. Ne place o societate stabilă. E greu să acționezi în vreme de război. Guvernarea lui Iida e aspră, dar stabilă. Ne convine.

— Atunci l-ai mințit tot timpul pe Shigeru?

— Cum fără doar și poate m-a mințit și el de multe ori. Kenji a rămas tăcut o vreme, apoi a continuat: Soarta lui Shigeru a fost

pecetluită de la început. Prea mulți oameni puternici vor să scape de el. A jucat bine dacă a supraviețuit atât.

M-a trecut un fior de gheață.

— Nu trebuie să moară, am șoptit.

— Cu siguranță, Iida va găsi un pretext să-l ucidă, a spus cu blândețe Kenji. A devenit mult prea periculos ca să fie lăsat în viață. Pe lângă faptul că l-a jignit pe Iida personal — povestea de dragoste cu doamna Maruyama, adopția ta —, scenele din Yamagata i-au alarmat foarte tare pe Tohani. Lampa pâlpâia și fumega. Kenji a adăugat încet: Problema e că oamenii îl iubesc pe Shigeru.

— Nu-l putem părăsi! Lasă-mă să mă întorc la el.

— Nu e hotărârea mea, a răspuns Kenji. Chiar dacă ar fi, acum n-aș putea să fac asta. Iida știe că faci parte din neamul Hiddenilor. Te-ar preda lui Ando așa cum a promis. Shigeru va avea, fără îndoială, o moarte de războinic, rapidă, onorabilă. Tu ai fi schingiuit: știi ce fac ei.

Am tăcut. Mă durea capul și un insuportabil sentiment al eșecului punea stăpânire pe mine. Totul în mine urmărise un singur scop, ca o suliță aruncată spre o țintă. Acum mâna care mă ținuse fusese înlăturată, iar eu căzusem, fără efect, la pământ.

— Renunță, Takeo, a spus Kenji, privindu-mă în față. S-a terminat.

Am încuviințat încet din cap. Nu aveam nimic de pierdut dacă mă prefăceam că sunt de acord cu el.

— Mi-e îngrozitor de sete.

— Am să fac un ceai. O să te ajute să dormi. Vrei ceva de mâncare?

— Nu. Poți să mă dezlegi?

— Nu în noaptea asta, a răspuns Kenji.

M-am gândit la asta în timp ce mă fura somnul și iar mă trezeam, încercând să-mi găsesc o poziție confortabilă, legat de mâini și de picioare cum eram. Mi-am dat seama că Kenji credea că, odată

dezlegat, aș putea fugi, iar dacă profesorul meu credea asta, atunci era probabil adevărat. A fost singurul meu gând liniștitor, dar consolarea nu a ținut mult.

Spre revărsatul zilei, s-a pornit ploaia. Am ascultat cum se umpleau jgheaburile și picurau streșinile. Apoi au început să cânte cocoșii, iar orașul s-a trezit. Am auzit servitorii mișcându-se prin casă și am simțit miros de fum când în bucătărie s-au aprins focurile. Am ascultat glasurile și pașii, i-am numărat, schițând în minte planul casei, așezarea ei în stradă, cu ce se învecina. Când a început treaba, am bănuit după mirosuri și zgomote că sunt ascuns într-o vinărie, una dintre marile case negustorești de la marginea cetății. Încăperea în care mă aflam nu avea ferestre exterioare. Era foarte îngustă și rămânea întunecată chiar și mult după răsăritul soarelui.

Nunta urma să aibă loc poimâine. Avea să supraviețuiască Shigeru până atunci? Și dacă era omorât înainte, ce avea să se întâmple cu Kaede? Gândurile mă chinuiau. Cum avea să-și petreacă Shigeru aceste două zile? Ce făcea acum? Ce gândea despre mine? Ideea că ar fi putut să-și închipuie că am fugit de bunăvoie era un chin pentru mine. Și ce credeau bărbații Otori? Mă disprețuiau.

I-am strigat lui Kenji că trebuie să merg la latrină. Mi-a dezlegat picioarele și m-a dus acolo. Din camera mică am intrat în una mai mare, apoi am coborât scările și am ajuns în curtea din spate. O slujnică a adus un bol cu apă și m-a ajutat să mă spăl pe mâini. Aveam mult sânge pe mine, mai mult decât era de așteptat în urma unei zgârieturi într-un cui. Trebuie să fi rănit pe cineva cu cuțitul. M-am întrebat unde era cuțitul acum.

Când ne-am întors în camera secretă, Kenji nu m-a mai legat la picioare.

— Ce-o să se întâmple acum? am întrebat.

— Încearcă să mai dormi. Azi n-o să se mai întâmple nimic.

— Să dorm! Mă simt de parcă n-am să mai dorm niciodată!

Kenji m-a cercetat o clipă, apoi a spus scurt:

— Toate or să treacă.

Dacă aș fi avut mâinile libere, l-aș fi ucis. Am sărit la el, izbindu-l cu ambele mâini, legate cum erau, în coaste. L-am luat prin surprindere și am căzut amândoi, însă el s-a răsucit de sub mine, iute ca un șarpe, și m-a țintuit la pământ. Dacă eu eram furios, acum era și el. Îl mai scosesem din sărite, însă acum îl înfuriasem de-a binelea. M-a lovit de două ori peste față, așa de tare că mi-au clănțănit dinții și am amețit.

— Renunță! a urlat el. Nu mă face să te bat. Asta vrei?

— Da! am răcnit și eu. N-ai decât să mă omori. Numai așa o să mă poți ține aici!

Mi-am arcuit spatele și m-am rostogolit lateral, scăpând de apăsarea lui, încercând să-l mușc și să-l lovesc cu picioarele. M-a lovit iar, dar m-am eliberat și, înjurându-l cu furie, m-am repezit în el.

Am auzit pași grăbiți afară și ușile s-au deschis. Fata din Yamagata și unul dintre tineri au intrat în fugă. Toți trei m-au răzbit până la urmă, dar eram nebun de furie și le-a trebuit ceva timp până să-mi poată lega iar picioarele.

Kenji fierbea de mânie. Fata și tânărul se uitau când la mine, când la el.

— Lasă-l cu noi, maestre, a spus fata. O să-l păzim noi un timp. Trebuie să te odihnești.

Erau vădit uimiți de faptul că el își pierduse controlul.

Fuseserăm împreună multe luni ca profesor și elev. El mă învățase aproape tot ce știam. Îi dădusem ascultare fără să crâcnesc, îi suportasem cicăleala, sarcasmul și pedepsele. Îmi lăsasem la o parte bănuielile de la început și ajunsesem să am încredere în el. Toate astea se spulberaseră în ceea ce mă privea și nu aveau să se mai refacă în veci.

Acum a îngenuncheat în fața mea, mi-a apucat capul și m-a silit să mă uit la el.

— Încerc să-ți salvez viața! a urlat. Ești atât de greu de cap de nu pricepi asta?

L-am scuipat și m-am pregătit să încasez încă o lovitură, dar tânărul l-a oprit.

— Du-te, maestre, l-a îndemnat el.

Kenji mi-a dat drumul și s-a ridicat.

— Ce încăpățânare nebunească ai moștenit de la maică-ta! mi-a strigat el. Când a ajuns la ușă, s-a întors și a spus: Stați cu ochii pe el tot timpul! Să nu-l dezlegați!

După plecarea lui, mi-a venit să zbier și să plâng în hohote, ca un copil apucat de istericale. Lacrimi de furie și disperare îmi înțepau pleoapele. M-am întins la loc pe saltea, cu fața la perete.

Puțin după aceea, fata a ieșit din cameră și s-a întors cu apă rece și o cârpă. M-a făcut să mă ridic în capul oaselor și mi-a șters fața. Aveam buza crăpată și simțeam vânătăile de la un ochi și de la falcă. Blândețea ei m-a făcut să cred că are o anumită simpatie pentru mine, deși nu a spus nimic.

Tânărul se uita fără să vorbească.

Mai târziu, fata a adus ceai și niște mâncare. Am băut ceaiul, dar am refuzat să mănânc.

— Unde mi-e cuțitul? am întrebat.

— La noi, a răspuns fata.

— Te-am tăiat?

— Nu, pe Keiko ai tăiat-o. Și ea, și Akio sunt răniți la mână, dar nu prea rău.

— Aș vrea să vă fi ucis pe toți.

— Știu, a răspuns ea. Nimeni nu poate spune că nu te-ai luptat. Dar ai avut ca adversari cinci membri ai Tribului. Nu-i nici o rușine.

Totuși simțeam rușinea furișându-se în mine, parcă pătându-mi cu negru oasele albe.

Ziua cea lungă a trecut, încet și apăsător. Tocmai bătuse clopotul de seară la templul din capătul străzii, când Keiko a venit la ușă și a vorbit în șoaptă cu cei doi paznici ai mei. Am auzit perfect ce a spus, deși, din obișnuință, m-am prefăcut că n-am auzit. Venise să mă vadă cineva pe nume Kikuta.

După câteva minute, un bărbat uscățiv, de înălțime medie, a intrat în cameră, urmat de Kenji. Aveau ceva în comun — același aspect schimbător care îi făcea greu de reținut. Pielea acestui bărbat era mai închisă la culoare, cam ca a mea. Părul îi era încă negru, deși trebuie să fi avut aproape patruzeci de ani.

A rămas pe loc și s-a uitat la mine câteva clipe, apoi a străbătut încăperea, a îngenuncheat lângă mine și, cum făcuse Kenji când ne-am cunoscut, mi-a luat mâinile și le-a întors cu palmele în sus.

— De ce e legat? a întrebat el.

Nici glasul nu-i ieșea în evidență, dar intonația era nordică.

— Încearcă să fugă, maestre, a spus fata. Acum e mai liniștit, dar a fost foarte agitat.

— De ce vrei să fugi? m-a întrebat străinul. Ești, în sfârșit, unde ți-e locul.

— Locul meu nu-i aici, am răspuns. Înainte să fi auzit măcar de Trib, i-am jurat credință seniorului Otori. Sunt adoptat legal de clanul Otori.

— Îhî, a mârâit el. Am auzit că Otorii îți spun Takeo. Care-i numele tău adevărat?

N-am răspuns.

— A crescut printre Hiddeni, a spus încet Kenji. Numele care i s-a dat la naștere e Tomasu.

Kikuta a șuierat printre dinți.

— De ăsta mai bine să uităm. Deocamdată e bun Takeo, deși nu a fost niciodată un nume al Tribului. Știi cine sunt eu?

— Nu, am spus, deși bănuiam.

— Nu, *maestre*, mă corectă în șoaptă paznicul cel tânăr.

Kikuta a zâmbit.

— Nu l-ai învățat bunele maniere, Kenji?

— Politețea e pentru cei care o merită, am spus.

— Află că eu chiar o merit. Sunt capul familiei tale, Kikuta Kotaro, văr primar cu tatăl tău.

— Nu mi-am cunoscut tatăl și nu i-am folosit niciodată numele.

— Dar ai caracteristicile familiei Kikuta: finețea auzului, măiestria artistică, toate celelalte talente pe care știm că le ai din belșug, precum și linia din palmă. Nu poți să negi aceste lucruri.

Din depărtare a răzbătut un zgomot slab, o bătaie în ușa din față a prăvăliei de jos. Am auzit pe cineva deschizând ușa și vorbind, o discuție neimportantă despre vin. Și Kikuta a întors puțin capul. Am simțit ceva: începuturile recunoașterii.

— Auzi tot? l-am întrebat.

— Nu așa de mult ca tine. Darul ăsta slăbește odată cu vârsta. Dar aproape tot.

— Tânărul călugăr din Terayama a spus: „Ca un câine". Am adăugat cu amărăciune în glas: „Folositor pentru stăpânii tăi", a zis el. De-asta m-ați răpit, pentru că vă pot fi de folos?

— Nu-i vorba de asta, a răspuns el. Ci de faptul că te-ai născut în Trib. Aici e locul tău. Tot aici ar fi și dacă n-ai avea nici un talent, și dacă ai avea toate talentele din lume. Dacă nu te-ai fi născut în Trib, locul tău n-ar fi fost aici și nu ne-ai fi interesat deloc. Dar în cazul de față, tatăl tău a fost un Kikuta, iar tu tot Kikuta ești.

— N-am de ales?

A zâmbit iar.

— Nu-i ceva ce poți alege, așa cum nu alegi să ai un auz ascuțit.

Bărbatul ăsta mă liniștea așa cum liniștisem eu caii: înțelegându-mi firea. Nu mai cunoscusem pe cineva care să știe cum e să fii Kikuta. Lucrul ăsta mă atrăgea.

— Să presupunem că accept; ce veți face cu mine?

— Îți vom găsi un loc sigur, pe altă feudă, departe de Tohani, răstimp în care îți termini instruirea.

— Nu mai vreau instruire. Am terminat cu profesorii!

— Muto Kenji a fost trimis la Hagi datorită prieteniei lui vechi cu Shigeru. Te-a învățat multe, dar un Kikuta trebuie să fie instruit tot de un Kikuta.

Nu-l mai ascultam.

— Prietenie? L-a mințit și l-a trădat!

Glasul lui Kikuta a coborât.

— Ai talente mari, Takeo, și nimeni nu se îndoiește de curajul sau de inima ta. Doar mintea ta are nevoie de ordine. Trebuie să înveți să-ți controlezi emoțiile.

— Ca să pot să-mi trădez prietenii buni la fel de ușor ca Muto Kenji?

Momentul scurt de calm trecuse. Simțeam furia gata să izbucnească iar. Îmi venea să mă predau în fața ei, căci numai furia ștergea rușinea. Cei doi tineri au făcut un pas înainte, gata să mă oprească, dar Kikuta le-a făcut semn să se retragă. Mi-a apucat mâinile legate și le-a strâns.

— Uită-te la mine, a spus el.

Împotriva voinței mele, privirile ni s-au întâlnit. Simțeam cum mă înec în vâltoarea propriilor emoții și numai ochii lui mă țineau la suprafață. Încetul cu încetul, furia s-a domolit. O oboseală cumplită i-a luat locul. Nu mă puteam împotrivi somnului care se rostogolea spre mine ca norii peste munți. Kikuta m-a țintuit cu privirea până când mi s-au închis ochii, iar ceața m-a înghițit.

Când m-am trezit, era ziuă și soarele intra pieziș în camera învecinată, aruncând o lumină slabă, portocalie, în odaia secretă unde zăceam. Nu-mi venea să cred că era iar după-amiază: trebuie să fi dormit aproape o zi întreagă. Fata ședea pe podea, puțin mai departe

de mine. Mi-am dat seama că ușa tocmai se închisese; zgomotul ei mă trezise. Probabil că celălalt paznic abia ieșise.

— Cum te cheamă? am întrebat-o.

Eram răgușit și încă mă mai durea în gât.

— Yuki.

— Și pe el?

— Akio.

El era cel pe care îmi spusese că l-am rănit.

— Ce mi-a făcut omul ăla?

— Maestrul Kikuta? Doar te-a adormit. Un Kikuta poate să facă așa ceva.

Mi-am adus aminte de câinii din Hagi. Un Kikuta poate să facă așa ceva...

— Cât e ceasul? am întrebat.

— Prima jumătate a Cocoșului.

— Aveți vreo veste?

— Despre seniorul Otori? Nu. A venit puțin mai aproape și a șoptit: Vrei să-i duc un mesaj?

M-am uitat lung la ea.

— Poți?

— Am fost slujnică în casa unde e găzduit, ca și în Yamagata. S-a uitat la mine cu subînțeles. Pot încerca să vorbesc cu el la noapte sau mâine-dimineață.

— Spune-i că n-am plecat de bunăvoie. Roagă-l să mă ierte... Erau prea multe de spus pentru a fi exprimate în cuvinte. M-am întrerupt. De ce ai face asta pentru mine?

Fata a clătinat din cap, a zâmbit și mi-a făcut semn să nu mai vorbim. Akio s-a întors în cameră. Era bandajat la o mână și m-a tratat cu răceală.

Mai târziu, mi-au dezlegat picioarele și m-au dus la baie, m-au dezbrăcat și m-au ajutat să intru în apa fierbinte. Mă mișcam ca un schilod și mă durea tot corpul.

— Așa pățești când ești nebun de furie, a spus Yuki. Nici nu știi ce rău poate să-ți facă propria forță.

— De-asta trebuie să-nveți să te controlezi, a adăugat Akio. Altminteri ești un pericol atât pentru alții, cât și pentru tine.

Când m-au dus înapoi în cameră, Akio a spus:

— Ai încălcat toate regulile Tribului cu nesupunerea ta. Să-ți fie învățătură de minte.

Mi-am dat seama că nu-mi purta pică doar pentru că-l rănisem: îi eram antipatic și mă invidia. Nu-mi păsa nici de una, nici de alta. Mă durea capul înfiorător și, cu toate că furia mă părăsise, cea mai adâncă tristețe îi luase locul.

Paznicii mei au părut să accepte că se ajunsese la un fel de armistițiu și m-au lăsat dezlegat. Nu eram în stare să plec nicăieri. Abia puteam să merg, darămite să ies pe fereastră și să mă cațăr pe acoperiș. Am mâncat puțin, pentru prima dată în două zile. Yuki și Akio au plecat și le-au luat locul Keiko și celălalt tânăr, pe care îl chema Yoshinori. Și Keiko era bandajat la mâini. Amândoi păreau la fel de ostili față de mine ca Akio. N-am vorbit deloc.

M-am gândit la Shigeru și m-am rugat ca Yuki să poată vorbi cu el. Apoi m-am pomenit rugându-mă în felul Hiddenilor, iar cuvintele îmi veneau spontan pe limbă. La urma urmei, le asimilasem odată cu laptele mamei. Le șopteam ca un copil și poate că ele mi-au adus alinare, căci după un timp dormeam iar adânc.

Somnul m-a refăcut. Când m-am trezit, era dimineață; mă mai întremasem și puteam să mă mișc fără să mă doară tot trupul. Yuki se întorsese și, când a văzut că sunt treaz, l-a expediat pe Akio cu nu știu ce însărcinare. Părea mai mare decât ceilalți și avea o anume autoritate asupra lor.

Mi-a spus imediat ce ardeam de dorință să aud.

— M-am dus aseară la casa în care e găzduit seniorul Otori și am reușit să vorbesc cu el. A fost tare ușurat să audă că n-ai pățit nimic.

Marea lui teamă era c-ai fost capturat sau omorât de Tohani. Ți-a scris ieri, cu speranța vagă că, într-o bună zi, ai putea recupera scrisoarea.

— E la tine?

Yuki a încuviințat din cap.

— Mi-a mai dat ceva pentru tine. Am ascuns-o în dulap.

A deschis ușa dulapului pentru așternuturi și a scos de sub un teanc de cuverturi o legătură lungă. Am recunoscut pânza: era un chimonou vechi, de călătorie, de-al lui Shigeru, poate chiar cel pe care îl purta când îmi salvase viața în Mino. Mi-a pus legătura în mâini și am ridicat-o în dreptul feței. Înăuntru era înfășurat ceva tare. Am știut imediat ce era. Am desfăcut chimonoul și am scos-o pe Jato.

Credeam că am să mor de durere. Atunci m-au podidit lacrimile: n-am putut să le împiedic.

Yuki a spus cu blândețe:

— Ei trebuie să meargă neînarmați la castel, pentru nuntă. Shigeru nu a vrut ca sabia să se piardă dacă el nu se mai întoarce.

— Nu se va întoarce, am spus și lacrimile-mi curgeau șiroaie.

Yuki mi-a luat sabia și a înfășurat-o la loc, după care a pus-o bine în dulap.

— De ce-ai făcut asta pentru mine? am întrebat-o. Cu siguranță ai încălcat porunca Tribului.

— Sunt din Yamagata, a răspuns ea. Eram acolo când a fost omorât Takeshi. Am crescut cu fata familiei care a murit odată cu el. Ai văzut cum e în Yamagata, ce mulți îl iubesc pe Shigeru. Eu fac parte dintre ei. Și cred că Kenji, maestrul Moto, v-a făcut amândurora nedreptate.

Vorbea aproape ca un copil revoltat, neascultător. N-am mai vrut s-o întreb nimic. Îi eram extrem de recunoscător pentru ce făcuse pentru mine.

— Dă-mi scrisoarea, am spus după un timp.

Shigeru fusese elevul lui Ichiro și scrisul lui era îndrăzneț și curgător, așa cum ar fi trebuit să fie al meu, dar nu era: *Takeo, sunt extrem de fericit că ești teafăr. N-am de ce să te iert. Știu că nu m-ai trăda și am știut întotdeauna că Tribul va încerca să te ia. Gândește-te mâine la mine.*

Urma scrisoarea importantă...

Takeo,

Din anumite motive, n-am putut duce la capăt jocul nostru. Am multe regrete, dar sunt cruțat de durerea de a te fi trimis la moarte. Cred că ești cu Tribul, prin urmare destinul tău nu mai e în mâinile mele. Totuși ești fiul meu adoptiv și singurul meu moștenitor legal. Sper că într-o bună zi ai să poți să iei în primire moștenirea Otorilor. Dacă mor de mâna lui Iida, îți cer să-mi răzbuni moartea, dar să nu mă jelești, căci cred că în moarte voi dobândi mai multe decât în viață. Ai răbdare. Te mai rog să ai grijă de doamna Shirakawa.

Probabil că vreo legătură dintr-o viață anterioară a hotărât tăria sentimentelor noastre. Mă bucur că ne-am întâlnit în Mino. Te îmbrățișez.

Tatăl tău adoptiv, Shigeru

Pe scrisoare era pecetea lui.

— Bărbații Otori cred că tu și maestrul Muto ați fost omorâți, a spus Yuki. Nimeni nu crede că ați fi plecat de bunăvoie. M-am gândit c-ai vrea să știi asta.

M-am gândit la ei, la bărbații care mă necăjiseră și mă răsfățaseră, mă învățaseră și mă suportaseră, fuseseră mândri de mine și continuau să aibă o părere foarte bună despre mine. Mergeau la moarte sigură, dar îi invidiam, căci ei aveau să moară alături de Shigeru, pe când eu eram condamnat să trăiesc, începând cu acea zi cumplită.

Fiecare zgomot de afară mă făcea să tresar. La un moment dat, la începutul după-amiezii, mi s-a părut că aud în depărtare zăngănit de săbii și strigăte de bărbați, dar nu a venit nimeni să-mi spună nimic. Asupra orașului s-a lăsat o liniște apăsătoare și nefirească.

Singura mea consolare era gândul la Jato, ascunsă la îndemână. De multe ori, am fost pe punctul de a lua sabia și de a-mi croi cu ea drum afară din casă, dar în ultimul său mesaj pentru mine Shigeru îmi spunea să am răbdare. Furia făcuse loc durerii, dar acum, în timp ce lacrimile mi se uscau, durerea făcea loc hotărârii. Nu voiam să-mi jertfesc zadarnic viața, decât dacă îl luam și pe Iida cu mine.

Cam pe la ceasul Maimuței, am auzit un glas în prăvălia de jos. Mi s-a oprit inima, căci mi-am dat seama că trebuie să fi venit o veste. Keiko și Yoshinori erau cu mine, dar după vreo zece minute a venit Yuki și le-a spus să plece.

Ea a îngenuncheat lângă mine și mi-a pus mâna pe braț.

— Muto Shizuka a trimis un mesaj din castel. Maeștrii vin să-ți vorbească.

— A murit?

— Nu, mai rău: a fost capturat. Îți vor povesti ei.

— O să se sinucidă?

Yuki a șovăit. A vorbit repede, fără să se uite la mine.

— Iida l-a acuzat că a adăpostit un membru al Hiddenilor, că el însuși este Hidden. Ando are un dinte împotriva lui și cere să fie pedepsit. Seniorul Otori a fost deposedat de privilegiile clasei războinicilor și urmează să fie tratat ca un infractor de rând.

— Iida n-ar îndrăzni, am spus.

— A făcut-o deja.

În timp ce uimirea și revolta puneau stăpânire pe mine, am auzit pași în camera exterioară. Am sărit la dulap și, cu o singură mișcare, am luat sabia și am scos-o din teacă. Am simțit-o lipindu-mi-se de mâini. Am ridicat-o deasupra capului.

În cameră au intrat Kenji și Kikuta. Au încremenit când au văzut-o pe Jato în mâinile mele. Kikuta a băgat mâna în chimonou după cuțit, dar Kenji nu s-a clintit.

— N-am să vă atac, deși meritați să muriți, am spus. Dar mă voi sinucide...

Kenji și-a dat ochii peste cap. Kikuta a zis cu blândețe:

— Sperăm că n-ai să recurgi la asta. Apoi, după o clipă, a spus șuierător și aproape enervat: Stai jos, Takeo! Ți-ai exprimat punctul de vedere.

Ne-am așezat cu toții pe podea. Am pus sabia pe rogojină, lângă mine.

— Văd că Jato te-a găsit, a spus Kenji. Trebuia să mă aștept la asta.

— Eu i-am adus-o, maestre, a zis Yuki.

— Nu, sabia s-a folosit de tine. Așa merge ea din mână în mână. Ar trebui să știu: s-a folosit de mine ca să-l găsească pe Shigeru după Yaegahara.

— Unde-i Shizuka? am întrebat.

— Tot în castel. Nu a venit ea însăși. A fost foarte periculos chiar și numai să trimită un mesaj, însă a vrut să știm ce s-a întâmplat și să ne întrebe ce avem de gând să facem în privința asta.

— Povestiți-mi.

— Doamna Maruyama a încercat ieri să fugă din castel cu fata ei. Glasul lui Kikuta era indiferent și liniștit. A mituit niște barcagii s-o treacă râul. Aceștia au fost trădați și prinși. Cele trei femei s-au aruncat în apă. Doamna și fiica ei s-au înecat, dar servitoarea, Sachie, a fost salvată. Ar fi fost mai bine să se înece, căci pe urmă a fost schingiuită până a dezvăluit relația cu Shigeru, alianța cu Arai și legătura doamnei cu Hiddenii.

— Înșelătoria că nunta o să aibă loc a fost menținută până când Shigeru a intrat în castel, a spus Kenji. Pe urmă, bărbații Otori au fost uciși, iar el acuzat de trădare. S-a oprit o clipă, apoi a continuat încet: Este legat deja de zidul castelului.

— Răstignit? am întrebat în șoaptă.

— Atârnat de brațe.

Am închis ochii, imaginându-mi durerea, dislocarea umerilor, sufocarea lentă, umilirea cumplită.

— O moarte de războinic, rapidă și onorabilă? l-am întrebat, acuzator, pe Kenji.

Nu a răspuns. Fața lui de obicei foarte schimbătoare era încremenită și albă.

Am întins mâna și am atins-o pe Jato. I-am spus lui Kikuta:

— Am o propunere pentru Trib. Parcă lucrați pentru cel care vă plătește mai mult. Îmi voi cumpăra serviciile de la voi cu ceva ce se pare că prețuiți — adică viața și ascultarea mea. Lăsați-mă să mă duc la noapte să-l cobor de pe zid. În schimb, voi renunța la numele Otori și voi intra în Trib. Dacă nu sunteți de acord, îmi pun capăt vieții aici. Nu mai părăsesc această cameră.

Cei doi maeștri au schimbat o privire. Kenji a dat din cap imperceptibil, iar Kikuta a spus:

— Trebuie să recunosc că situația s-a schimbat și se pare c-am ajuns într-un punct mort.

În stradă s-a stârnit agitația, strigăte, pași alergând. Amândoi am ciulit urechile ca niște Kikuta. Zgomotele s-au stins și el a continuat:

— Îți accept propunerea. Ai învoirea mea să intri în castel la noapte.

Yuki a spus:

— Voi merge cu el și voi pregăti tot ce ar putea să ne trebuiască.

— Dacă maestrul Muto este de acord.

— Sunt de acord, a spus Kenji, și-am să vin și eu.

— Nu-i nevoie, am zis.

— Totuși am să vin cu voi.

— Știm unde se află Arai? am întrebat.

Kenji a răspuns:

— Chiar dacă ar mărșălui toată noaptea, n-ar putea să ajungă aici până la revărsatul zorilor.

— Dar e pe drum?

— Shizuka e de părere că nu o să atace castelul. Singura lui speranță e să-l provoace pe Iida să lupte la graniță.

— Și Terayama?

— Cei de acolo vor izbucni când vor auzi de această crimă odioasă, a spus Yuki. La fel și cetatea Yamagata.

— Nu va avea loc nici o revoltă cât timp Iida trăiește și, oricum, problemele astea nu ne privesc, a întrerupt-o Kikuta cu o răbufnire de mânie. Ai permisiunea să cobori de pe zid trupul lui Shigeru; înțelegerea noastră se limitează la atât și nimic mai mult.

N-am spus nimic. *Cât timp Iida trăiește...*

Ploua iar, zgomotul blând al ploii învăluia orașul, iar apa spăla olanele și pietrele caldarâmului, împrospătând aerul stătut.

— Ce se știe despre doamna Shirakawa? am întrebat.

— Shizuka spunea că e în stare de șoc, dar calmă. Se pare că asupra ei nu planează nici o suspiciune, în afară de vina care-i însoțește reputația nefericită. Oamenii spun că-i blestemată, dar nu e bănuită că a luat parte la conspirație. Sachie, servitoarea, a fost mai slabă decât au crezut Tohanii și se pare c-a scăpat de tortura lor murind înainte s-o dea în vileag pe Shizuka.

— A dezvăluit ceva despre mine?

Kenji a oftat.

— Despre tine nu știa decât că faci parte din neamul Hiddenilor și c-ai fost salvat de Shigeru, lucruri pe care Iida le știa deja. El și cu Ando cred că Shigeru te-a adoptat doar ca să-i insulte și c-ai fugit când ai fost recunoscut. Nu bănuiesc că ești membru al Tribului și nu știu de talentele tale.

Acesta era un avantaj. Altul era vremea și noaptea. Ploaia se transformase în burniță; pătura de nori era deasă și joasă, ascunzând complet luna și stelele. Iar al treilea avantaj era schimbarea care se petrecuse cu mine. Ceva dinăuntrul meu, care înainte fusese doar schițat, luase o formă definitivă. Răbufnirea de furie turbată,

urmată de somnul indus de Kikuta, arsese zgura din firea mea și lăsase un miez de oțel. Am recunoscut în mine străfulgerările pe care le avusesem despre adevărata natură a lui Kenji, ca și cum Jato prinsese viață.

Am cercetat toți trei amănunțit echipamentul și îmbrăcămintea. După aceea, m-am antrenat timp de o oră. Mușchii îmi erau încă înțepeniți, deși nu mă mai dureau așa tare. Cel mai mult mă supăra încheietura mâinii drepte. Mai devreme, când o ridicasem pe Jato, durerea mă săgetase în cot. În cele din urmă, Yaki mi-a strâns încheietura cu o apărătoare de piele.

Prin a doua jumătate a orei Câinelui, am luat toți o masă ușoară și apoi am rămas în tăcere, încetinind respirația și circulația sângelui. Am făcut întuneric în cameră pentru a ne obișnui ochii să vadă noaptea. Fusese impusă o interdicție timpurie de ieșire din casă și, după ce călăreții patrulaseră pe străzi gonind oamenii în locuințe, ulițele erau cufundate în liniște. În jurul nostru, casa își cânta cântecul de seară: farfuriile erau strânse, câinii hrăniți, străjile se instalau pentru paza de noapte. Auzeam mersul slujnicelor care se duceau să întindă așternutul, țăcănitul abacelor în camera din față, unde cineva făcea socotelile zilei. Treptat, cântecul s-a redus la câteva note constante: respirația adâncă a celor ce dormeau, sforăituri ocazionale, o dată strigătul unui bărbat în culmea pasiunii trupești. Sunetele acestea lumești m-au uns la suflet. M-am pomenit gândindu-mă la tata, la dorința lui de a duce o viață obișnuită. Oare și el strigase așa când am fost conceput eu?

După un timp, Kenji i-a spus lui Yuki să ne lase singuri câteva minute, a venit și s-a așezat lângă mine. M-a întrebat cu glas coborât:

— Acuzația că a avut legături cu Hiddenii... cât e de adevărată?

— Mie nu mi-a pomenit niciodată despre asta, mi-a schimbat doar numele din Tomasu în Takeo și m-a avertizat să nu mă rog.

— Umblă zvonul că el n-ar fi negat asta; a refuzat să pângărească icoanele.

Kenji era nedumerit, aproape iritat.

— Prima dată când am întâlnit-o pe doamna Maruyama, mi-a trasat în palmă semnul Hiddenilor, am spus încet.

— Mi-a ascuns atâtea lucruri! a zis Kenji. Credeam că-l cunosc!

— A aflat de moartea doamnei?

— Se pare că lui Iida i-a făcut mare plăcere să-i spună.

M-am gândit la asta câteva clipe. Știam că Shigeru ar fi refuzat să se lepede de credința păstrată cu sfințenie de doamna Maruyama. Indiferent dacă el credea sau nu în ea, n-ar fi cedat niciodată în fața nerușinării lui Iida. Iar acum își ținea promisiunea pe care i-o făcuse doamnei Maruyama în Chigawa. Nu avea să se însoare cu altă femeie și nu avea să trăiască fără ea.

— Nu aveam de unde să știm că Iida o să se poarte așa cu el, a spus Kenji.

Îmi dădeam seama că încerca să se scuze cumva, dar trădarea era prea mare ca să-l iert. Îmi părea bine că venea cu mine și eram recunoscător pentru talentele lui, dar nu voiam să-l mai văd după această noapte.

— Să mergem să-l dăm jos, am spus.

M-am ridicat și am chemat-o încet pe Yuki. Când s-a întors în cameră, ne-am pus toți trei veșmintele negre ca noaptea ale Tribului, acoperindu-ne fețele și mâinile astfel încât să nu se vadă nici un centimetru de piele. Am luat ștreanguri, frânghii și ancore, cuțite lungi și scurte, și capsule de otravă, care aveau să ne pricinuiască o moarte rapidă în caz de nevoie.

Am luat-o pe Jato.

— Las-o aici, a spus Kenji. Nu poți să te cațeri cu o sabie lungă.

Nu l-am băgat în seamă. Știam la ce-mi trebuia Jato.

Locuința în care fusesem ascuns era departe, în vestul cetății, printre casele negustorilor de la sud de râu. Zona era străbătută de ganguri și ulițe înguste, așa că era ușor să te miști nevăzut. În capătul străzii, am trecut pe lângă templu, unde ardeau încă lumânările, întrucât preoții se

pregăteau de ritualurile de la miezul nopții. Lângă un felinar de piatră, stătea o pisică. Nu s-a mișcat când ne-am strecurat pe lângă ea.

Ne apropiam de râu, când am auzit zăngănit de oțel și zgomot de pași. Kenji s-a făcut nevăzut în intrândul unei porți. Yuki și cu mine am sărit în tăcere pe acoperișul zidului și ne-am făcut una cu olanele.

Patrula era alcătuită dintr-un bărbat călare și șase pedestrași. Doi dintre ei purtau torțe aprinse. Înaintau pe drumul care șerpuia de-a lungul râului, luminau și se uitau în fiecare gang. Făceau mult zgomot, așa că nu m-am speriat deloc.

Olanele de care-mi era lipită fața erau umede și alunecoase. Continua să burnițeze, înăbușind orice sunet.

Ploaia cădea pesemne și pe fața lui Shigeru...

Am sărit de pe zid și ne-am continuat drumul spre râu.

Chiar pe lângă gang era o rigolă mică. Yuki ne-a condus în locul unde dispărea într-un canal de scurgere pe sub drum. Ne-am târât prin el, tulburând peștii care dormeau, și am ieșit acolo unde se vărsa în râu, clipocitul apei înăbușindu-ne pașii. În fața noastră, se întrezărea amenințător și negru castelul. Pătura de nori era acum atât de joasă încât abia puteai să distingi cele mai înalte turnuri. Între noi și zidul de fortificație era mai întâi râul, apoi șanțul de apărare.

— Unde e Shigeru? l-am întrebat în șoaptă pe Kenji.

— Pe partea de la răsărit, sub palatul lui Iida. Acolo unde am văzut inelele de fier.

Fierea mi s-a urcat în gât.

— Străji? am întrebat.

— Străji fixe în coridorul care se află chiar deasupra. Jos, pe pământ, patrule.

Așa cum făcusem în Yamagata, am stat și m-am uitat mult timp la castel. Nici unul dintre noi n-a vorbit. Simțeam trezindu-se în mine sinele tainic Kikuta, curgându-mi prin vine și mușchi. Așadar aveam să intru în castel și să-l forțez să cedeze ce deținea între zidurile lui.

Am scos-o pe Jato de la cingătoare și am așezat-o pe mal, ascunzând-o în iarba înaltă.

— Stai aici, am spus încet. Am să ți-l aduc pe stăpânul tău.

Am intrat unul câte unul în râu și am înotat sub apă până la malul celălalt. Am auzit prima patrulă în grădinile de dincolo de șanțul de apărare. Am stat ascunși în stuf până a trecut, apoi am străbătut în fugă fâșia îngustă de pământ mlăștinos și am trecut înot șanțul de apărare.

Primul zid de fortificație se înălța direct din șanț. În vârf era un mic zid cu acoperiș din olane, care înconjura grădina din fața reședinței și fâșia îngustă de pământ din spate, între zidurile locuinței și cel al fortificației. Kenji și-a dat drumul pe pământ ca să pândească patrulele, în timp ce eu și Yuki ne-am furișat pe acoperișul de olane spre colțul din sud-est. Am auzit de două ori semnalul de avertizare al lui Kenji — un țârâit de greiere — și ne-am făcut invizibili cât au trecut patrulele pe sub noi.

M-am lăsat în genunchi și m-am uitat în sus. Deasupra mea era șirul de ferestre ale coridorului din spatele reședinței. Toate erau zăbrelite și închise, în afară de una, cea mai apropiată de inelele de fier de care era suspendat Shigeru, cu o frânghie în jurul fiecărei încheieturi a mânii. Capul îi atârna în față, sprijinit în piept, și am crezut că murise deja, dar pe urmă am văzut că picioarele i se rezemau ușor de zid, eliberându-i brațele de o parte din greutate. I-am auzit răsuflarea rară și hârâită. Era încă în viață.

Podeaua-privighetoare a cântat. M-am întins la loc pe olane. Am auzit pe cineva aplecându-se pe fereastra de deasupra, apoi strigătul de durere al lui Shigeru când frânghia a fost smucită și picioarele i-au alunecat.

— Dansează, Shigeru, e ziua nunții tale! a spus batjocoritor străjerul.

Am simțit furia aprinzându-se încet în mine. Yuki mi-a pus mâna pe braț, dar nu aveam să izbucnesc. Furia mea era rece acum, și cu atât mai puternică.

Am așteptat acolo mult timp. N-a mai trecut nici o patrulă jos. Le redusese Kenji pe toate la tăcere? Lampa din fereastră pâlpâia și scotea fum. Cineva venea acolo cam din zece în zece minute. De fiecare dată când suferindul de la capătul frânghiilor găsea un sprijin pentru picioare, venea un străjer și scutura funiile, făcându-l să se desprindă. De fiecare dată, strigătul de durere era mai slab și osânditului îi lua mai mult să-și revină.

Fereastra a rămas deschisă. I-am șoptit lui Yuki:

— Trebuie să ne cățărăm. Dacă poți să-i ucizi când se întorc, eu am să iau frânghia. Taie sforile de la mâini când auzi răgetul cerbului. Eu am să-l cobor.

— Ne întâlnim la canal, a spus ea pe mutește.

Imediat după următoarea vizită a schingiuitorilor, ne-am aruncat pe pământ, am străbătut fâșia îngustă de pământ și am început să escaladăm zidul reședinței. Yuki a intrat pe fereastră, în timp ce eu, agățându-mă de pervazul de sub ea, am luat frânghia de la brâu și am legat-o bine de un inel de fier.

Privighetorile au cântat. M-am lipit de zid și m-am făcut nevăzut. Am auzit pe cineva aplecându-se în afară deasupra mea, am auzit un icnet slab, zdupăitul picioarelor care se zbăteau zadarnic în ștreang, apoi liniște.

Yuki a șoptit:

— Du-te!

Am început să cobor pe zid către Shigeru, desfășurând frânghia pe măsură ce înaintam. Aproape că ajunsesem la el când am auzit țârâitul de greiere. M-am făcut iar invizibil, rugându-mă ca ceața să ascundă frânghia legată de inel. Am auzit patrula trecând pe sub mine. Dinspre șanț s-a auzit un zgomot, un pleoscăit neașteptat. Atenția patrulei a fost distrasă de el. Unul dintre bărbați s-a dus spre marginea șanțului, luminând apa cu torța. Perdeaua albă de ceață a răsfrânt slab lumina.

— E doar un șobolan de apă, a strigat el.

Bărbații au dispărut și le-am auzit pașii pierzându-se încet în depărtare.

Acum timpul mă zorea. Știam că în scurtă vreme avea să apară deasupra mea alt străjer. Câți mai putea să omoare Yuki, unul câte unul? Zidurile erau alunecoase, iar frânghia și mai și. Am coborât ultima bucată de zid până am ajuns la același nivel cu Shigeru.

Avea ochii închiși, dar m-a auzit sau mi-a simțit prezența. A deschis ochii, mi-a șoptit numele fără mirare și a schițat o umbră a zâmbetului său sincer, care mi-a frânt iar inima.

— O să te doară, am spus. Să nu scoți nici un sunet.

A închis iar ochii și și-a sprijinit picioarele de zid.

L-am legat de mine cât de bine am putut și am imitat răgetul cerbului pentru Yuki. Ea a tăiat frânghiile care îl țineau pe Shigeru. El a icnit fără să vrea când brațele i-au fost eliberate. Greutatea trupului său m-a smuls de pe suprafața alunecoasă a zidului și am căzut amândoi spre pământ, rugându-mă ca funia să țină. A rămas vreun metru și ceva de frânghie și am ajuns repede la sol, dar cu o zdruncinătură puternică.

Kenji a ieșit din întuneric și m-a ajutat să-l dezleg pe Shigeru și să-l car până la zid.

Apoi a aruncat ancorele și am reușit să-l tragem peste zid. L-am legat iarăși cu frânghia și Kenji l-a dat jos, în timp ce eu coboram pe lângă el, încercând să-l susțin puțin.

Cum nu ne puteam opri la baza zidului, l-am trecut înot șanțul de apărare, acoperindu-i fața cu o cagulă neagră. Dacă n-ar fi fost ceață, am fi fost descoperiți imediat, căci nu-l puteam căra pe sub apă. Apoi, am străbătut cu el ultima fâșie de pământ până la malul râului. Acum era aproape inconștient, asuda de durere, iar buzele îi erau o rană vie, căci le mușcase ca să nu urle. Avea ambii umeri dislocați, cum mă așteptam, și când tușea scuipa sânge, de la o leziune internă.

Ploua mai tare. Un cerb adevărat a scos un răget, speriat, și s-a îndepărtat în salturi, dar dinspre castel nu se auzea nici un zgomot. Am intrat cu Shigeru în râu și am înotat lin și încet până la celălalt mal. Binecuvântam ploaia, căci ne ascundea, înăbușind zgomotele, însă tot ea a făcut ca atunci când m-am uitat în urmă la castel să nu o văd deloc pe Yuki.

Când am ajuns pe mal, l-am întins în iarba înaltă, de vară. Kenji a îngenuncheat lângă el și i-a scos cagula, ștergându-i fața de apă.

— Iartă-mă, Shigeru, a spus el.

Shigeru a zâmbit, dar nu a vorbit. Adunându-și forțele, a șoptit numele meu.

— Sunt aici.

— Jato e la tine?

— Da, senior Shigeru.

— Folosește-o acum. Du-mi capul la Terayama și îngroapă-mă lângă Takeshi. S-a oprit căci l-a apucat un nou spasm de durere, apoi a continuat: Și să-mi aduci acolo capul lui Iida.

În timp ce Kenji îl ajuta să îngenuncheze, a spus încet:

— Takeo nu m-a dezamăgit niciodată.

Am tras-o pe Jato din teacă. Shigeru și-a întins gâtul și a murmurat câteva cuvinte: rugăciunile pe care le rostesc Hiddenii în clipa morții, urmate de numele Celui Luminat. M-am rugat și eu să nu-l dezamăgesc acum, ratând lovitura. Era mai întuneric decât atunci când Jato, în mâna lui, îmi salvase viața.

Am ridicat sabia, am simțit durerea surdă din încheietura mâinii și i-am cerut iertare lui Shigeru. Sabia-șarpe a sărit, a mușcat și, ca o ultimă faptă în slujba stăpânului său, l-a trimis pe lumea cealaltă.

Liniștea nopții era deplină. Gâlgâitul sângelui părea îngrozitor de zgomotos. Am luat amândoi capul, l-am îmbăiat în râu și l-am înfășurat în cagulă; și eu, și Kenji aveam ochii uscați, nu simțeam nici durere, nici remușcare.

S-a auzit o mișcare în apă și, după câteva secunde, Yuki a ieșit la suprafață ca o vidră. Cu ascuțita ei vedere de noapte, a înțeles situația, a îngenuncheat lângă cadavru și s-a rugat scurt. Am ridicat capul — ce greu era! — și i l-am pus în mâini.

— Du-l la Terayama, i-am spus lui Yuki. Ne întâlnim acolo.

A încuviințat și i-am văzut ușoara străfulgerare a dinților când a zâmbit.

— Acum trebuie să plecăm toți, a șuierat Kenji. Treaba a fost bine făcută, dar s-a terminat.

— Mai întâi trebuie să-i duc corpul în râu.

Nu suportam să-l las neîngropat pe mal. Am luat pietre din gura canalului și le-am legat în pânza care îi încingea coapsele, singurul lui veșmânt. Ceilalți m-au ajutat să-l car în apă.

Am înotat până la locul cel mai adânc din râu și acolo i-am dat drumul, simțind cum greutatea trage corpul la fund. Sângele a ieșit la suprafață, negru pe fundalul ceții albe, dar râul l-a dus la vale.

M-am gândit la casa din Hagi, unde râul era întotdeauna la ușă, și la bâtlanul care venea în fiecare seară în grădină. Acum Otori Shigeru era mort. Îmi curgeau lacrimile și râul le purta și pe ele la vale.

Însă eu nu-mi terminasem treaba din acea noapte. Am înotat înapoi la mal și am luat-o pe Jato. Pe tăiș abia dacă era o urmă de sânge. Am șters-o și am băgat-o la loc în teacă. Știam că Kenji avea dreptate — o să mă stânjenească la cățărat —, însă aveam nevoie de Jato acum. Lui Kenji nu i-am spus nici o vorbă, iar lui Yuki doar „Ne vedem în Terayama."

Kenji a șoptit „Takeo", dar fără convingere. Probabil știa că nimic nu m-ar fi oprit. A îmbrățișat-o repede pe Yuki. Abia atunci mi-am dat seama că era fiica lui. Kenji a venit după mine și am intrat amândoi în râu.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Kaede aștepta să vină noaptea. Știa că nu avea de ales decât să se sinucidă. Se gândea la moarte cu aceeași ardoare pe care o punea în orice. Onoarea familiei sale depinsese de căsătorie — așa îi spusese tatăl ei. Acum, în agitația și tumultul care o înconjuraseră toată ziua, se agăța de convingerea că singura cale de a apăra numele familiei sale era să se poarte ea însăși cu onoare.

Era la începutul serii, în ziua când ar fi trebuit să aibă loc nunta ei. Încă purta veșmintele pe care i le pregătiseră doamnele din clanul Tohanilor. Niciodată nu se îmbrăcase cu haine atât de somptuoase și elegante, și se simțea în ele micuță și fragilă ca o păpușă. Ochii femeilor erau roșii de plâns în urma morții doamnei Maruyama, dar lui Kaede nu i se spusese nimic despre asta până după masacrarea bărbaților Otori. Atunci i se dezvălui oroare după oroare, încât crezu că o să înnebunească de revoltă și durere.

Reședința cu camerele ei elegante, comorile de artă și grădinile frumoase, devenise un loc al violenței și al chinului. În afara zidurilor, dincolo de podeaua-privighetoare, atârna bărbatul cu care ar fi trebuit să se mărite. Auzise toată după-amiaza străjile, ocările și râsul lor ticălos. Inima îi era gata să plesnească și plângea întruna. Când

și când, își auzea numele rostit și știa că reputația i se înrăutățise și mai mult. Se simțea vinovată de prăbușirea seniorului Otori. Plângea pentru el, pentru cumplita lui umilire de către Iida. Plângea pentru părinții ei și pentru rușinea pe care le-o aducea.

Iar când credea că-i secaseră lacrimile de atâta plâns, acestea izvorau din nou, curgându-i șiroaie pe față. Doamna Maruyama, Mariko, Sachie... toate muriseră, pradă valului de violență al Tohanilor. Toți oamenii la care ținea fie muriseră, fie dispăruseră.

Și se plângea pe sine, fiindcă avea cincisprezece ani și viața i se sfârșise înainte să fi început. Își jelea soțul pe care nu avea să-l cunoască, pruncii pe care nu avea să-i zămislească, viitorul pe care cuțitul avea să-l curme. Singura ei mângâiere era pictura pe care i-o dăruise Takeo. O ținea în mână și se uita întruna la ea. Curând avea să fie liberă, la fel ca mica pasăre de munte.

Shizuka se duse la bucătărie pentru a cere să fie adusă niște mâncare și, în trecere, luă parte la glumele străjilor, cu prefăcută cruzime. Când se întoarse, masca purtată o clipă mai devreme căzuse. Era trasă la față de durere.

— Doamnă, spuse ea cu un glas vesel care îi ascundea adevăratele simțăminte, trebuie să vă pieptăn. Și trebuie să vă schimbați hainele.

O ajută pe Kaede să se dezbrace și le strigă slujnicelor să ia de acolo veșmintele grele de nuntă.

— Am să-mi pun chimonoul de noapte, spuse Kaede. Azi n-am să mai văd pe nimeni.

Îmbrăcată în chimonoul ușor de bumbac, se așeză pe podea lângă fereastra deschisă. Ploua ușor și era ceva mai răcoare. Apa picura de pe copaci și de pe flori, de parcă întreaga grădină jelea și ea.

Shizuka îngenunche lângă ea, îi ridică părul greu și își trecu degetele prin el. Îi șopti la ureche lui Kaede:

— Am trimis un mesaj la locuința lui Muto din cetate. Tocmai am primit răspuns. Takeo e ascuns acolo, așa cum credeam. O să i se dea voie să recupereze corpul seniorului Otori.

— Seniorul Otori a murit?

— Nu, nu încă. Glasul Shizukăi se stinse. Era gâtuită de emoție. Jignirea, rușinea, murmură ea. Nu poate fi lăsat acolo. Takeo trebuie să vină după el.

— Atunci și el o să moară astăzi, spuse Kaede.

— Mesagerul meu încearcă să ajungă și la Arai, zise în șoaptă Shizuka. Dar nu știu dacă poate ajunge la timp să ne ajute.

— N-am crezut niciodată că cineva i-ar putea provoca la luptă pe Tohani, spuse Kaede. Seniorul Iida este invincibil. Cruzimea îi dă putere. Privi pe fereastră ploaia care cădea, ceața cenușie care învăluia munții. De ce au făcut bărbații o lume atât de crudă? spuse ea cu glas coborât.

Un cârd de gâște sălbatice trecu în zbor, scoțând țipete jalnice. În depărtare, dincolo de ziduri, se auzi răgetul unui cerb.

Kaede își duse mâna la cap. Părul îi era ud de lacrimile Shizukăi.

— Când va veni Takeo?

— Dacă vine, o va face la noapte, târziu. După o pauză lungă, Shizuka adăugă: E o acțiune fără speranță.

Kaede nu răspunse. *Am să-l aștept,* își promise ea. *Am să-l mai văd o dată.* Pipăi mânerul rece al cuțitului din chimonou. Shizuka observă gestul, o trase aproape și o îmbrățișă.

— Să nu vă fie frică. Orice veți face, voi rămâne alături de dumneavoastră. Vă urmez pe lumea cealaltă.

Rămaseră îmbrățișate mult timp. Sleită de atâtea frământări, Kaede alunecă în starea aceea de năucire care însoțește durerea. Se simțea de parcă visa și intrase în altă lume, unde era în brațele lui Takeo, fără teamă. *Numai el poate să mă salveze,* se pomeni ea gândind. *Numai el mă poate readuce la viață.*

Mai târziu, îi spuse Shizukăi că ar vrea să se îmbăieze și o rugă s-o penseze și să-i frece picioarele, ca să fie netede și catifelate. Mâncă puțin, apoi se așeză, aparent calmă, și medită la ce fusese învățată în copilărie, amintindu-și de chipul senin al Celui Luminat din Terayama.

— Ai milă de mine, se rugă ea. Ajută-mă să am curaj.

Veniră slujnicele să facă paturile. Kaede se pregătea de culcare și pusese cuțitul sub saltea. Era trecut de prima jumătate a orei Șobolanului și peste castel se așternuse tăcerea; când și când, se auzea doar râsul îndepărtat al străjilor și pași care făceau podeaua să cânte. Se auzi o bătaie în ușă. Shizuka se duse să deschidă și, imediat, căzu la pământ. Kaede auzi glasul seniorului Abe.

A venit să o aresteze pe Shizuka, se gândi ea cu groază.

Shizuka spuse:

— E foarte târziu, senior. Doamna Shirakawa e istovită.

Dar glasul lui Abe era insistent. Pașii lui se retraseră. Shizuka se întoarse spre Kaede și apucă doar să-i șoptească:

— Seniorul Iida dorește să vă facă o vizită.

Podeaua cântă din nou și Iida intră în cameră urmat de Abe și de omul cu un singur braț, al cărui nume, aflase Kaede, era Ando.

Kaede se uită la fețele lor aprinse de vin și de triumful răzbunării. Se aruncă la podea, cu capul lipit de rogojină, cu inima galopând.

Iida se așeză cu picioarele încrucișate.

— Ridică-te, doamnă Shirakawa.

Ea ridică în silă capul și se uită la el. Era îmbrăcat lejer, în veșminte de noapte, dar avea sabia la brâu în teacă. Cei doi bărbați care stăteau în genunchi lângă el erau și ei înarmați. Acum își ridicară și ei capul și o cercetară pe Kaede cu o curiozitate jignitoare.

— Iartă-mă pentru acest deranj târziu, dar am socotit că ziua nu trebuie să se sfârșească fără să-mi fi exprimat regretul pentru

nefericita dumitale situație, spuse Iida. Îi zâmbi, arătându-și dinții mari și îi zise peste umăr Shizukăi: Du-te!

Kaede făcu ochii mari și răsuflarea i se precipită, dar nu îndrăzni să se uite la Shizuka. Auzi ușa închizându-se și bănui că fata avea să fie prin apropiere. Rămase acolo fără să se miște, cu ochii plecați, așteptând ca Iida să continue.

— Căsătoria dumitale, care credeam că avea să ducă la o alianță cu Otorii, se pare că a fost pretextul ca viperele să încerce să mă muște. Totuși cred că am nimicit cuibul. Ochii lui erau ațintiți pe fața ei. Ai călătorit timp de câteva săptămâni cu Otori Shigeru și Maruyama Naomi. N-ai bănuit niciodată că ei complotau împotriva mea?

— N-am știut nimic, senior, spuse Kaede, și adăugă încet: Dacă a fost un complot, ar fi putut reuși doar fără știrea mea.

— Hm, mârâi Iida și, după o pauză lungă, întrebă: Unde-i tânărul?

Kaede n-ar fi crezut că inima îi putea bate mai repede, dar bătea, bubuindu-i în tâmple și dându-i o stare de leșin.

— Care tânăr, senior Iida?

— Așa-zisul fiu adoptiv. Takeo.

— Nu știu nimic de el, răspunse ea, parcă nedumerită.

— Ce fel de om ai spune că era?

— Era tânăr, foarte tăcut. Părea studios; îi plăcea să picteze și să deseneze, răspunse ea silindu-se să zâmbească. Era stângaci și... poate nu prea curajos.

— Asta a fost descrierea pe care i-a făcut-o și seniorul Abe. Acum știm că e un Hidden. Cu un an în urmă, a scăpat de execuție. De ce ar fi adăpostit Shigeru, ba să mai și adopte, un criminal ca ăsta dacă nu să mă sfideze și să mă insulte?

Kaede nu știu să răspundă. Urzeala aceasta era de nepătruns pentru ea.

— Seniorul Abe crede că tânărul a fugit când Ando l-a recunoscut. S-ar părea că e laș. O să punem noi mâna pe el mai devreme sau mai târziu și o să-l atârnăm lângă tatăl lui adoptiv. Privirea lui Iida o fulgeră, dar ea nu reacționă. Atunci răzbunarea mea pe Shigeru va fi totală. Rânji și dinții îi străluciră. Totuși o chestiune mai grabnică este ce-o să se aleagă de dumneata. Vino mai aproape.

Kaede se înclină și înaintă. Inima nu-i mai bătea așa repede, ba aproape că se oprise. Și timpul se scurgea mai încet. Liniștea nopții se adâncise. Ploaia se auzea ca un sâsâit blând. Un greier țârâia.

Iida se aplecă în față și o cercetă. Lumina lămpii cădea pe fața lui și, când ea ridică ochii, îi văzu trăsăturile de animal de pradă îmblânzite de dorință.

— Sunt între ciocan și nicovală, doamnă Shirakawa. Ești iremediabil pătată de aceste evenimente, totuși tatăl dumitale mi-a fost credincios și am o anumită responsabilitate față de dumneata. Ce să fac?

— Singura mea dorință este să mor, răspunse ea. Lăsați-mă s-o fac onorabil. Tatăl meu va fi mulțumit de asta.

— Apoi, mai e problema moștenirii Maruyama, spuse Iida. M-am gândit să mă însor eu însumi cu dumneata. Asta ar rezolva problema domeniului și ar pune capăt acestor zvonuri despre efectul dumitale primejdios asupra bărbaților.

— Onoarea ar fi prea mare pentru mine, răspunse Kaede.

Iida zâmbi și își trecu o unghie lungă peste dinții din față.

— Știu că ai două surori. M-aș putea însura cu cea mare. Una peste alta, cred că e de preferat să-ți iei viața.

— Senior Iida. Kaede se înclină până la pământ.

— E o fată minunată, nu-i așa? le spuse Iida peste umăr bărbaților din spatele lui. Frumoasă, inteligentă, curajoasă. Și toate astea trebuie să se piardă.

Kaede se îndreptă iarăși, cu fața întoarsă de la el, hotărâtă să nu-i arate nimic.

— Presupun că ești virgină.

Iida întinse mâna și-i atinse părul. Ea își dădu seama că era mult mai beat decât păruse. Când se aplecă spre ea, îi simți răsuflarea mirosind a vin. Spre necazul ei, atingerea o făcu să tremure. El văzu asta și râse.

— Ar fi o tragedie să mori virgină. Ar trebuie să cunoști măcar o noapte de dragoste.

Lui Kaede nu-i venea să creadă ce auzea. Se uită lung la el. Îi văzu atunci toată ticăloșia, cât de adânc coborâse în iadul desfrânării și al cruzimii. Marea lui putere îl făcea arogant și depravat. Kaede se simțea ca într-un vis în care vedea ce urma să se întâmple, însă nu avea putere să împiedice acel lucru.

El îi cuprinse capul în mâini și se aplecă asupra ei. Ea își întoarse fața, iar buzele lui îi atinseră gâtul.

— Nu, spuse ea. Nu, senior. Nu mă dați de rușine. Lăsați-mă să mor!

— Nu-i nici o rușine să-mi oferi plăcere.

— Vă implor, nu dinaintea acestor bărbați! strigă ea, lăsându-se moale ca și cum i-ar fi cedat.

Părul îi căzu peste față, acoperind-o.

— Plecați! le spuse Iida scurt bărbaților din cameră. Să nu mă deranjeze nimeni până în zori.

Kaede îi auzi pe cei doi bărbați plecând și pe Shizuka vorbind cu ei, vru să strige, dar nu îndrăzni. Iida îngenunche lângă ea, o luă în brațe și o duse pe saltea. Îi dezlegă cingătoarea și chimonoul ei se desfăcu. Scoțându-și și el veșmintele, se întinse lângă ea. Lui Kaede i se încreți pielea de frică și repulsie.

— Avem toată noaptea la dispoziție, spuse el — ultimele vorbe pe care le rosti.

Senzația corpului său lipit de al ei i-l readuse viu în minte pe străjerul de la castelul Noguchi. Gura lui pe a ei aproape că o

scotea din minți de scârbă. Își ridică brațele deasupra capului, iar el gemu de plăcere când corpul ei se arcui pe al lui. Cu mâna stângă, scoase acul din mâneca dreaptă. Când el se sui pe ea, îi înfipse acul în ochi. Iida scoase un strigăt care putea fi confundat cu un geamăt de pasiune. Scoțând cu mâna dreaptă cuțitul de sub saltea, Kaede îl împinse în sus. Iida căzu greoi în față și cuțitul i se înfipse în inimă.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Eram ud până la piele de la râu și de la ploaie, apa mi se prelingea din păr și de pe gene, șiroind ca trestiile, bambușii și sălciile. Și cu toate că nu lăsase nici o urmă pe veșmintele mele închise la culoare, eram îmbibat și de sânge. Ceața se îndesise și mai tare. Kenji și cu mine ne mișcam într-o lume a fantomelor, imateriali și invizibili. M-am pomenit întrebându-mă dacă murisem fără să știu și mă întorsesem în chip de înger al răzbunării. După ce îmi voi fi terminat treaba din acea noapte, aveam să dispar la loc în lumea de dincolo. Și tot timpul durerea stătea să-și înceapă în inima mea îngrozitorul cântec de jale, dar încă nu puteam să-l ascult.

Am ieșit din șanțul de apărare și ne-am cățărat pe zid. Simțeam în coaste greutatea lui Jato. Era ca și cum l-aș fi cărat pe Shigeru cu mine. Mă simțeam de parcă stafia lui ar fi intrat în mine și mi s-ar fi încrustat în oase. Din vârful zidului grădinii, am auzit pașii unei patrule. Glasurile bărbaților erau neliniștite; bănuiau prezența unor intruși, iar când au văzut frânghiile pe care le tăiase Yuki s-au oprit, scoțând strigăte de mirare și uitându-se în sus la inelele de fier, de care atârnase Shigeru.

Am luat câte doi fiecare. Au murit din patru lovituri, fără să mai apuce să se uite iar în sus. Shigeru avusese dreptate. Sabia îmi sărea din mână de parcă avea o voință a ei, de parcă el însuși o mânuia. Nu o reținea nici mila, nici moliciunea brațului meu.

Fereastra de deasupra noastră era tot deschisă și lampa încă mai ardea slab. Palatul părea tăcut, învăluit în somnul de la ora Boului. Când am intrat pe fereastră, am căzut peste cadavrele străjilor pe care le omorâse Yuki mai devreme. Kenji a scos o exclamație slabă de aprobare. M-am dus la ușa dintre coridor și camera de gardă. Știam că pe coridor erau patru astfel de camere mici. Prima era deschisă și dădea în anticamera unde așteptasem cu Shigeru și ne uitaserăm la picturile cu cocori. Celelalte trei erau ascunse în spatele pereților camerelor lui Iida.

Podeaua-privighetoare se întindea în jurul întregii reședințe și prin mijlocul ei, despărțind apartamentele bărbaților de cele ale femeilor. Era chiar în fața mea, tăcută, licărind slab în lumina lămpii.

M-am ghemuit în umbră. Departe, aproape la capătul clădirii, am auzit glasuri: doi bărbați, cel puțin, și o femeie.

Shizuka.

După câteva clipe, mi-am dat seama că bărbații erau Abe și Ando; cât despre străji, nu eram sigur de numărul lor: poate două cu nobilii și încă vreo zece ascunse în cămăruțele secrete. Vocile mi s-a părut că vin din ultima cameră, a lui Iida. Probabil că nobilii îl așteptau acolo —, însă unde era el și ce căuta Shizuka cu ei?

Glasul ei era vesel, aproape că flirta, pe când ale lor erau obosite, de oameni cam beți, care căscau.

— Am să mai aduc vin, am auzit-o spunând.

— Da, s-ar părea că o să fie o noapte lungă, a zis Abe.

— Ultima noapte printre cei vii e întotdeauna prea scurtă, a răspuns Shizuka, cu glasul gâtuit.

— Nu-i nevoie să fie ultima ta noapte, dacă faci mutarea care trebuie, a spus Abe, cu o puternică notă de admirație în glas. Ești o femeie atrăgătoare și știi să te descurci. O să am grijă să-ți fie bine.

— Senior Abe! râse încet Shizuka. Pot să am încredere în dumneavoastră?

— Mai adu niște vin și am să-ți arăt câtă poți avea.

Am auzit podeaua cântând când ea a ieșit din cameră. Pași mai grei au urmat-o și Ando a spus:

— Mă duc să mă uit cum dansează iar Shigeru. Un an de zile am așteptat asta.

În timp ce ei mergeau prin mijlocul reședinței, eu am luat-o la fugă pe marginea podelei și m-am ghemuit lângă ușa anticamerei. Shizuka a trecut pe lângă mine și Kenji a imitat țârâitul de greier. Ea a dispărut în umbră.

Ando a intrat în anticameră și s-a dus în camera de gardă. Le-a strigat mânios străjilor să se trezească și atunci Kenji l-a prins într-o strânsoare de fier. Am intrat, mi-am scos cagula și am ridicat lampa în dreptul feței ca să mă vadă.

— Mă vezi? am șoptit. Mă știi? Sunt băiatul din Mino. Asta-i pentru ai mei. Și pentru seniorul Shigeru.

Ochii îi erau plini de neîncredere și furie. Nu voiam să o mânjesc pe Jato cu el. Am luat ștreangul și l-am ucis cu acesta, în timp ce Kenji îl ținea, iar Shizuka se uita.

Am întrebat-o în șoaptă:

— Unde e Iida?

— Cu Kaede, a spus ea. În ultima cameră din sectorul femeilor. Eu am să-l țin de vorbă pe Abe, în timp ce te duci acolo. E singur cu ea. Dacă o să fie vreo problemă aici, o rezolv eu cu Kenji.

Aproape că nu i-am auzit vorbele. Știam că aveam sângele rece, dar acum înghețase de-a binelea. Am tras adânc aer în piept, lăsând întunericul neamului Kikuta să urce înlăuntrul meu și să pună

complet stăpânire pe mine, apoi am ieșit în fugă pe podeaua-privighetoare.

Ploaia șuiera încetișor în grădina din spate. Broaștele orăcăiau în iazuri și în mlaștină. Femeile respirau adânc, în somn. Am simțit parfumul florilor, mirosul lemnului de chiparos din camera de îmbăiat, duhoarea înțepătoare care venea dinspre latrine. Am străbătut podeaua plutind ca o stafie. În spatele meu, se contura amenințător castelul, în fața mea curgea râul. Iida mă aștepta.

În ultima cămăruța din capătul reședinței ardea o lampă. Obloanele de lemn erau deschise, dar paravanele de hârtie închise, iar în lumina portocalie am văzut umbra unei femei care ședea nemișcată, cu părul răsfirat în jurul ei.

Cu Jato pregătită, am împins în lături paravanul și am dat buzna în cameră.

Kaede, cu sabia în mână, a fost în picioare într-o clipă. Era plină de sânge. Iida era prăbușit pe saltea, cu fața în jos. Kaede a spus:

— Cel mai bine e să ucizi un bărbat și să-i iei sabia. Așa a spus Shizuka.

Avea ochii măriți de frică și tremura. Scena avea ceva aproape supranatural: fata, atât de tânără și fragilă; bărbatul, masiv și puternic, chiar și mort; șuierul ploii; liniștea nopții.

Am lăsat-o jos pe Jato. Kaede a coborât sabia lui Iida și a pășit spre mine.

— Takeo, a spus ea, parcă trezindu-se dintr-un vis. A încercat să... Așa că l-am ucis...

Apoi mi-a sărit în brațe. Am ținut-o strâns până când s-a oprit din tremurat.

— Ești ud până la piele, a șoptit. Nu ți-e frig?

Nu îmi fusese până atunci, dar acum îmi era și tremuram aproape la fel de tare ca ea. Iida era mort, dar nu eu îl omorâsem. Mă simțeam tras pe sfoară, mi se furase răzbunarea, dar nu puteam să

mă cert cu Soarta, care se ocupase de el cu mâinile lui Kaede. Eram și dezamăgit, și extrem de ușurat. Și o țineam în brațe pe Kaede, așa cum tânjisem săptămâni întregi.

Când mă gândesc la ce s-a întâmplat pe urmă, singura explicație pe care o găsesc este că eram amândoi vrăjiți, și asta încă din Tsuwano.

Kaede a spus:

— Mă așteptam să mor în noaptea asta.

— Cred că vom muri, am spus.

— Dar vom fi împreună, mi-a suflat ea la ureche. Până în zori, nu va veni nimeni aici.

Glasul, atingerea ei mă făceau să ard de iubire și dorință.

— Mă vrei? a întrebat ea.

— Știi că da.

— Am căzut amândoi în genunchi, fără să ne desprindem din îmbrățișare.

— Nu ți-e frică de mine? De ce pățesc bărbații din cauza mea?

— Nu. Tu nu vei fi niciodată periculoasă pentru mine. Ție ți-e frică?

— Nu, a răspuns ea, cu un fel de mirare în glas. Vreau să fiu a ta înainte să murim.

Și-a dezlegat cingătoarea și chimonoul i s-a desfăcut. Mi-am scos veșmintele ude și am simțit lipită de mine pielea după care tânjisem. Trupurile noastre s-au grăbit unul spre celălalt cu nerăbdarea și nebunia tinereții.

Aș fi fost fericit să mor după aceea, însă, la fel ca râul, viața ne-a purtat înainte. Parcă trecuse o veșnicie, dar nu putea să se fi scurs mai mult de cincisprezece minute, căci am auzit podeaua cântând și pe Shizuka întorcându-se la Abe. În camera de alături, o femeie a spus ceva în somn, după care a râs amar, ceea ce a făcut să mi se zbârlească părul de pe ceafă.

— Ce face Ando? a întrebat Abe.

— A adormit, a răspuns Shizuka, chicotind. Nu ține la vin ca seniorul Abe.

Lichidul a gâlgâit din butelcă în bol. L-am auzit pe Abe înghițind. Am atins cu buzele pleoapele și părul lui Kaede.

— Trebuie să mă întorc la Kenji, i-am șoptit. Nu-i pot lăsa pe el și pe Shizuka fără apărare.

— De ce nu murim împreună acum, cât suntem fericiți? a întrebat ea.

— El a venit pentru mine, am răspuns. Dacă pot să-i salvez viața, trebuie s-o fac.

— Vin cu tine.

S-a ridicat repede, și-a legat la loc chimonoul și a luat iar sabia. Lampa pâlpâia, gata să se stingă. Am auzit în depărtare, în oraș, primul cântat al cocoșilor.

— Nu. Rămâi aici cât mă duc eu după Kenji. Mă întorc cu el și fugim toți trei prin grădină. Știi să înoți?

Kaede clătină din cap.

— N-am învățat. Dar în șanțul de apărare sunt bărci. Poate reușim să luăm una.

Mi-am pus iar veșmintele ude, cutremurându-mă când s-au lipit de mine. Am ridicat-o pe Jato și am simțit durerea din încheietură. Probabil că vreo lovitură din acea noapte o scrântise iar. Știam că trebuia să iau capul lui Iida, așa că i-am spus lui Kaede să-l tragă de păr ca sa-i întindă gâtul. Ea a făcut ce i-am spus, înfiorându-se ușor.

— Asta-i pentru Shigeru, am șoptit când Jato i-a retezat capul.

Sângerase deja abundent, așa că jetul de sânge nu a fost mare. I-am tăiat chimonoul și am înfășurat capul în el. Era la fel de greu cum fusese a lui Shigeru când i-l dădusem lui Yuki. Nu-mi venea să cred că era aceeași noapte. Am lăsat capul pe podea, am îmbrățișat-o încă o dată pe Kaede și m-am dus înapoi pe unde venisem.

Kenji era tot în camera de gardă și o auzeam pe Shizuka chicotind cu Abe.

Kenji mi-a șoptit:

— Următoarea patrulă trebuie să apară din clipă în clipă. O să găsească trupurile.

— S-a isprăvit, am spus. Iida e mort.

— Atunci, să plecăm.

— Trebuie să mă ocup de Abe.

— Lasă-l în seama Shizukăi.

— Și trebuie să o luăm cu noi pe Kaede.

S-a uitat în semiîntuneric la mine.

— Doamna Shirakawa? Ești nebun?

Probabil că eram. Nu i-am răspuns. În loc de asta, am pășit hotărât și apăsat pe podeaua-privighetoare.

Aceasta a cântat imediat. Abe a strigat:

— Cine-i acolo?

A ieșit în grabă din cameră, cu chimonoul desfăcut și sabia în mână. În urma lui veneau doi străjeri, unul cu o făclie. La lumina ei, Abe m-a văzut și m-a recunoscut. Expresia lui a fost mai întâi uimită, apoi disprețuitoare. S-a îndreptat spre mine, făcând podeaua să cânte tare. În spatele lui, Shizuka s-a repezit la unul dintre străjeri și i-a tăiat beregata. Celălalt s-a întors uimit, aruncând făclia și trăgându-și sabia.

Abe striga după ajutor. S-a repezit la mine ca un nebun, cu sabia mare în mână. A dat să mă lovească și am parat lovitura, însă el avea o forța uriașă, iar brațul meu era slăbit de durere. M-am ferit de a doua lovitură și m-am făcut invizibil pentru scurt timp. Eram uimit de ferocitatea și îndemânarea lui.

Kenji era alături de mine, dar acum străjerii rămași veneau puhoi din ascunzătorile lor. Shizuka se ocupă de doi dintre ei; Kenji își lăsă al doilea sine sub sabia unuia, apoi îl înjunghie în spate. Atenția

mea era în întregime la Abe, care mă urmărea făcându-mă să mă retrag spre capătul clădirii. Femeile se treziseră și au ieșit țipând, distrăgându-i atenția lui Abe în timp ce fugeau pe lângă el și dându-mi o clipă de răgaz să-mi recapăt suflarea. Știam că odată ce-l omoram pe Abe, străjilor le puteam veni noi de hac. Însă, totodată, știam că el era mult mai îndemânatic decât mine și avea mai multă experiență.

Mă împingea în colțul clădirii, unde nu aveam loc să-l evit. M-am făcut iarăși invizibil, dar el știa că nu am unde să mă duc. Fie că eram sau nu invizibil, sabia lui tot putea să mă despice în două.

Apoi, când se părea că m-a încolțit și nu mai aveam scăpare, a șovăit și a rămas cu gura căscată. S-a uitat peste umărul meu, cu o expresie de groază pe chip.

Eu n-am întors capul, ci, în acea clipă de neatenție, am lovit puternic cu Jato. Brațul drept mi-a cedat și sabia mi-a căzut din mâini. Abe a făcut câțiva pași împleticiți, creierii țâșnindu-i din despicătură adâncă din țeastă. M-am ferit din calea lui și, întorcându-mă, am văzut-o pe Kaede în prag, luminată de lampa din spatele ei. Într-o mână ținea sabia lui Iida, în cealaltă capul lui.

Luptând umăr la umăr, ne-am croit drum înapoi, străbătând podeaua-privighetoare. Fiecare lovitură mă făcea să mă cutremur de durere. Fără Kaede în stânga mea, aș fi murit atunci.

Totul devenea cețos și nedeslușit înaintea ochilor. Am crezut că ceața de pe râu pătrunsese înăuntru, dar pe urmă am auzit trosnet de lemn și am simțit miros de fum. Făclia pe care străjerul o aruncase aprinsese paravanele.

S-au auzit strigăte de frică și consternare. Femeile și servitorii fugeau din calea focului, se refugiau din reședință în castel, în timp ce străjile din castel încercau să intre pe poarta îngustă în reședință. În deruta generală și în fumul din jur, am reușit să ajungem toți patru în grădină.

Întreaga reședință era cuprinsă de flăcări. Nimeni nu știa unde e Iida, dacă e viu sau mort. Nimeni nu știa cine a pornit acest atac asupra castelului presupus de necucerit. Oamenii sau demonii? Shigeru fusese răpit. De oameni sau de îngeri?

Ploaia se domolise, dar ceața se îndesea pe măsură ce se apropiau zorile. Shizuka ne-a condus prin grădină până la poartă și apoi pe scări până la șanțul de apărare. Străjile de aici porniseră deja spre reședință. Derutate și înnebunite cum erau, abia dacă au opus rezistență. Am deschis cu ușurință poarta, ne-am urcat într-o barcă și am dezlegat frânghia.

Între șanțul de apărare și râu era terenul mlăștinos pe care îl străbătuserăm mai devreme. În spatele nostru, castelul se profila dezolant, înghițit de flăcări. Cenușa plutea spre noi și ne cădea în păr. Râul curgea vijelios, iar barca de lemn era legănată de valuri în timp ce curentul ne ducea la vale. Cum barca avea fundul plat, mă temeam că dacă apa creștea și se învolbura, o s-o răstoarne. În fața noastră au apărut pe neașteptate pilonii podului. O clipă, am crezut că o să ne izbim de ei, însă barca a trecut printre, cu botul înainte, și râul ne-a purtat mai departe, pe lângă oraș.

Nici unul dintre noi nu a prea vorbit. Toți răsuflam greu, sub apăsarea gândului că fuseserăm la un pas de moarte, copleșiți, poate, de amintirea celor pe care îi trimiseserăm pe lumea cealaltă, dar profund și nestăpânit de bucuroși că nu eram printre ei. Cel puțin, eu așa mă simțeam.

M-am dus la pupa bărcii și am luat vâsla, dar curentul era prea puternic pentru a-l controla. Trebuia să mergem unde ne ducea el. În zori, ceața a devenit albă, dar tot nu puteam vedea prin ea. În afară de văpaia de la castel, totul dispăruse.

Totuși, peste susurul râului, auzeam un zgomot ciudat. Semăna cu un zumzăit puternic, ca și cum un roi uriaș de insecte cobora asupra cetății.

— Tu auzi asta? am întrebat-o pe Shizuka.

Shizuka s-a încordat.

— Ce-o fi?

— Nu știu.

A apărut soarele, mistuind ceața. Zumzetul și freamătul de pe mal s-au întețit, până când zgomotul s-a prefăcut în ceva ce am recunoscut numaidecât: tropotul picioarelor a mii de oameni și cai, zornăitul harnașamentului, zăngănitul oțelului. Printre perdelele de ceață, am văzut dintr-odată culorile, însemnele și drapelele clanurilor apusene.

— A venit Arai! a strigat Shizuka.

Există destule cronici despre căderea cetății Inuyama și cum eu, unul, n-am luat parte la ea în continuare, nu e cazul să o descriu aici.

Nu mă așteptasem să supraviețuiesc în acea noapte. Nu știam ce să fac mai departe. Îmi dăruisem viața Tribului, asta îmi era clar, dar încă mai aveam datorii de îndeplinit pentru Shigeru.

Kaede nu știa nimic despre învoiala mea cu familia Kikuta. Dacă eram un Otori, moștenitorul lui Shigeru, ar fi fost de datoria mea să mă însor cu ea, și chiar nu-mi doream nimic mai mult. Dacă era să devin un Kikuta, doamna Shirakawa ar fi fost la fel de greu de atins ca luna. Ce se întâmplase între noi părea acum un vis. Dacă m-aș fi gândit la asta, mi-ar fi fost rușine de ceea ce făcusem, așa că, asemeni unui laș, mi-am scos-o din minte.

Ne-am dus mai întâi la reședința Muto unde fusesem ascuns, ne-am schimbat veșmintele și am mâncat ceva în grabă. Shizuka a plecat imediat să stea de vorbă cu Arai, lăsând-o pe Kaede în grija femeilor din casă.

Eu n-am vrut să vorbesc cu Kenji sau cu altcineva. Voiam să ajung la Terayama și să pun capul lui Iida pe mormântul lui Shigeru. Știam că trebuie să fac asta repede, înainte ca familia Kikuta să

dețină controlul deplin asupra mea. Eram conștient că deja dovedisem nesupunere față de șeful familiei mele întorcându-mă la castel. Cu toate că nu eu îl ucisesem pe Iida, toată lumea avea să presupună că eu o făcusem, împotriva dorinței clare a Tribului. Nu puteam să neg acest lucru, fără să-i fac un mare rău lui Kaede. Nu aveam de gând să fiu veșnic neascultător. Dar îmi mai trebuia puțin timp.

În confuzia care domnea în acea zi, mi-a fost destul de ușor să mă strecor afară din locuință. M-am dus la casa în care fusesem găzduit cu Shigeru. Stăpânii fugiseră din fața oastei lui Arai, luând cu ei majoritatea bunurilor, dar multe din lucrurile noastre erau încă în camere, inclusiv schițele pe care le făcusem în Terayama și trusa de scris cu care Shigeru îmi scrisese ultima scrisoare. M-am uitat cu tristețe la ele. Durerea creștea tot mai mult în mine, cerându-mi s-o bag în seamă. Simțeam în cameră prezența lui Shigeru, îl vedeam șezând în pragul ușii deschise când eu nu mă întorceam la căderea nopții.

N-am luat mare lucru — un schimb de haine, ceva bani și, din grajd, pe Raku, calul meu. Kyu, calul negru al lui Shigeru, dispăruse, ca majoritatea cailor Otorilor, dar Raku era tot acolo, agitat din cauza mirosului focului, care plutea peste oraș. S-a liniștit când m-a văzut. Am pus șaua pe el, am legat coșul cu capul lui Iida de oblâncul șeii, și am ieșit din oraș, alăturându-mă gloatelor de pe drumul cel mare, care fugeau din calea oștilor.

Am călătorit în grabă, dormind doar puțin noaptea. Se înseninase și aerul era tare, cu miros de toamnă. În fiecare zi, munții se conturau clar pe cerul de un albastru strălucitor. Frunzele unor copaci erau deja aurii. Arorutul și trifoiul sălbatic începeau să înflorească. Peisajul era probabil frumos, dar eu nu aveam ochi pentru frumusețe. Știam că trebuie să reflectez la ce am de făcut, însă nu înduram să mă gândesc la asta. Eram în acel stadiu al durerii în care nu suportam să merg mai departe. Nu voiam decât să mă întorc în

casa din Hagi, la vremea când Shigeru trăia, înainte de plecarea noastră la Inuyama.

În după-amiaza celei de-a patra zile, când tocmai trecusem de Kushimoto, mi-am dat seama că, acum, călătorii de pe drum veneau puhoi în direcția mea. Am întrebat un fermier care ducea de căpăstru un cal de povară:

— Ce s-a întâmplat?

— Călugării! Războinicii! mi-a răspuns el. Au cucerit Yamagata. Tohanii fug mâncând pământul. Se spune că seniorul Iida a murit.

Am rânjit, întrebându-mă ce-ar fi făcut fermierul dacă vedea conținutul sinistru al coșului de pe șaua mea. Hainele mele de călătorie nu aveau nici un însemn. Nimeni nu știa cine sunt și nici eu nu știam că numele meu devenise deja vestit.

Nu după mult timp, am auzit în fața mea zgomot de bărbați înarmați și l-am dus pe Raku în pădure. Nu voiam să-l pierd, sau să mă trezesc implicat în încăierări neînsemnate cu Tohanii care se retrăgeau. Se mișcau repede, sperând de bună seamă să ajungă în Inuyama înainte să fie prinși din urmă de călugări, însă eu socoteam că aveau să fie opriți la trecătoarea din Kushimoto și, probabil, aveau să fie nevoiți să opună rezistență acolo.

Au tot trecut așa cea mai mare parte a zilei, în timp ce eu mi-am croit drum spre nord prin pădure, evitându-i cât puteam de mult, deși de două ori a trebuit să mă folosesc de Jato ca să mă apăr pe mine și calul. Încheietura mâinii încă mă supăra și, când soarele a apus, neliniștea mea a crescut — nu mă temeam pentru siguranța mea, ci că nu aveam să-mi îndeplinesc misiunea. Părea prea periculos ca să pot dormi. Luna strălucea și am mers toată noaptea la lumina ei, Raku înaintând cu pasul lui ușor, cu o ureche ciulită în față și una în spate.

S-a crăpat de ziuă și am văzut în depărtare munții care înconjurau Terayama. Aveam să fiu acolo înainte de sfârșitul zilei. Mai jos

de drum, am văzut un iaz și m-am oprit ca să-l las pe Raku să se adape. A răsărit soarele și, la căldura lui, mi s-a făcut dintr-odată somn. Am legat calul de un copac, am luat șaua drept pernă, m-am întins pe jos și am adormit imediat.

Am fost trezit de pământul care se cutremura sub mine. Am rămas culcat o clipă, uitându-mă la lumina care se strecura printre frunze și cădea pe iaz, ascultând clipocitul apei și tropăitul a sute de picioare care se apropiau pe drum. M-am ridicat cu gândul să-l duc mai adânc în pădure pe Raku pentru a-l ascunde, dar când am ridicat privirea am văzut că oastea nu era a Tohanilor. Bărbații purtau armură și aveau arme, dar steagurile erau ale Otorilor și ale templului din Terayama. Cei care nu purtau coifuri aveau capetele rase, iar în rândul din față l-am recunoscut pe tânărul care ne arătase picturile.

— Makoto! l-am strigat, urcând malul spre el.

S-a întors spre mine și pe față i-a apărut o expresie de uimire și bucurie.

— Senior Otori? Ești cu adevărat dumneata? Ne temeam că și dumneata ai murit. Mergem să-l răzbunăm pe seniorul Shigeru.

— Eu sunt în drum spre Terayama, am spus. Îi duc capul lui Iida, cum mi-a poruncit.

A făcut ochii mari.

— Iida e deja mort?

— Da, iar Inuyama a fost cucerită de Arai. O să-i prindeți din urmă pe Tohani la Kushimoto.

— Nu vii cu noi?

M-am uitat lung la el. Cuvintele lui nu aveau nici o noimă pentru mine. Treaba mea era aproape terminată. Trebuia să-mi îndeplinesc ultima datorie față de Shigeru și pe urmă aveam să dispar în lumea secretă a Tribului. Dar, desigur, Makoto nu avea de unde să știe de alegerile pe care le făcusem.

— Ești teafăr? a întrebat el. Nu ești rănit?

Am clătinat din cap.

— Trebuie să pun capul pe mormântul lui Shigeru.

Lui Makoto i-au lucit ochii.

— Arată-ni-l!

Am adus coșul și l-am deschis. Mirosul se întețea și pe sânge se adunaseră muștele. Pielea avea o culoare de ceară cenușie, ochii erau încețoșați și injectați.

Makoto l-a apucat de moțul din vârf, a sărit pe un bolovan de la marginea drumului și l-a arătat călugărilor adunați în jur.

— Priviți ce a făcut seniorul Otori! a strigat el, iar călugării au slobozit un „Ura!" puternic.

Un val de emoție i-a străbătut. Mi-am auzit numele repetat întruna și, la început unul câte unul, iar apoi ca la comandă, au îngenuncheat în țărâna dinaintea mea, înclinându-se până la pământ.

Kenji avea dreptate: Oamenii îl iubiseră pe Shigeru — călugării, fermierii, cea mai mare parte a clanului Otori — și, fiindcă eu înfăptuisem răzbunarea, acea iubire se revărsa acum asupra mea.

Ea părea să fie o povară în plus. Nu voiam această adulație. Nu o meritam și nu eram deloc în situația de a mă ridica la înălțimea ei. Mi-am luat rămas-bun de la călugări, le-am urat succes și mi-am continuat drumul, cu capul la loc în coș.

Călugării n-au vrut să mă lase să merg singur, așa că Makoto a venit cu mine. Mi-a spus că Yuki sosise la Terayama cu capul lui Shigeru și că se pregăteau ritualurile de înmormântare. Probabil că ea călătorise zi și noapte ca să ajungă acolo așa de repede și-i eram nespus de recunoscător.

Până seara, am ajuns la templu. Conduși de preotul cel bătrân, călugării rămași acolo psalmodiau diverse sutra pentru Shigeru, iar piatra fusese deja ridicată pe locul unde îi era îngropat capul. Am îngenuncheat lângă ea și i-am pus dinainte capul dușmanului său. Luna era pe jumătate plină. La lumina ei străvezie, pietrele din grădina

lui Sesshū semănau cu niște oameni care se roagă. Zgomotul cascadei părea mai puternic decât ziua. Auzeam cedrii oftând în adierea nopții. Greierii țârâiau, iar broaștele orăcăiau în iezerele de sub cascadă. Am auzit o bătaie de aripi și am văzut o bufniță sperioasă trecând în zbor prin cimitir. Curând, avea să migreze; curând, vara avea să se sfârșească.

M-am gândit că spiritul lui Shigeru odihnea într-un loc frumos. Am rămas mult timp lângă mormânt, lacrimile curgându-mi în tăcere. El îmi spusese că numai copiii plâng. Bărbații rabdă, a spus el, însă ce mi se părea de neînchipuit era faptul că eu trebuia să fiu bărbatul care avea să-i ia locul. Mă chinuia convingerea că n-ar fi trebuit să dau lovitura de grație. Îl descăpățânasem cu propria lui sabie. Nu eram moștenitorul, ci ucigașul lui.

M-am gândit cu dor la casa din Hagi, cu cântecul ei despre râu și despre lume. Voiam să le cânt acel cântec copiilor mei. Voiam ca ei să crească la adăpostul ei prietenos. Visam cu ochii deschiși că iubita mea Kaede avea să pregătească ceaiul în camera construită de Shigeru și că odraslele noastre încercau să păcălească podeaua-privighetoare. Seara aveam să ne uităm la bâtlanul care vine în grădină și stă răbdător, mare și cenușiu, în apă.

În inima grădinii, cineva cânta la flaut. Sunetele dulci îmi străpungeau inima. Nu credeam că am să-mi revin vreodată din durere.

Zilele treceau și eu nu puteam părăsi templul. Știam că trebuie să mă hotărăsc să plec, dar în fiecare zi amânam. Îmi dădeam seama că preotul cel bătrân și Makoto erau îngrijorați din pricina mea, dar în afară de grija trupească pe care mi-o purtau, amintindu-mi să mănânc, să mă îmbăiez și să dorm, mă lăsau în pace.

În fiecare zi, veneau oameni să se roage la mormântul lui Shigeru. La început câțiva, apoi un potop de soldați întorși din luptă, călugări, fermieri și țărani se perindau cu respect pe lângă piatra de

mormânt, prosternându-se dinaintea ei, cu fețele ude de lacrimi. Shigeru avusese dreptate: era și mai puternic, și mai iubit în moarte decât în viață.

— O să devină zeu, a prezis preotul cel bătrân. O să se alăture celorlalți din sanctuar.

Noapte de noapte, îl visam pe Shigeru, așa cum îl văzusem ultima dată, cu fața brăzdată de sânge și apă, iar când mă trezeam, cu inima bubuind de groază, auzeam flautul. Am început să aștept cu nerăbdare sunetele lui triste în timp ce zăceam fără somn. Acea muzică mi se părea și dureroasă, și liniștitoare.

Luna începuse să descrească; nopțile erau mai întunecoase. Am auzit de victoria din Kushimoto de la călugării care s-au întors. Viața la templu a început să revină la normal, vechile ritualuri încheindu-se, așa cum se limpezea apa peste capetele celor morți. Apoi a venit vestea că seniorul Arai, care acum era stăpânul celei mai mari părți din Cele Trei Țări, venea la Terayama să-și prezinte omagiile la mormântul lui Shigeru.

În acea noapte, când am auzit muzica de flaut, m-am dus să vorbesc cu cel care cânta. Era, așa cum bănuisem, Makoto. M-a înduioșat profund faptul că veghea asupra mea, însoțindu-mă în tristețe.

Ședea lângă heleșteu, unde îl văzusem uneori ziua hrănind crapii aurii. A terminat melodia și a pus flautul jos.

— Va trebui să iei o hotărâre, odată ce Arai o să fie aici, a spus el. Ce o să faci?

M-am așezat lângă el. Se lăsa roua, iar pietrele erau ude.

— Ce să fac?

— Ești moștenitorul lui Shigeru. Trebuie să-i preiei moștenirea. A făcut o pauză, apoi a spus: Dar nu-i așa de simplu, nu? Altceva te cheamă.

— Nu e bine spus „mă cheamă". Îmi poruncește. Am o obligație... e greu de explicat.

— Pune-mă la încercare.

— Știi că am un auz foarte ascuțit. Ca al unui câine, ai zis odată.

— N-ar fi trebuit să spun asta. Te-a durut. Iartă-mă.

— Ba nu, ai avut dreptate. Folositor stăpânilor tăi, ai spus. Ei bine, le sunt folositor stăpânilor mei, iar aceștia nu sunt Otori.

— Tribul?

— Știi de ei?

— Numai puțin, a răspuns el. Starețul nostru a pomenit de ei.

Pentru un moment am crezut că o să spună altceva, că aștepta să-i pun o întrebare. Atunci n-am știut care era întrebarea potrivită și eram prea absorbit de gândurile mele și de nevoia de a le explica.

— Tata a făcut parte din Trib, iar talentele pe care le am le-am moștenit de la el. Tribul m-a revendicat, deoarece crede că are tot dreptul. Am făcut un târg cu ei, și anume să mă lase să-l salvez pe seniorul Shigeru, iar eu, în schimb, să mă alătur lor.

— Ce drept au să-ți ceară asta când ești moștenitorul legal al lui Shigeru? a întrebat el indignat.

— Dacă încerc să fug de ei, mă vor ucide, am răspuns. Ei sunt încredințați că au dreptul ăsta și, întrucât am încheiat târgul, și eu cred la fel. Viața mea le aparține.

— Probabil c-ai făcut înțelegerea forțat de împrejurări, a spus el. Nimeni nu se va aștepta s-o respecți. Ești Otori Takeo. Nu cred că-ți dai seama cât de vestit ai ajuns, ce înseamnă numele tău.

— Eu l-am omorât, am spus și, spre rușinea mea, am simțit că-mi curg iar lacrimile. N-am să mă iert niciodată. Nu pot să-i iau numele și viața. A murit de mâinile mele.

— I-ai oferit o moarte onorabilă, a șoptit Makoto, luându-mi mâinile în ale lui. Ai îndeplinit toate îndatoririle pe care le are un fiu față de tatăl său. Peste tot ești admirat și prețuit pentru asta. Și pentru faptul că l-ai ucis pe Iida. Sunt fapte care vor deveni legende.

— Nu mi-am îndeplinit toate îndatoririle. Unchii lui îi puneau la cale moartea, împreună cu Iida, și au rămas nepedepsiți. Iar el m-a însărcinat să am grijă de doamna Shirakawa, care a suferit cumplit fără să aibă vreo vină.

— Asta n-ar prea fi o povară, a spus el, privindu-mă ironic, și am simțit că mă înroșesc. Am observat atingerea mâinilor tale, a spus el după o pauză. Văd totul la tine.

— Vreau să-i îndeplinesc dorințele, totuși mă simt nedemn. Și, oricum, sunt legat de Trib prin jurământ.

— Jurământul ar putea fi călcat, dacă ai vrea.

Poate că Makoto avea dreptate. Pe de altă parte, poate că Tribul nu avea să mă lase să trăiesc. Și, în plus, nu mă puteam amăgi: ceva în mine era atras de ei. Îmi tot aminteam cum simțisem că Kikuta îmi înțelesese firea și că aceasta reacționase la talentele ascunse ale Tribului. Eram foarte conștient de profundele dezacorduri din ființa mea. Voiam să-mi deschid inima în fața lui Makoto, însă asta ar fi însemnat să-i spun tot și nu puteam să-i spun unui călugăr, care era adept al Celui Luminat, că mă născusem într-o familie de Hiddeni. M-am gândit că încălcasem toate poruncile. Ucisesem de multe ori.

În timp ce șușoteam în grădina peste care se lăsase întunericul, liniștea fiind întreruptă doar de pleoscăitul neașteptat al câte unui pește, sau de țipătul îndepărtat al bufnițelor, sentimentele care ne legau au devenit mai puternice. Makoto m-a îmbrățișat și m-a ținut strâns.

— Indiferent ce alegi, trebuie să-ți lași durerea să plece, a spus el. Ai făcut tot ce-ai putut. Shigeru ar fi fost mândru de dumneata. Acum trebuie să te ierți și să fii la fel de mândru.

Cuvintele lui afectuoase, atingerea lui au făcut să-mi dea iar lacrimile. Sub mâinile sale mi-am simțit corpul revenind la viață. M-a tras de pe marginea prăpastiei și m-a făcut să-mi doresc din nou să trăiesc. După aceea, am dormit adânc și fără vise.

Arai a venit cu câțiva oameni din suita lui și vreo douăzeci de bărbați, lăsând grosul oștii să mențină pacea în est. Avea de gând să-și continue drumul și să-și fixeze granițele înainte de venirea iernii. Niciodată nu fusese un om răbdător; acum era de-a dreptul vijelios. Era mai tânăr ca Shigeru, în floarea bărbăției, avea în jur de douăzeci și șase de ani, un bărbat masiv cu temperament iute și voință de fier. Nu-l voiam ca dușman, iar el nu a ascuns faptul că mă voia ca aliat și că avea să mă susțină împotriva nobililor Otori. Mai mult, hotărâse deja că trebuie să mă însor cu Kaede.

O adusese cu el, căci obiceiul dicta că ea trebuia să meargă la mormântul lui Shigeru. Se gândea ca eu și cu ea să rămânem la templu cât se făceau aranjamentele pentru căsătorie. Shizuka o însoțea, desigur, și a găsit un prilej de a-mi vorbi între patru ochi.

— Știam că te vom găsi aici, a spus ea. Familia Kikuta e furioasă, dar unchiul meu a convins-o să-ți mai lase puțin răgaz. Totuși timpul care ți-a fost acordat e pe sfârșite.

— Sunt gata să mă duc la ei, am răspuns.

— Vor veni după tine la noapte.

— Doamna Shirakawa știe?

— Am încercat s-o previn și am încercat să-l avertizez și pe Arai, spuse Shizuka cu dezamăgire în glas.

Căci Arai avea cu totul alte planuri.

— Ești moștenitorul legal al lui Shigeru, a spus el, în timp ce stăteam în camera de oaspeți a templului, după ce-și prezentase omagiile la mormânt. E cum nu se poate mai potrivit să te însori cu doamna Shirakawa. Îi vom apăra cetatea Maruyama, iar la primăvară ne vom întoarce atenția spre Otori. Am nevoie de un aliat în Hagi. Îmi cercetă cu atenție fața, apoi continuă: Nu mă feresc să-ți spun, reputația te face un aliat de dorit.

— Seniorul Arai e prea generos. Există totuși alte considerente care m-ar putea împiedica să fiu de acord cu dorințele dumneavoastră.

— Nu fi prost! a spus el scurt. Cred că dorințele mele și ale tale se împletesc foarte bine.

Mintea mi se golise: toate gândurile mele își luaseră zborul ca păsările lui Sesshū. Știam că Shizuka asculta afară. Arai fusese aliatul lui Shigeru; o apărase pe Kaede; acum cucerise cea mai mare parte din Cele Trei Țări. Dacă îi datoram cuiva loialitate, el era acela. Nu credeam că aș fi putut să dispar pur și simplu fără să-i ofer niște explicații.

— Tot ce am realizat a fost cu ajutorul Tribului, am spus încet.

Un fulger de mânie i-a străbătut fața, dar nu a spus nimic.

— Am făcut un pact cu ei și, ca să-l respect, trebuie să renunț la numele de Otori și să merg cu ei.

— Cine sunt cei din Trib? a explodat. Oriunde mă întorc dau de ei. Sunt ca șobolanii în hambarul de grâne. Chiar și cei mai apropiați mie...!

A clătinat din cap și a oftat.

— Nu vreau să aud prostiile astea. Ai fost adoptat de Shigeru, ești un Otori, te vei însura cu doamna Shirakawa. Asta-i porunca mea.

— Senior Arai, am zis și m-am înclinat până la pământ, știind foarte bine că nu pot să-i dau ascultare.

După ce fusese la mormânt, Kaede se întorsese în casa de oaspeți pentru femei și nu avusesem prilejul să vorbesc cu ea. Îmi era dor să o văd, dar mă și temeam de asta. Îmi era frică de puterea ei asupra mea și de a mea asupra ei. Mă temeam că am s-o fac să sufere sau, mai rău, că n-am să îndrăznesc s-o fac să sufere. În acea noapte n-am avut somn și m-am dus iar să stau în grădină, tânjind după liniște, dar veșnic în ascultare. Știam că am să merg cu Kikuta când venea după mine în acea noapte, dar nu mi-o puteam scoate din minte pe Kaede, imaginea ei lângă cadavrul lui Iida, senzația pielii ei lipită de

a mea, fragilitatea ei când am pătruns-o. Gândul de a nu mai simți niciodată asta era atât de dureros încât mi-a tăiat răsuflarea.

Am auzit pași ușori de femeie. Shizuka mi-a pus mâna pe umăr și a șoptit:

— Doamna Shirakawa dorește să te vadă.

— Nu pot face asta, am răspuns.

— Vor fi aici până în zori, a spus Shizuka. I-am spus doamnei că nu vor renunța niciodată la tine. De fapt, din cauza nesupunerii tale din Inuyama, maestrul a hotărât deja că dacă nu vei merge cu ei în noaptea asta, vei muri. Doamna vrea să-și ia adio.

Am urmat-o. Kaede ședea în capătul îndepărtat al verandei, silueta ei fiind slab luminată de luna care apunea. M-am gândit că i-aș fi recunoscut oriunde conturul, forma capului, linia umerilor, mișcarea caracteristică cu care și-a întors fața spre mine.

Luna scânteia în ochii ei, făcându-i să semene cu două lacuri de munte cu apă neagră, când zăpada acoperă pământul și lumea e toată în alb și cenușiu. Am căzut în genunchi dinaintea ei. Lemnul argintiu mirosea a pădure și a sanctuar, a sevă și a tămâie.

— Shizuka spune că trebuie să mă părăsești, că nu ne putem căsători.

Glasul ei era coborât și uimit.

— Tribul nu vrea să mă lase să duc această viață. Nu sunt — nu pot fi niciodată — un nobil din clanul Otori.

— Dar Arai te va apăra. Asta vrea el. Nimic nu trebuie să ne stea în cale.

— Am făcut o înțelegere cu bărbatul care este stăpânul familiei mele, am spus. De acum înainte, viața mea îi aparține.

În acea clipă, în liniștea nopții, m-am gândit la tata, care încercase să fugă de destinul său și fusese omorât pentru asta. Nu aș fi crezut că tristețea mea putea fi mai adâncă, dar acest gând a scos la iveală o nouă latură.

Kaede mi-a spus:

— În cei opt ani cât am fost ostatică, n-am cerut nimănui nimic. Iida Sadamu mi-a poruncit să mă omor: nu m-am rugat de el. Avea de gând să mă siluiască: n-am cerșit milă. Dar ție îți cer acum: nu mă părăsi. Te implor să te însori cu mine. Niciodată nu voi mai cere nimănui nimic.

S-a aruncat la pământ în fața mea, părul și chimonoul ei au atins podeaua cu un foșnet mătăsos. Îi simțeam parfumul. Părul ei era atât de aproape încât îmi atingea mâinile.

— Mi-e frică, a șoptit ea. Mi-e frică de mine. Numai cu tine sunt în siguranță.

Era și mai dureros decât anticipasem. Și încredințarea că, dacă ne-am fi putut întinde unul lângă altul, cu trupurile lipite, toată durerea ar fi încetat, nu făcea decât să sporească chinul.

— Tribul mă va ucide, am spus în cele din urmă.

— Există lucruri mai rele ca moartea! Dacă te vor ucide, mă voi ucide și eu și te voi urma. Mi-a luat mâinile și s-a aplecat spre mine. Ochii îi ardeau, avea mâinile uscate și fierbinți, oasele la fel de fragile ca ale unei păsări. Îi simțeam sângele clocotind sub piele. Dacă nu putem trăi împreună, atunci să murim împreună, a adăugat ea.

Glasul îi era grav și înflăcărat. Aerul nopții părea dintr-odată rece. În cântece și romanțe, îndrăgostiții mor împreună din iubire. Mi-am adus aminte de cuvintele pe care i le-a spus Kenji lui Shigeru: *Ești îndrăgostit de moarte, ca toți cei din clasa ta.* Kaede făcea parte din aceeași clasă, însă eu nu. Nu voiam să mor. Nu aveam nici optsprezece ani.

Tăcerea mea a fost un răspuns pentru ea. Ochii ei mi-au cercetat fața.

— Nu voi iubi niciodată pe nimeni în afară de tine, mi-a spus ea.

Până acum nu ne priviserăm aproape niciodată direct. Privirile noastre fuseseră mereu furișe sau indirecte. Acum că ne despărțeam, puteam să ne privim în ochi, fără timiditate sau rușine. Îi simțeam

durerea și disperarea. Voiam să-i ușurez suferința, dar nu puteam să fac ce îmi cerea. În timp ce-i țineam mâinile și o priveam adânc în ochi, din tulburarea mea a izvorât puțină putere. Privirea ei a devenit mai intensă, de parcă se îneca. Apoi a oftat și a închis ochii. S-a clătinat. Shizuka s-a repezit din umbră și a prins-o în cădere. Amândoi am așezat-o cu grijă pe podea. Dormea adânc, cum dormisem eu sub ochii lui Kikuta în camera ascunsă.

M-am cutremurat și mi s-a făcut deodată îngrozitor de frig.

— Nu trebuia să faci asta, a șoptit Shizuka.

Știam că verișoara mea avea dreptate.

— N-am vrut, am spus. N-am mai făcut niciodată asta unei ființe omenești. Numai câinilor.

Shizuka m-a bătut pe braț.

— Du-te la familia Kikuta. Du-te și învață să-ți controlezi darurile. Poate acolo ai să te maturizezi.

— O să se simtă bine?

— Nu mă pricep la treburile astea ale Kikuților, a spus Shizuka.

— Eu am dormit douăzeci și patru de ore.

— Probabil că cine te-a adormit știa ce făcea, mi-a întors-o ea.

Auzeam în depărtare oameni care se apropiau, coborând poteca de pe munte: doi bărbați care mergeau fără zgomot, dar nu destul de încet ca să nu-i aud eu.

— Se apropie, am spus.

Shizuka a îngenuncheat lângă Kaede și a ridicat-o de la podea.

— Adio, vere, a spus ea, cu glasul tot supărat.

— Shizuka, am spus în timp ce ea se îndrepta spre cameră. Te rog să ai grijă ca doamna Shirakawa să ia calul meu, Raku.

Nu aveam ce să-i dau altceva.

Shizuka a dat din cap și a intrat în umbră, făcându-se nevăzută. Am auzit ușa deschizându-se, pașii ei pe rogojină, scârțâitul slab al podelei când a pus-o jos pe Kaede.

M-am întors în camera mea și mi-am adunat lucrurile. De fapt, nu aveam prea multe: scrisoarea de la Shigeru, cuțitul și pe Jato. Apoi m-am dus la templu, unde l-am găsit pe Makoto meditând în genunchi. L-am atins pe umăr, iar el s-a ridicat și a venit afară cu mine.

— Plec, i-am șoptit. Să nu spui nimănui până se face dimineață.

— Ai putea să rămâi aici.

— Nu e cu putință.

— Atunci, întoarce-te când poți. Putem să te ascundem aici. În munți sunt foarte multe locuri secrete. Nimeni nu te va găsi.

— Poate că într-o zi voi avea nevoie de asta, am răspuns. Vreau să-mi păstrezi sabia.

A luat-o pe Jato.

— Acum sunt sigur că te vei întoarce.

A întins mâna și mi-a urmărit cu degetele conturul gurii, bărbia și ceafa.

Eram amețit de nesomn, durere și dorință. Voiam să mă întind și să fiu luat în brațe de cineva, dar pașii străbăteau acum aleea cu pietriș.

— Cine-i acolo? Makoto s-a întors, cu sabia pregătită în mână. Să trezesc templul?

— Nu! Aceștia sunt oamenii cu care trebuie să plec. Seniorul Arai nu trebuie să știe.

Cei doi, fostul meu profesor, Muto Kenji, și maestrul Kikuta așteptau la lumina lunii. Erau în veșminte de călătorie, care nu băteau la ochi, destul de sărăcăcioși, trecând probabil drept doi frați cărturari sau negustori scăpătați. Trebuia să-i cunoști ca mine pentru a le vedea agerimea, linia fermă a mușchilor, care le trăda marea forță fizică, ochii și urechile cărora nu le scăpa nimic, inteligența fără seamăn care-i făcea pe seniorii războiului precum Iida și Arai să pară brutali și stângaci.

M-am aruncat la pământ dinaintea maestrului Kikuta și mi-am coborât capul în țărână.

— Ridică-te, Takeo, a spus el și, spre mirarea mea, și el, și Kenji m-au îmbrățișat.

Makoto mi-a strâns mâinile.

— Cu bine. Știu că ne vom reîntâlni. Viețile noastre sunt legate.

— Arată-mi mormântul seniorului Shigeru, mi-a spus cu blândețe Kikuta, în felul pe care îl țineam minte: ca unul care îmi înțelegea adevărata fire.

Dar pentru voi, Shigeru nu va fi în el, m-am gândit, însă nu am spus-o cu glas tare. În pacea nopții, am început să accept că soarta lui Shigeru a fost să moară așa, exact cum soarta lui era acum să devină zeu, un erou pentru mulți oameni, care aveau să vină aici, la sanctuar să se roage la el, să-i ceară ajutor sute de ani de acum înainte — atâta timp cât există Terayama, poate de-a pururea.

Am stat cu capetele plecate în fața pietrei proaspăt cioplite. Cine știe ce spuneau Kenji și Kikuta în inima lor? Eu i-am cerut iertare lui Shigeru, i-am mulțumit din nou că-mi salvase viața în Mino și mi-am luat adio de la el. Mi s-a părut că-i aud glasul și că-i văd zâmbetul sincer.

Vântul foșnea prin cedrii străvechi; gâzele nopții își continuau muzica insistentă. Avea să fie mereu așa, m-am gândit, vară după vară, iarnă după iarnă, cu luna care cobora spre apus, dând noaptea înapoi stelelor, iar ele, într-un ceas sau două, predând-o strălucirii soarelui.

Soarele avea să treacă pe deasupra munților, trăgând după el umbrele cedrilor, până când avea să coboare iar sub coama dealurilor... Ăsta era mersul lumii, iar omenirea se descurca așa cum putea, între întuneric și lumină.

MULȚUMIRI

Personajele principale, Takeo și Kaede, mi-au venit în minte când am călătorit prima dată în Japonia, în 1993. Multă lume m-a ajutat să mă documentez și să le creez povestea. Aș vrea să mulțumesc Fundației Asialink care mi-a acordat în 1999 o bursă de trei luni în Japonia, precum și Consiliului Australian de Cultură și Artă, Departamentului pentru Afaceri Externe și Comerț, Ambasadei Australiei la Tokio și Departamentului Guvernamental de Arte din Australia de Sud. În Japonia, am fost sponsorizată de Akiyoshidai International Arts Village al Prefecturii Yamaguchi, al cărei personal mi-a acordat un ajutor neprețuit în explorarea ținutului și istoriei vestului insulei Honshū. Vreau să le mulțumesc în special domnului Kori Yoshinori și doamnelor Matsunaga Yayoi și Matsubara Manami. Îi sunt deosebit de recunoscătoare doamnei Tokorigi Masako pentru că mi-a arătat grădinile și picturile lui Sesshū, iar soțului ei, profesorul Tokorigi Miki, pentru informațiile despre cai în epoca medievală.

Timpul petrecut în Japonia cu două companii de teatru mi-a dezvăluit multe lucruri — profunde mulțumiri lui Kazenoko din Tokio, lui Kyushuu și Gekidan Urinko din Nagoya, și doamnei

Kimura Miyo, o însoţitoare de drum minunată, care m-a dus la Kanazawa şi la Nakasendo şi mi-a răspuns la multe întrebări despre limbă şi literatură.

Îi mulţumesc domnului Mogi Masaru și doamnei Mogi Akiko pentru ajutorul lor cu documentarea, sugestiile de nume și, mai presus de toate, prietenia lor necontenită.

În Australia, aş vrea să le mulţumesc profesoarelor mele de japoneză, doamnele Thuy Coombs și Etsuko Wilson, lui Simon Higgins care mi-a dat câteva sfaturi valoroase, agentei mele Jenny Darling, fiului meu Matt, primul cititor al celor trei cărți, și celorlalţi membri ai familiei, care nu numai că mi-au suportat obsesiile, dar mi le-au și împărtășit.

Sunt de asemenea îndatorată pentru cunoștințele profunde și avizate despre istoria samurailor de pe Internet și membrilor forumurilor de discuție.

Scrisul caligrafic a fost realizat de către doamnele Sugiyama Kazuko și Etsuko Wilson. Le sunt nespus de recunoscătoare.

LIAN HEARN